

ஓள
சிறந்த
நாட்டிலே

சாஸ்திர அகாடமி

Handwritten signature or mark.

1871

சோவியத் பயணம் பற்றிய மனப்பதிவுகள்

சாந்தன்

சமுதாய
செயலகம்

OLHI SIRANTHA NAADDILEY

Impressions of a journey in Soviet Union

by

A. SANTHAN

First Edition : September 1985

Published by :

Eelamurasu Arivooddakam

37, Kandy Road

Jaffna

Sri Lanka

Cover Design A. Santhan

Copyright Reserved with Author

А.САНТАН
«ОЛИ СИРАНТА НАТТИЛЕ» -
В ЗАМЕЧАТЕЛЬНОЙ СТРАНЕ
ВПЕЧАТЛЕНИЯ О ПОЕЗДКЕ
В СОВЕТСКИЙ СОЮЗ

НА ТАМИЛЬСОМ ЯЗЫКЕ
ОФОРМЛЕНИЕ ОБЛОЖКИ
А.САНТАНА

Printed at
Saibaba Advertising Associates
37, Kandy Road, Jaffna.

Price : 10-00

பதிப்புரை

சோவியத்நாடு — பொருணாதார சித்தாந்தமொன்றின் ஆதர்சநாடு அத்தோடு உலகில் யப்பானியர்களின் பொருணாதார முன்னேற்றவேட்கையுடன் கூடிய வேகத்தை கலாசாரத்திலும் நட்புறவிலும் காட்டிவரும் ஒரு நாடு என்றும் கூறலாம். சுமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் தாய் மொழியில்கூட எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டிருந்த சோவியத் நாடு இன்று எத்தனையோ ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் பேசப்படும் தமிழ்மொழியில் பாண்டித்தியமும் பாரதி முதல் வள்ளுவர், தொல்சாப்பியர், இளங்கோ வரை தமது மொழியில் மொழி பெயர்த்து ஆய்வும் புலமையும் மேற்கொள்ளும் அளவு தமிழ் அறிவில் முதிர்ந்து, நேசத்தையும் நட்பையும் வளர்க்கும் பெருமையைப் பேணுகிறது.

இத்தகைய நாட்டில் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரது பயண அனுபவங்கள், அது எத்துணை குறுகிய காலத்ததாயினும் தமிழ் கலாசாரத்துக்கு ஐயமற மிகுபயனை அளிப்பதே.

ஈழத்து எழுத்தலகில் சாந்தனின் பங்களிப்பு தனித்துவமானது.

ஈழமுரசின் குருத்தோலைகள் அவரது “ஆரைகள்” என்ற நாவலையே முதன்முதலாகச் சுமந்தன. அந்த உறவின் நிலைப்பாடு “ஒளி சிறந்த நாட்டிலே” நூல் வெளியீடுவரை சிறந்து தொடர்சிறந்து.

சாந்தனின் பயண அனுபவங்கள் வாசகர்கள் நூல்வடிவில் சேகரிக்கும் வசதியளித்து ஈழமுரசில் பிரசுரிக்கப்பட்ட போதிலும், வாசகர்களுக்கு மலிவு விலையில் நல்ல நூல்களை அளிப்பதென்ற ஈழமுரசு அறிவூட்டகத்தினரின் நன்னோக்கில் நூலுருவையும் பெற்றுள்ளது வாசகர் ஆதரவையும் பெறும் என நம்புகின்றோம்.

— ஈழமுரசு அறிவூட்டகம்

ரஹஸ்யம்

முன்னுரை

1984ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதங்களில் ஒரு நான்கு வாரங்கள் நான் ரூஷ்யாவில் (மாஸ்கோ, லெனின் கிராதி) மேற்கொண்ட கலாசார சுற்றுலா அனுபவங்கள் பற்றியது இந் நூல்:

பயண வாய்ப்பினைத் தந்த சோவியத்-இலங்கை நட்புறவுக் கழகம், இலங்கை-சோவியத் நட்புறவுக் கழகம் ஆகியவற்றிற்கும்; குறிப்பாக நாட்டு நிலைமைகள் காரணமாக இடையில் ஏற்பட்ட தாமதங்களின்போது கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டது போய் விடுவதைத் தவிர்த்துத் தவிய பின்னதன் யாழ். கிளை முக்கியஸ்தர் - எஸ். விஜயானந்தன் அவர்கட்கும் நன்றிகள்.

இக் கட்டுரைகளை அழகுற வெளியிட்ட 'ஈழமுரசு' பத்திரிகையினரும், இப்போது நூலாக வெளிக்கொணரும் 'ஈழமுரசு அறிவூட்டக'த்தினருங்கூட என் நன்றிக்கூரியவர்கள்.

நல்லதொரு பயணநூல் நாவலின் சாயலுங்காட்டுதல் சாலுமா?

— ஐ. சாந்தன்

சுதுமலை.

85 செப்டம்பர் 18

சுருஷி . குகட்டுக்கு காபடிக்குடி . க்கட்டுக்காய் பக்கிசைகலிசை ருஷி
பயணம் க்கட்டுக்காய் குகட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் குகட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்

குகட்டுக்கு க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்

குகட்டுக்கு க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்

குகட்டுக்கு க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
குகட்டுக்கு க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்
க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய் க்கட்டுக்காய்

1

என் இடப்பக்க ஆசனத்தில் ஒரு சின்ன சஸ்பென்ஸ் இருந்தது.
ஒரு சிறிய பிரயாணப்பை மட்டுமே. அது யார்? எந்தத் தேசம்? எப்
படியிருப்பார் பத்துமணி நேரத்திற்கான என் சகபாடி?

நல்ல நிலவெறிக்கும் ஓரிரவின் விமானப் பயணம் பற்றிய சில
எதிர்பார்ப்புகள் எனக்கிருந்தன.

‘ஏரோஃபுளொத்’ பிரதி திங்களிலும் வியாழனிலும் கொழும்பி
லிருந்து புறப்படுகிறது. என் பயணம் தோதாக ஒரு வியாழனில் வந்
தது — புதன் பெளர்ணமி. புறப்படும் நேரம் மாலை ஐந்தரை. நேரங்
களையும் வேகங்களையும் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் பயணம்
நெடுக நிலவுங்கூட வருமென்றே பட்டது. இது கூடிய பட்சம் தெற்கு
வடக்கான பயணம். வலப்புற இருக்கையொன்றில் ஜன்னலுக்கருகே
இடங்கிடைத்தால் நன்றாயிருக்கும்.

ஆனால், இடப்புறத்தில் வலதுபக்க ஸீர்தான் எனக்குக் கிடைத்
தது. மாஸ்கோ போய்ச் சேரு மட்டும் என்ன செய்யப் போகிறேன்
என்ற பிரமிப்பு.

மற்ற வரிசைகளைப் பார்த்தேன். திருப்தியாக இருந்தது. ஆனால், கூடவே ஒரு மனநோவும். அரைக்கரைவாகி தமிழ் இளைஞர்கள். கூடிய பட்சம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகிறவர்கள். தம் வாழ்வின் வசந் தங்களைத்தேடி ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் போகிறவர்கள். அவர்களில் சிலருடன் விமான நிலையத்திலேயே பேசமுடிந்திருந்தது.

சின்ன நீள் வட்ட ஜன்னலுக்கு வெளியே தூரத்தில் தென்னை வரிசைகள்.

பக்கத்து இடத்திற்கு யாரோ வந்தது மாதிரி இருந்தது. விலகி னேன். அறுபது வயதாவது இருக்கும். வெள்ளைக்காரர். வழுக்கைக் தலையும் கண்ணாடியும். மொத்தமாயிருந்தார். என்னைப் பார்த்துத் தலையசைத்து விட்டு உட்கார்ந்தார்.

தலைக்கு மேலேயிருந்த சின்ன ஒலிக்கருவி கர கரத்தது. கப்டனும் அவர் சகாக்களும் எங்களை வரவேற்றார்கள். இன்ன உயரத்தில் பறக்கப் போகிறோம், இத்தனை பாகை வெப்ப நிலை...

இயந்திரம் சுருதி மாறியது. மெல்ல அசைந்து முன்னே போய், திரும்பி, ஓடி, விரைந்து அந்த 'இல்-62' மேலே எம்பியது. தென்னந் தோப்புகளும் கட்டிடமும் கீழே போயின. வெய்யில் ஒவ்வொருக்கால் முகத்திற்பட்டது. கடல் — மஞ்சள் வெய்யிலில் மின்னுகிற நீலக் கடல். இலங்கையின் கரைகள்...டக்கென்று மேகமண்டலம் கீழே போய் விட்டது.

“மாஸ்கோவுக்கா போகிறீர்கள்?”

பக்கத்திலிருந்த கிழவரை வினவினர். உப்பிய கன்னங்களுந் தலையும் ஹிட்ச்கொக்கை நினைவு படுத்தின.

“ஆம்.....”

அவர் — பெயர் மறந்து விட்டது — பரீஸில் வசிப்பவர். தச்சுவேலை செய்கிறார். மகன் என்ஜினியர். இலங்கைக்கு சுற்றுலா வந்தார். ஒரு மாதம் மட்டில் நின்றிருக்கிறார். பல இடங்களும் பார்த்தார். சோக்கான இடம். அருமையான மனுசர்கள்.

“யாழ்ப்பாணம் தெரியுமா?”

தெரிந்திருக்கவில்லை. நான் அந்த ஊர் என்று சொன்னேன். வெய்யில் சுவறிய மேகங்கள்தாம் கீழே அடர்ந்து கிடந்தன.

“இந்தியாவுக்கு மேலே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்...” என்றார், கிழவர்.

“மாஸ்கோவுக்கு படிக்கவா போகிறீர்கள்?”

“இல்லை; ஒரு கலாசார சுற்றுலா — ஒரு மாதம்.....”

இலங்கை — சோவியத் நட்புறவுக் கழகத்திற்கு 1982ல் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிரம்பின. வெள்ளி விழாக் கொண்டாட்டத்தில்

கட்டுரைப் போட்டிகளையும் நடத்தினார்கள். தமிழிலொன்று, சிங்களத்திலொன்று. ஒவ்வொன்றிலும் முதற்பரிசு சோவியத் யூனியனில் சுற்றுலா. ஆஹாவென்றிருந்தது. ஆனால், இந்த விபரந்தெரியவந்தபோது, பத்து நாட்கள்கூட மீதமிடக்கவில்லை முடிவு தேதிக்கு. தந்த தலைப்புகளிலொன்றைத் தெரிவு செய்தேன். 'சோவியத் சமாதான முன் முயற்சிகள்.' தேவையான தகவல்களைத் திரட்ட வேண்டியிருந்தது. யாழ்ப்பாண அபிவிருத்திச்சபையின் எங்கள் வட்டார உப அலுவலகத்தில் நூலகமொன்றிருக்கிறது - ஆணைக்கோட்டையில். சோவியத் சஞ்சிகைகள் நூல்கள் அங்கு நிறைய. இரண்டோ மூன்று நாட்கள் வீவு போட்டேன். நாலைந்து இரவுகள் கண் விழிக்க நேர்ந்தது. எழுதி முடித்துவிட்டுப் பார்த்தபோது, இருபது பக்கங்கள். அவர்கள் கேட்ட அளவிற்குப் பத்துப் பக்கங்கள் மட்டில்தான் வரும். சரிபாதி சுருக்க வேண்டும். அது பிரச்சினையாக இருந்தது. படித்துப்படித்து அடர்த்தியைக் கூட்டினேன். மீண்டும் மீண்டும் எழுத நேர்ந்தது. ஏழெட்டுத் தரம் என்று நினைவு. குடும்பத்தவர்களையும் இரண்டு சகாக்களையும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் கஷ்டப்படுத்தினேன். திருப்தியாக எழுதி, தட்டச்சில் பதிப்பித்து முடித்தபோது, முழுசாக மூன்று நாட்கள் மீதியிருந்தன. தபாலிற் போட்டபின் புதிதாக ஒரு கவலை முளைத்தது: நேரகாலத்திற்குப் போய்ச் சேருமா?

ஓராண்டின் பிறகு, 83 ஜூலையின் முதல் வாரத்தில் சாதாரணமாக வந்த ஒரு தபால், என் வாழ்வின் பெருமகிழ்ச்சிகளிலொன்றைத் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்தது. நாட்டு நிலைமைகள் பிறகு அது இது என்று ஓராண்டு.

இந்த ஜூனில் காலம் வந்தது. ஆனால் அதிலும் ஓர் சிக்கல் - என் விடுமுறை, அமைச்சினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தகவல் வந்து கிடைப்பதில் ஏற்பட்ட தபால் தாமதம். நட்புறவுக்கழகத்தினர் புறப்படக் கேட்டிருந்த திகதிக்கு மூன்று நான்கு நாட்கள் பிந்தித்தான் அது வந்தது. நான் புறப்பட்டபோது முழுதாக ஒரு வாரம் கடந்து விட்டிருந்தது.

இதைப்பற்றி நட்புறவுக் கழகத்தின் பதில் காரியதரிசி திரு. கருணாநிலக்க கொழும்பிலிருந்து விமானநிலையம் வரும் வழியெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

“நீங்கள் அங்கே வருகிற புதிய திகதியை மாஸ்கோவுக்கு அறிவித்திருக்கிறோம். அந்தத் தகவல் போய்ச் சேர்வதில் தாமதமேற்பட்டால் உங்களை அழைத்துப்போக யாரும் வர மாட்டார்கள்.....”

இலேசாகப் பயமாயிருந்தது.

“பயப்படவேண்டாம். இது மாஸ்கோ ‘நட்புறவு இல்ல’த்தின் முகவரி. இது தொலைபேசி எண்...”

“சமாளித்துக் கொள்வேன் ...” என்று சொல்லியிருந்தேன்.

இப்போது மீண்டும் மெல்லிய பயம். தலையைத் திருப்பி ஆங்காங்கிருந்த தமிழினோடுகளைப் பார்த்தேன். அவர்கள் பயணங்களுடன் பார்க்கும்போது இது எவ்வளவு இலேசானது? வெளியே இன்னும் வெய்யில் தெரிந்தது. எட்டுமணி. இந்த உயரத்திற்கும் இந்தத் திக்கிற்கும் — நேர வேறுபாட்டோடு — இப்போது வெய்யில் சாத்தியம் என்றே பட்டது. நிலவைக் காணவே முடியாதோ என்றிருந்தது.

உணவு வந்தது. சாப்பிட்டு முடித்த பின்னும் தட்டில் பாதிக்கு மேல் மீதியிருந்தது. அசைவம் என்று தெரிந்தவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்ததில் வந்த விளைவு.

“போகிற இடத்தில் கஷ்டப்படப் போகிறீர்கள்.....” என்று பிரெஞ்சுக் கிழவர் சிரித்தார்.

சாப்பிட்டபின் மெல்லிய தூக்கம் வந்தது. வழியில் அபுதாபி வந்தது. நிலவு மட்டும் வரவில்லை.

அபுதாபியில் பிரயாணிகள் மண்டபம் வலு வடிவாயிருந்தது. நீண்டெழுந்த நடுத்தண்டில் விதானம் விநிந்திருந்தது. நீலமாக, உயரமாக, வழுவழுத்த ஓட்டு வேலைப்பாடு எல்லாம். கெமராவைக் கொண்டு வர விட்டிருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட சிறிது நேரத்தில் சோவியத் யூனியன் பிரதேசத்திற்குள் வந்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள். பறத்தலில் கிட்டத்தட்ட அரைவாசி சோவியத் எல்லைக்குள்ளேயே. மத்திய ஆசியக் குடியரசுகளையும், ருஷ்ய சமஷ்டிக் குடியரசின் பெரும் பகுதியையும் தாண்டியே மாஸ்கோ இருக்கிறது.

புதிய நாகரிகமொன்றைப் படைத்துக் காட்டிய பெருமைக்குரிய சோவியத் யூனியன், உலகின் மிகப் பெரிய நாடு.

கிட்டத்தட்ட இரண்டேகால் கோடி சதுரக் கிலோ மீற்றர் பரப்பு. இரண்டு கண்டங்களிற் பரந்திருக்கிறது. ஆஸ்திரேலியாவைப்போல் மூன்று மடங்கு. அதன் மேற்குப் பகுதிகளில் இருள் கௌஷம்போது கிழக்குப் பிரதேசத்தில் இன்னொருநாள் விடியுமாம்.

பூகோளத்தின் வேறுபட்ட சீதோஷ்ண நிலைகளையும் இயற்கை அமைப்புக்களையும், தாவர விலங்கினங்களையும் தன்னுள் அடக்கியது. அதன் கரைகளைப் பன்னிரண்டு கடல்கள் வருடுகின்றன.

சனத்தொகையைப் பொறுத்தளவில், சீனா இந்தியாவுக்கு அடுத்ததாக — மூன்றாவது இடத்தில் — இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட இருபத்தேழு கோடி. அடர்த்தி போதாது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தேசிய இனங்களும், இனக் குழுக்களும் உள்ளன. நாட்டின் சனத் தொகையில் பாதிக்கு மேலான ருஷ்யர்களிலிருந்து, ஆக அறுநூறு பேர்களை மட்டுமே கொண்ட அல்யூத்கள் வரை இதிலடங்குவர்.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் உறுப்பினர்கள் இறைமை மிக்க பதினைந்து குடியரசுகள். ஒவ்வொன்றிலும் பல்வேறு சுயாட்சிக் குடியரசுகள், சுயாட்சி மாநிலங்கள், சுயாட்சிப் பிரதேசங்கள் என்பன அடங்கும். இனங்களின் சுதந்திரமான, சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரயோக மூலமும் மற்றும் சமதையான குடியரசுகளின் சுய விருப்பின் பேரிலும், 1922ல் சோவியத் ஒன்றியம் தோற்றம் பெற்றது. ருஷ்ய சமஷ்டி, உக்ரேன், பைலோருஷ்யா, உஸ்பெகிஸ்தான், கலாகஸ்தான், ஜோர்ஜியா, அஸர் பைஜான், லித்துவேனியா, மொல்தேவியா, லத்வியா, கிர் கீஸியா, தஜிக்ஸ்தான், ஆர்மேனியா, துருக்மேனியா, எஸ்தோனியா - ஆகிய ஒவ்வொரு குடியரசும் அதனதன் தனித் தன்மைக்கேற்றபடி தனி அரசியல் யாப்பினையும், தேசியகீதம், கொடி, சின்னம், தலை நகரம் மற்றும் ஆட்சிபீடம் யாவற்றையும் கொண்டுள்ளன. ஒன்றியத் திலிருந்து விரும்பினால் விலகிக்கொள்ளும் உரிமையையும் கூட.

இந்த சமத்துவ சகோதரக் குடியரசுகளில் மூத்தது ருஷ்ய சோவியத் சோஷலிஸ சமஷ்டிக் குடியரசு.....

ஒலிக்கருவி என்னை விழிப்புறச் செய்தபோது, எல்லோரும் பரபரப்புற்றிருந்தார்கள். முதலில் ருஷ்யனிலும் பிறகு ஆங்கிலத்திலுமாக, மாஸ்கோவை அணுகிக் கொண்டிருக்கிறோமென்று அறிவிப்பு வந்தது. ஐந்தாகிக் கொண்டிருந்தது — இலங்கை நேரம்.

“மாஸ்கோ நேரம் சரியாக ஒன்றரை மணித்தியாலம் பிந்தி...” என்று சொன்னார்கள். மாற்றிக் கொண்டேன்.

கீழே ஷெர்மெத்தியேவோ விமான நிலையத்தின் விளக்குகள் நெருங்கி வந்தன. மனம் படபடத்தது. குளிராயிருந்தது. பிரெஞ்சுக் காரரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு இறங்கினேன்.

குடிவரவு, சுங்கப் பகுதிகளில் சுணக்கமில்லை. இடையில் ட்ரான்ஸிற் பயணிகளான வயதான ஒரு இந்தியத் தம்பதிகளுக்கு எல்லாந்தெரிந்தவன் போலக் கொஞ்ச உதவி செய்ய முடிந்தது. வெளியே வந்த போது, விமான நிலைய மணிக்கூட்டில் சரியாக நாலுமணி.

கிறு கிறென்று என்னை நோக்கி ஓரினைஞர் வந்தார். கம்பீரமான நடை. கவர்ச்சியும் முறுவலும் பூத்தமுகம்.

“நீங்கள்தானே சந்தன்? இலங்கையிலிருந்து?”
அப்பாடி என்றிருந்தது.

“நான்தான்...”

“நான் செர்கே இவானவிச்... உங்களை அழைத்துப்போக வந்தி ருக்கிறேன்”

“ஓச்சின் பிறியாத்ரை...”

வியப்புடன் கை குலுக்கினார்: “நீங்கள் ருஷ்யன் பேசுவீர்களா?”

“கொஞ்சம் கொஞ்சம்...”

“ஹறஷ்ஷோ வாருங்கள் போவோம் ..”

வெளியே வந்தபோது விடிந்திருந்தது. இங்கே இப்போது கோடை என்பது நினைவு வந்தது. இதமான குளிர். ரக்ஷிகள் வரிசையாக நின்றன. உற்சாகமாகப் பேசிச் சிரிக்கிற ட்ரைவர்கள்.

“அதோ அந்தக் கார்...” என்றார், செர்கே.

உள்ளே ஏறியதும் இடதுகை ஓட்டம் என்று தெரிந்தது. ஓடத் தொடங்கியதும் அது நிச்சயமாயிற்று. இங்கே தெருவில் வலப்பக்கந் தான் வாகனங்கள் போகின்றன.

“விமான நிலையத்திலிருந்து நகரம் கிட்டத்தட்ட முப்பது கிலோ மீற்றர்...” செர்கே சொன்னார்.

தெரு அமைதியாக அழகாக அகலமாக இருந்தது. மேடு பள்ள மில்லாமல், வழுவழுவுவென்று, சுத்தமாக. இரண்டு பக்கங்களிலும் மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன.

“ருஷ்யமொழி படிக்கிற ஆசை உங்களுக்கேன் வந்தது?”

“நான் ஒரு இலக்கியகாரன், எழுதுகிறேன். சின்ன வயதிலிருந்து நிறைய ருஷ்ய இலக்கியங்களை தமிழ், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புக்க ளில் படித்தேன். அந்தோன் சேகல் என்னை அதிகம் பாதித்திருக்கிறு ரென்றும் நினைக்கிறேன். கொழும்பில் வசித்த காலத்தில் சோவியத் கலாசார நிலைய நூலகத்திற்கு அடிக்கடி போய் வந்தேன். அங்கு ருஷ்யமொழி வகுப்பு நடத்துகிறார்களென்பதை அறிந்தபோது ஆசை வந்தது. படித்துப் பார்க்கலாம். இந்த இலக்கியங்களை அவற்றின் மூலத் திலேயே படிக்கவும் நேரலாம்.. கிழமைக்கு இரண்டு மாலைகளாக இரண்டாண்டுகள் படித்தேன் ”

“இப்போது புத்தகங்கள் படிக்க முடிகிறதா?”

“மிக மிக இலகுவானவற்றை மட்டும்தான்...”

“தொடர்ந்து படிக்கலாந்தானே?”

“தொடர்ந்தா? இப்போ இரண்டு வருஷங்களாகப் படிக்கவே முடியவில்லை.. நான் இப்போது கொழும்பிலில்லை”

“ஓச்சின் க்ஷால்...” செர்கே வருத்தப்பட்டார்.

இந்தப்பயணம் நிச்சயமானதும், யாழ். நூலகத்தில்தேடி, அங்கிருந்த இரண்டு மூன்று ருஷ்யமொழிப் புத்தகங்களைத் தட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்திருந்தேன். நாளாந்த சம்பாஷணைக்காவது உதவும்.

“பரவாயில்லாமல் பேசுகிறீர்கள்”

“ஸ்பஸிபா...”

எனக்கு கலாநிதி. வித்தாலிஃபூர்ணிக்காவின் நினைவு வந்தது. ஒரு கட்டிடத் தொழிலாளி, மகாகவி பாரதியைப்பற்றி அறிய நேர்ந்ததும், அதன் மூலம் தமிழிற் பற்றுக் கொண்டதும், அதன் விளைவாக இன்று தமிழாய்வில் டாக்டராகி விளங்குவதும்...

அது இந்த நாட்டில்.

மாஸ்கோவில், டாக்டர் ஃபூர்ணிக்காவையும் சந்திப்பேன் என்கிற நினைவு மகிழ்ச்சி தந்தது.

“நாங்கள் இப்போது உங்கள் ஹோட்டலுக்குப் போகிறோம்...” என்றார் செர்கே.

நான் அவ்வப்போது படித்த ருஷ்யப்பயண அநுபவ நூல்கள் எல்லாம் நினைவு வந்தன. இந்திரகுமாரின் ‘புதுயுகம் கண்டேன்,’ சிவப்பிரகாசத்தின் ‘சிரித்தன செம்மலர்கள்,’ தமிழ்நாட்டில் ‘சோலை’ எழுதிய ‘புதிய உலகம் புதிய பறவைகள்,’ பார்த்தசாரதி, ராஜம் கிருஷ்ணன், அகிலன், சுந்தரவடிவேலு எழுதிய நூல்கள்... கூடவே இன்னொன்றின் நினைவும் வந்தது: ‘சோவியத் ருஷ்யா’. வெ. சாமிநாதசர்மா எழுதி, 1942 ல் வெளியான நூல். நான் பிறப்பதற்கு ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்னர். அப்போது இரண்டாம் உலகயுத்தகாலம். அந் நூல் இப்படித் தொடங்கிற்று:

‘உலகத்துக்கே புதுமையான ஒரு புரட்சி ருஷ்யாவில் நடந்தது. உலகத்துக்கே புதுமையான ஒரு வாழ்வை அது வாழத் தொடங்கியது. உலகம் எல்லாம் ஒரு நாள் அதைச் சந்தேகக்கண்டோடும் நோக்கியது. உலகம் எல்லாம் இன்று அதை, அதன் வெற்றியை எதிர்நோக்கி நிற்கிறது. ஏனெனில், இந்த யுத்தத்தில் இந்நாள் ஜனநாயக சக்திகளின் தனிப்பிரதிநிதியாக யுத்தத்தின் பெரும் பாரத்தையும் தாங்கி நிற்பதும் ருஷ்யாதான். அஃது அற்புதமாகப் போர்புரிவதன் காரணமும் இதுவே..... ஜெர்மனியின் பூரண படைபலத்தையும்

தனியாக எதிர்த்து நிற்கிற ருஷ்யர்களின் வீரம், உலகத்தில் ஆண்களின் இருதயத்திலே ஈரமிருக்கிறவரையில் பெண்களின் இசையிலே இனிமை இருக்கிறவரையில் போற்றப்படும். தவிர, ருஷ்ய மகாஜனங்களின் இந்த மகத்தான தியாகத்தின் பரிணாமமாக உலகத்தில் ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்படப்போகிறது என்பது நிச்சயம்.

சோவியத் ஒன்றியத்தை ருஷ்யா என்ற பெயரில் அடக்கிவிடலாகாது. ருஷ்ய சமஷ்டி, சோவியத் ஒன்றியத்தின் மிகப் பெரிய குடியரசு. ருஷ்யநாடு உட்பட பதினாறு சுயாட்சிக் குடியரசுகளையும், ஐந்து சுயாட்சி மாநிலங்களையும் பத்து சுயாட்சிப் பிரதேசங்களையும் தன்னுள் அடக்கியது. இக்குடியரசு, சோவியத் ஒன்றியத்தின் மொத்தப் பரப்பளவில் முக்காற் பங்கில்—பால்டிக்கிலிருந்து பஸிஃபிக் வரையும், ஆர்க்டிக்கிலிருந்து கஸ்க்ஸ்தான் வரையும்—பரந்துள்ளது. கிட்டத்தட்ட ஒன்றேழுமுக்கால் கோடி சதுரக்கிலோ மீற்றர். சனத்தொகையிலும் நாட்டின் அரைவாசியை அது கொண்டுள்ளது. இக் காரணங்களால் தொழில் வளத்திலும் இயற்கையாகவே முன்னணியில் திகழ்கிறது.

“மாஸ்கோ இன்னமுந் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.....” என்றார் செர்கே. ஐந்துமணியாகவில்லை. சூரியக் கதிர்கள் மர உச்சிகளையும் கட்டிடங்களையும் தொடத்தொடங்கியிருந்தன. கட்டிடங்களின் நெருக்கம் நகரை அண்மி விட்டோம் என்பதை உணர்த்திற்று. எண்ணிப் பார்த்தேன்—சராசரி பதினைந்து மாடிகள், எல்லாம் குடிமனைகள்.

‘ஊனிவொர்சித்தியத்தா’ ஹோட்டலில் என் அறை பதினாலாம் மாடியிலிருந்தது. பதிவு வேலைகள் முடித்து அறைக்கு வந்த பின் செர்கே சொன்னார்.

“உங்களுடைய இன்றைய புரோகிராம் பன்னிரண்டு மணிக் குத்தான் தொடங்குகிறது. தயவு செய்து ஆயத்தமாக இருங்கள். பகல் வருகிறேன்.....”

“பன்னிரண்டுமணிக்கு?”

“ஆமாம், ஆறுதலாகத் தூங்கி ஓய்வெடுங்கள்.....”

“தூங்கவா?...” - வீட்டிலேயே கூட, பகல் தூக்கம் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதுவும் இத்தனை ஆயிரம் மைல்கள் வந்து இந்த ஊரில் இந்த நேரத்தில் தூங்கவா?

“எனக்கு ஓய்வு தேவையில்லை.....தூக்கமும் வராது...” என்றேன்.

“புரோகிராம் பன்னிரண்டுக்குத்தான்.....” என்றார் செர்கே.

“ஒன்று செய்யவா?”

“என்ன?”

“வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மெல்ல வெளியே போய் வருகிறேனே.....”

வெளியே? தனியாவா? மாஸ்கோ சிறிய நகரமில்லை.....

“பயப்படாதீர்கள். கனதூரம் போகமாட்டேன். இந்த ஹோட்டலை மையமாக வைத்து கொஞ்ச இடம் நடந்து வருகிறேனே.....”

“நடந்தா? அது பரவாயில்லை..... தூரப்போய் விடாதீர்கள் ஹோட்டல் கார்ட்டைப் பத்திரமாகக் கூட வைத்திருங்கள்...”

செர்கே விடைபெற்றுப் போனார். அறை அழகாய் நவீனமாய் வசதியாயிருந்தது, ஜன்னலூடாக தூரத்தில் சூரிய ஒளியிற் பளபளக்கிற உச்சியுடன் நின்ற உயரக் கட்டிடம் தன்னை அடையாளங் காட்டியது—மாஸ்கோ அரசுப் பல்கலைக் கழகம்.

ஜன்னலை மெல்லத்திறந்தேன், காற்று, சூளிரையும், மெல்லிய இரைச்சலையும், மரங்களின் மணத்தையும் கொண்டு உள்ளே வந்தது.

உடனடியாகச் செய்வதற்கு எதுவுமில்லாமல் இருந்தது. வெளியே போவதென்றாலும் எட்டுமணியாவது ஆகட்டுப். கிட்டத்தட்ட மூன்று மணித்தியாலம் இன்னும். கட்டிலிற் சரிந்தேன்.

கனவு மாதிரி இருந்தது. எப்படி இங்கு வந்தேன்? இந்த மண்ணுடன் பரிச்சயமேற்பட்டதெவ்வாறு?

சின்னவயதில் 'கல்கி'யில் பாலர்பக்கமோ, சிறுவர் பகுதியோ ஏதோ ஒன்றில் படித்த வளிலி-வளிலிசா வருகிற நாடோடிக்கதைகள். இன்னொன்றில் ஐவான். அது 'ஐவான்' என்று சொன்ன நண்பர்களுடன் பண்ணிய வாதம். இப்போது தெரிகிறது-அது இவான்.

பிறகு, அப்போது புரியாதிருந்த 'டால்ஸ்டா'யின் 'குழந்தைகள் அறிவு' புத்தகம். பிறகு யாரோ எழுதிய ஒரு பயண நூல். 'கோவா-கோவா' என்று வருகிற பெண்பாற் பெயர்களின் நினைவு. ஸ்புத்னிக், லேகா, ககாரின், அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்தது.....

பிறகு-? சேக்கவ், அந்தோன் சேக்கவ், வான்காவுக்காக இரண்டு மூன்று நாட்கள் பட்டகவலை..... வெனின், தல்ஸ்தோய், ஷொல கோவ் - ஒவ்வொன்றாக நினைவில் வந்தன. கடைசியாக, கலாசார நிலையம், ஆசிரியைகள் மதாம் யெலேஸை மஹ்முறியாலு, மதாம் லறிஸ்ஸா இவானவ்ஸை

கட்டுரைப்போட்டி, ஏரோஃபுளொத் இப்போது இந்த ஹோட்டலில் இந்த மெல்லிய குளிரோடு... புதிய வானம், புதிய பூமி, புதிய சூழல்-'தறில்'லாகத்தானிருந்தது.

இப்போது இந்தப் பதினாறே பதினேழோ மாடி ஹோட்டல் நிற்கிற இடத்தில் முன்பு என்ன இருந்திருக்கும்? புரட்சிக்கு முந்தி? அதற்கும் முந்தி? 'வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை'யில் படித்த வேட்டையாடித் திரிகிற மனிதர்குழுக்கள் நினைவில் வந்தார்கள்.

ஸ்லாவிய இனத்தவர்களின் பிரதேசம் தெற்கே கருங்கடலிலிருந்து வடக்கே பால்பிக் சமுத்திரம் வரை பரந்திருந்தது. இன்று சோவியத் யூனியனிலுள்ள ருஷ்யர், உக்ரேனியர், பைலோருஷ்யரோடு, வேறு பல கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் மக்களும் இந்த ஸ்லாவியரே.

ருஷ்ய சரித்திரம் நீண்டது. கஷ்டங்களைக் கண்டது. ருஷ்யாவை முதலில் ஆக்கிரமித்தவர்கள் மங்கோலிய இனத்தவரான தாத்தாரியர்கள். ஏறத்தாழ 250 ஆண்டுகட்கு - 15 ம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை-

இந்த ஆதிக்கம் நீடித்தது. ஐரோப்பாவெங்கும் மகத்தான மாறுதல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில், ருஷ்ய தேசம் இந்த தாத்தாரியர் பிடியிற் கிடந்தது.

பிறகு, த்ஸார் மகா இவான் 1480 ல் இந்நிலையை மாற்றி, ருஷ்ய விஸ்தரிப்பையும் ஆரம்பித்து வைத்தான். 16 ம் நூற்றாண்டில், பிறகும் பிரச்சினைகளால் ஆட்சிப்போட்டி, அந்நியத் தலையீடு, வரட்சி, பஞ்சம், தொற்று நோய்கள்..... பிறகு, 1613 ல் ரொமனோவ் தொடங்கிய புதிய அரசுப் பரம்பரை—புரட்சியால் கவிழ்க்கப்படும் வரை 300 ஆண்டு கட்டு மேல் நீடித்த ரொமனோவ் பரம்பரை:

யெரவானின் செம்மலைக் குன்று அகழப்பட்டபோது கிடைத்த மூவாயிரம் ஆண்டுப் பழைமைகொண்ட சான்றுகளும், நோவ்காத்த நகரின் ஏழு நூற்றாண்டுப் பழைமை கொண்ட பிர்ச் மரப்பட்டை எழுத்துக்களும், நூறாண்டுகட்டு முன் ஒரு ருஷ்ய செய்தித்தாளில் ஊந்திருக்கக் கூடிய 'விற்பனைக்கு: ஒரு குடியானவன் - 35 வயது; மனைவியுடனும் மூன்று பிள்ளைகளுடனும்' என்ற விளம்பரங்களும், எழுபதாண்டுகட்டு முன் இரகசியமாக அச்சிடப்பட்ட 'த்ஸார் ஒழிக! மக்களுக்கு விடுதலை வேண்டும்!' என்ற பிரசுரங்களும், பிறகு 1917 அக்டோபரில் 'விவசாயிகள் தொழிலாளர்களின் ஒரு அரசை நிறுவுவதற்கு' என லெனினால் விடுக்கப்பட்ட அறிக்கையும் இந்த நீண்ட ருஷ்ய சரித்திரத்தின் ஒவ்வொரு பக்கங்களையாகும்.

வெந்நீர்க் குளிப்பு, வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு உடுப்பு மாட்டினேன். ஹோட்டல் உணவுச்சாலையில் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே போகலாம். கீழ்த்தளத்தில் அது இருப்பதாக சொர்கே சொல்லியிருந்தார்.

இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த 'மாஸ்கோ - வழிகாட்டி' நூலிலிருந்த நகரின் வரைபடத்தை எடுத்துக் கொண்டு இந்த இடத்தைத் தேட முயன்றேன். நகரின் தென்மேற்குப் புறம் என்று தெரிந்தது. பார்க்கப் பார்க்க, இங்கிருந்து எடுத்து எந்தெந்தத் திசையில் என்று மனதிலொரு படம் விழுந்தது. இப்போது அங்கெல்லாம் நான் தனியே போகப் போவதில்லை, என்றாலும் இந்த விளக்கம் அவசியமாய் இருந்தது.

போக விரும்பிய நகர்கள், பார்க்க விரும்பிய இடங்கள் என்று என் பயண விருப்பம் அறியப்பட்டபோதே ஒன்றைத் தெரிவித்திருந்தேன். கூடியபட்சம் சாதாரணமாக இருக்கட்டும். அவர்களுடைய பயணத்திட்டங்கள், பார்க்கும் ஏற்பாடுகளினிடையில் மிஞ்சுகிற நேரங்களில் என்பாட்டில் போய்வரவும் அங்குமிங்கும் அலையவும் வேண்டும். விருந்தினர்களை இல்லாமல் சனங்களோடு புழங்கவேண்டும்.

குறைந்த பட்சம் - புலமைப் பரிசில்கள் பெற்றுவந்து மாஸ்கோவில் வதிவிற - வெளிநாட்டு மாணவர்கள் மாதிரியாவது.

இந்த விருப்பத்திற்கு நகரமைப்பைக் கொஞ்சமாவது தெரிந்திருக்க வேண்டியிருந்தது. மாஸ்கோவை சரிவர அறிந்து கொள்ள அதன் மெத்ரே 'வை தெளிவாக' புரிந்து கொள்ளவண்டும் என்று கேள் விப்பட்டிருக்கிறேன். மெத்ரோ-சுரங்க ரயில்.

அறையைப் பூட்டித் தளக் கண்காணிப்பாளரிடம் திறப்பைக் கொடுத்து விட்டுக் கீழே வந்தேன்.

ஹோட்டல் கட்டிட வெளி வாசலில் அடுத்தடுத்துக் கதவுகளி ரண்டு இருந்தன. ஒன்றைத்தாண்டி ஆறேழு அடி தூரத்தில் மற்றது. தாமாக மூடிக்கொள்ளும் கனத்த உலோகச் சட்டமிட்ட கண்ணாடிக் கதவுகள். கொஞ்சங் கஷ்டப்பட்டுத்தான் தள்ள வேண்டியிருந்தது; குளிர் காலத்திற்கான ஏற்பாடாயிருக்க வேண்டும்.

வெளியே இப்போது வெய்யில் கீழே வந்திருந்தது. இதமான வெய்யில். இதமான குளிர், மாசுக்குளிர் போல. தாங்கிக் கொள்ள லாம். இந்த இடம் நிச்சயமாக மாஸ்கோ நகர எல்லைக்குள்ள்தான், என் றாலும் எப்படி இவ்வளவு அமைதி? எப்படி இவ்வளவு விசாலம்? எப்படி இவ்வளவு மரங்கள்? ஏன் புழுதி புகையில்லை? இரைச்சல் இல்லை? எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. பெரியதொரு பூங்காவில் நடக்கிற மாதிரி இருந் தது. எதிரே காரர்கள், பஸ்கள், ட்ராம்கள், ட்ரோலி பஸ்கள் எல்லாந் தான் ஓடின. என்றாலும் எப்படி இவ்வளவு அமைதி? சுறுசுறுப்பு இருந் தது. வேகம் இருந்தது. பைத்தியக்காரத்தனமான பரபரப்பு இல்லை. நகர எல்லைக்குள் ஹோண் அடிக்கக் கூடாது என்று நினைத்துக் கொண் டேன். அது சரி தான் என்று பிறகு தெரிந்தது. விபத்தேதும் ஏற்படும் போலிருந்தாலன்றி கண்டபடி நகர எல்லைக்குள் ஹோண் அடிக்க அநு மதியில்லை என்றார்கள். நல்ல ஏற்பாடு.

மரங்கள் செடிகள் எல்லாம் பூவும் பச்சையுமாய் இது முது வேனில் என்று சொல்லி நின்றன. என் பயணம் 'வினர்'ரில் அமைந்தால் நன்றாயிருக்கும் என முன்னர் எண்ணியதுண்டு. எமக்கு அந்நியமான ஸ்நோவை, அது மரத்தை மண்ணைக் கட்டிடங்களையெல்லாம் முடியிருக் கிற அழகைப் பார்க்கலாம். புதிய அநுபவமாயிருந்திருக்கும் என எண்ணி யிருந்தேன். இப்போது இந்தக் கோடையின் குளிரையும் அழகையும் பார்க்கும் போது இப்போது வந்தது பரலாயில்லை என்று பட்டது.

தெருக்களைக் கடக்கும் போது ஞாபகமாக முதலில் இடப்பக்கமும் நடுவில் வந்த பிறகு வலமும் பார்த்துக் கடந்தேன். வலு ஸீரியஸ்ஸாக ஏதோ ஒரு பஸ்ஸைப் பார்த்து நிற்கிற பாவனையில் ஒரு நிறுத்தத்தில் நின்று பார்த்தேன். ஆனால் ஐந்து நிமிடத்திற்குள்ளாகவே அங்கு தரிக்க

வேண்டிய பல்களெல்லாம் வந்து போய்விடவே நான் மெல்ல நடக்க நேர்ந்தது.

சனங்கள் சுறுசுறுப்பாக என்னைத் தாண்டிப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மகிழ்ச்சி, ஆரோக்கியம், அழகு, அளவான அலங்காரங்கள். ஆடம்பரமற்ற நல்லடைகள்.

மாஸ்கோ பல இன மக்கள் வாழும் நகரம். சோவியத் நாட்டின் பல்வேறு இனத்தவர்கள் மட்டுமன்றி, பெருவாரியான வெளி நாட்டவரும். இவர்களிடையே ருஷ்யர்களைப் பிரித்தறிய முயன்றேன் - உயரத்துடன் ஒப்பிடும் போது மொத்தமான, கட்டுமஸ்தான உடம்பு, அகன்றமுகம். துல்லியமான தூடை எலும்புகள்.

தெருவெங்கும் கண்டபடி கடைகளில்லை. ஆங்காங்கு தேவை கேற்ப அங்காடிகள், கடைகள், உணவு விடுதிகள். தெருவுக்குந் தெருவுக்கும், தெருவுக்கும் நடைபாதைக்கும் இடை நெடுகு மரஞ்செடிகள் வளர்த்திருந்தார்கள். விசாலமான நடைபாதை விளிம்புகளில் இருந்திருந்து விட்டு சின்னச் சின்ன கியோஸ்க்கள் - பத்திரிகை, பூக்கள், ஐஸ்கிரீம் விற்கிற பெட்டிக் கடைகள்.

அறைக்குத் திரும்பினேன். மூடிய ஜன்னலின் வெளிப்புறம் புற ஓன்று உட்கார்ந்திருந்தது.

“அதோ, அதுதான் ..” என்றார், செர்கே இவானவிச். கட்டிடத்திற்கு மேலே ‘எம்’ என்ற தனி எழுத்து- பெரிதாய் மெத்ரோஸ்ரேஷன். யூனிவெரிற்றி நிலையம்.

படிகளாவிறங்கிக் கீழே போனோம். நல்ல சனம். ஆனால் நெரிசலில்லை. பழுதியில்லை. வெக்கையில்லை. எங்கிருந்து என்று தெரியாமல் குளுகுளுவென்று காற்று வந்து மோதியது. இந்தச் சுரங்கத்தில் எப்படி இந்தக் காற்று? கனத்த கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனதும், எதிரே வரிசையாக இருப்பளவு உயர இயந்திரங்கள். தானியங்கிகள். இடையில் ஒவ்வொருவர் போகக் கூடிய இடைவெளி. அருகே வலப்புறத்தில் காசு போடும் துவாரமும், சிவப்பு பச்சை விளக்குகளும். காசு போடாமற் போக முயன்றால், சடக் கென்று ஒரு சட்டம் குறுக்கே விழுந்து மறிக்கிறது. இந்த எட்டோ பத்தோ நுழைவாயில்களுக்கும் பொதுவே ஒரே ஒரு கண்காணிப்பாளர் மட்டுமே ஒரு கரையில். ஆட்கள் காசைப் போட்டு விட்டு பச்சை விளக்கெரிந்ததும் உள்ளே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாணயமொன்றை எடுத்து, “இதைப் போடுங்கள்...” என்றார், செர்கே.

“...ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி ஐந்து கப்பியெக்—ஒரே குற்றியாகப் போட வேண்டும்.”

“சில்லறை ில்லாவிட்டால்?”

“அங்கே பாருங்கள்...”—இடப்புறச் சுவரில் வரிசையாக நாணயம் மாற்றும் இயந்திரங்கள்.

எஸ்கலேட்டர்கள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. கீழே போனோம். பளிச்சென்று பெரிய மண்டபம். அழகாய். சுத்தமாய். நல்ல வெளிச்சம். காற்று, வழி விபரங்கள் எழுதிய பலகைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மேடையின் இருபுறமும் பாதைகள்.

“இந்தப் பக்கம்.....” என்றார் செர்கே.

புறப்படத் தயாராய் ரயிலொன்று நின்று கொண்டிருந்தது.

“...போகட்டும் விடுங்கள்”—ஏன் சொன்னாரென்று உடனேயே புரிந்தது. அது போனதும் போகாததுமாய் மெல்லிய இரைச்சலுடன் இன்னொன்று வந்து நின்றது.

“சகாசரி, நிமிஷத்திற்கொரு ரயில்...”

முதலாவது மெத்ரோப் பயணம் என்று நினைத்தபடி உள்ளே காலை வைத்தேன். நேற்று முதலாவது ஜெற் பயணம். இன்று இது — இன்னுள் சில நாட்களுக்கு சில முதலாவதுகள் இருக்கக் கூடும்.

உட்கார்ந்தோம்.

“அஸ்தரோஷூ — த்வேரி ஸ்க்ரிவாயெச்சா... ஸ்லியதூஷியெ ஸ்தாள்னி லெனின்ஸ்கியே கோறி...” — கவனம், கதவுகள் மூடுகின்றன. அடுத்த நிலையம் லெனின் குன்றுகள்.

— அறிவிப்பு வந்ததும் கதவுகள் மூடிக் கொண்டன. மெல்ல வழுகி, அம்புபோல் சறுகியது ரயில்.

உள்ளே, தூசு, அழுக்கு, எண்ணெய்ப்பிசுக்கு இல்லாத இருக்கைகள், கீறல் கிறுக்கலில்லாத பெயின்று. பிம்பம் காட்டும் ஜன்னல்கள், பளிச்சென்ற வெளிச்சம். ஒரு ஜன்னலில், ‘குழந்தைகளுடன் வருகிற வர்களுக்கும் உடலுண முற்றோடுகளுக்கும்மாக’ என்றெழுதியிருந்தது.

“எவ்வளவு தூரம் போனாலும் இதே கட்டணந்தான்...” என்றார் செர்கே

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மெத்ரோ இருபத்துநாலு மணித்தி யாலமும் ஓடுமா?”

“இல்லை, காலை ஆறிலிருந்து நள்ளிரவு ஒரு மணி வரை”

“மெத்ரோ என்றால் அர்த்தமென்ன?”

“மெத்ரோ போலித்தன் போக்குவரத்து என்பதன் சுருக்கம்...”

மெத்ரோ, மாஸ்கோவின் முக்கிய போக்குவரத்து சாதனம். சுரங்க ரயில்கிட்டும் த்ஸார் காலத்திலேயே இருந்தாலும், புரட்சிக்குப் பின்பே அதைச் செயலாக்க முயற்சியெடுக்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலங்களில் சிரமதானம் மூலம் மக்களும் பங்களிப்புச் செய்தார்கள். இன்று மாஸ்கோவில் மட்டுமல்ல, வேறுபல சோவியத் நகர்களிலும் சுரங்க ரயில்கள் ஓடுகின்றன. உலகிலேயே சிறந்தவையாக அவை விளங்குகின்

றன. மாசோவில் 185 கிலோமீற்றர் தூரத்தை மெத்ரோ கவனிக்கின்றது. 115 நிலையங்கள், 2500 பெட்டிகள். நாளைக்கு 60 லட்சம் பயணிகள். சராசரி வேகம், மணிக்கு 90 கி. மீ. வசதி வேகம், இவற்றோடு அநேக நிலையங்கள் கட்டிடக்கலை வண்ணங்களாகவும் மிளிர்கின்றன என்றார் செர்கே.

வெறுமே வேகம், வசதி, அழகு என்று அவர் சொன்னதெல்லாம் உண்மையிலும் கொஞ்சம் கீழே என்று பிறகு நாளடைவில் எனக்குப் பட ஆரம்பித்தது. மெத்ரோ போன்றதொரு போக்குவரத்துச் சாதனமிருந்தால், தனிப்பட்ட வாகனங்களை வைத்து வினைகெட வேண்டிய தில்லை என்று தோன்றும். மெத்ரோ இல்லாத மாஸ்கோவைக் கற்பனை பண்ணக் கஷ்டமாயிருக்கிறது அந்த ஸ்ரேஷன்கள்தாம் எவ்வளவு அழகு? கட்டிட அமைப்பின் நுணுக்கம், அழகு, வசதிகள் சுவர்களிற் பதித்துள்ள பளிங்கிந்தான் எத்தனை நிறங்கள்? சிவப்பு, கறுப்பு, பழுப்பு, பச்சை, ரோஸ், வெள்ளை — பளிங்கில் இத்தனை வண்ணங்கள் என்று இப்போதுதான் தெரிந்தது.

அர்பாதஸ்கயா ஸ்ரேஷனிலிருந்து வெளியே வந்தோம்.

“இதுதான் கலினின் வீதி... ‘நட்புறவு இல்லம்’ இங்கேதான்...”

மாஸ்கோவின் முக்கிய வீதிகளிலொன்று என்று புரிந்தது. சுறுசுறுப்பாயிருந்தது. வானளாவும் கட்டிடங்கள். நகரமையம் அருகில்தான்.

“சமாதானத்தைப் பாதுகாப்பது, மக்களுக்கிடையிலான நட்புறவை வளர்ப்பது ஆகிய பணிகளில் ‘நட்புறவு ஒன்றியம்’ முனைப்புடன் செயல்படுகிறது. ஒன்றியத்தில் அறுபத்து நான்கு நட்புறவுச் சங்கங்கள் அங்கம் வகிக்கின்றன. 141 நாடுகளிலுள்ள மக்களுடன் நிரந்தரமான தொடர்புகளைச் சங்கம் பேணி வருகின்றது. மூன்று கோடி சோவியத் மக்கள் நட்புறவு செயற்பாடுகளிற் பங்கு கொள்கிறார்கள்...” — என்றார் செர்கே.

எமக்கெதிரே, ஸ்பானிய அரண்மனையென்று போல நட்புறவு இல்லக் கட்டிடம் கம்பீரமாக நின்றது.

5

MDT ர்க்ஸ் வீதி சுரங்க ரயில் நிலையத்திலிருந்து வருகையில் எதிரே தெரிந்தது. செஞ்சதுக்கம். ஸ்பாஸ்கயா கோபுரமும் அதன் மணிக் கூடும். அதற்கும் செஞ்சும் பின்னால், விதவிதமான கோளக் கோபுரங்களுடன் நிற்கிற வளிலி தேவாலயம். அசற்கு நான்கு நூற்றாண்டுவயது. பண்டைய ருஷ்யக் சட்டிக் கலையின் சின்னம். இப்போது அது காட்சிச்சாலை. ஸ்பாஸ்கயா கோபுரத்தின் முன்னால் இடது பக்கம் லெனின் சமாதி. செம்மண்ணிறக் கற்களாலமைந்த சதுரக் கட்டிடம். அதன் பின்னால் ச்ரெப்ளின் சுவர். இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் பல தலைவர்களின் கல்லறைகள் உள்ளன. சோவியத் நாட்டின் பிரபல தலைவர்கள் மட்டுமன்றி, இரு அமெரிக்கர்களினது கல்லறைகள் கூட அங்கே இருந்தன என்றால் வியப்பாய் இருக்கலாம். எழுத்தாளர் ஜோன் றீட், தொழிலாளர் இயக்கத் தலைவர் சான்ஸ் றுடன் பேர்க் ஆகியோரே அவர்கள். இன்னும் ஜப்பான், ஜெர்மனி, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர் தலைவர்கள் மூவரது கல்லறைகளும் உள்ளன.

சோவியத் நாட்டினது இதயம் மாஸ்கோ என்றால், மாஸ்கோவின் இதயம் செஞ்சதுக்கமாகும்.

'நீங்கள் செஞ்சதுக்கத்தில் நிற்கும்போது, மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்குத் தாவுகிற விண்மலம், பைக்கால் அமுரின் ரயில்வே கைன், பனிக்கட்டியை உடைக்கும் அணுசக்திக் கப்பல்' எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும் - மனக்கண்ணில். அதுபோலவே, தலிகிஸ்தானின் இராட்சத அணிகளின் நீரோதை, கம்சாத்தாவின் மீனவர் வலைபோசை, ஸ்பியன் கடல் எண்ணெய் வயல்களின் இரைச்சல் எல்லாம் உங்கள் காதுகளில் ஒலிக்கும் - என்றார் ஒரு ருஷ்ய எழுத்தாளர்.

மாஸ்கோவும் செஞ்சதுக்கமும், செஞ்சதுக்கமும் க்ரெம்லினும் பிரித்தெண்ணப்பட முடியாதவை. சோவியத் அரசின் மத்திய ஸ்தானம் என்பதோடு, சரித்திர - கட்டிடக்கலைப் பெறுமானங்களும் கொண்டது க்ரெம்லின். பல நூற்றாண்டுத் தொடர்ச்சியால் உருபெற்றது அது. க்ரெம்லினுக்குள் நூற்றாண்டுகள் சங்கமித்துள்ளன.

மாஸ்க்வா நதிக்கரையில் ஒரு சிறு குடியேற்றமாய் உருவான மாஸ்கோவைச் சுற்றி, 12-ம் நூற்றாண்டு மத்தியில் ஒரு மதில் அமைந்தது. 14-ம் நூற்றாண்டில் சுற்சுவர்கள் அமைக்கப்பெற்றன. அதற்கடுத்த நூற்றாண்டில் ஓரளவு இப்போதைய உருவெய்தியது. அப்போது அதன் தங்கமூலாமிட்ட ஆலயக் கோபுரங்கள் தம் பகற்காலங்களை நீட்டுவதாய் மக்கள் வர்ணித்தார்கள். உதயத்திலும் அஸ்தமனத்திலும் உயரே போகிற சூரிய கதிர்களை இக் கோபுரங்கள் பிரதிபலித்துத் தரைக்குத் தந்தனவாம். 17-ம் நூற்றாண்டில் அது மேலும் வளர்ச்சிகண்டது. 1960 களில் க்ரெம்லினுக்குள் அமைக்கப்பட்ட மகாநாட்டு மாளிகைவரை இவ்வளர்ச்சி நீடிக்கிறது.

செஞ்சதுக்கத்தில் நின்று க்ரெம்லினை நோக்குகிறபோது, கட்டிடக்கலையின் மகத்துவமா அல்லது நூற்றாண்டுகளின் சரித்திரமா, மனதில் எதிரொலிப்பது எது?

ஸ்பாஸ்க்யாவின் மணிக்கூண்டு, பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை ஒலித்து ஓய்கிறது. மணித்தியாலத்திற்கு ஒருகடவை, படைநடை நடந்துவந்து சமாதிக் வாசலில் சிலைகளாய் நிற்கின்ற காவலர். உள்ளே தூங்குவதுபேசல வெனின்.

வெனின் சமாதியிலிருந்து தொடங்குகிற சனவரிசை, கருங்கல் பாவிய சதுக்கத்தைத் தாண்டி, திரும்பி, மரங்களடர்ந்த அலெக்சாந்கி ரொவ்ஸ்கி தோட்டத்தில் புகுந்து, பேரறியாய் போர்விரன் சமாதியையும் தாண்டி வளைந்து, நீண்டு பிறகும் வளைந்து, மரங்களிடையே மறைகிறது. இந்த வரிசை, உலக மக்களினத்தின் ஒரு மாதிரியாய்த் தெரிகிறது.

பேரறிபாப் போர்வீரனின் கல்லறை முன்னால் அமரஜோதி ஒன்று. புதுமணத் தம்பதிகள், சமாதிமுன் மலர் சாத்தி அஞ்சலி செலுத்துகின்றனர். இது மணலிழாவின் ஒரு அம்சம். இரண்டாம் உலகப் போரில் தாயகத்தைக் காத்தோரின் தியாகத்தை மதிக்கும் நன்றி மறவாப் பண்பு.

அலெக்சாந்திரொவ்ஸ்கி தோட்டம் எப்படி இவ்வளவு அடர்த்தியாயிருக்கிறது? அதுமட்டுமல்ல, மாஸ்கோவில் எங்கிருந்து இவ்வளவு பசுமை? ஒரு மாநகரில் பார்த்த இடமெல்லாம் இப்படிப் பச்சையாயிருக்கிறது எப்படிச் சாத்தியம்? என் வியப்பை செர்கேயிடம் சொன்னேன்.

“சூழல் பாதுகாப்பு இயக்கம் இங்கே சகல மட்டங்களிலும், நாடளாவிய முழு ஆதரவு பெற்றுள்ளது. சோவியத் குடிமக்கள் இயற்கை யையும் அதன் வளங்களையும் பாதுகாக்கும் கடப்பாடுடையவர்கள் என்பதை உணர்ந்துள்ளார்கள். நகர்ப்புறங்களிலுள்ள மரங்கள், தேசிய பூங்காக்கள், இயற்கைக் காப்பிடங்கள், வனங்கள் இவையாவும் பாதுகாப்பு வலயத்துள் அடக்கப்பட்டுப் பராமரிக்கப்படுகின்றன. நாட்டின் மொத்த நிலப்பரப்பில் இவை கிட்டத்தட்ட காப்பங்கு வரும்...”

மாஸ்கோ, தலைநகர் மட்டுமல்ல; கைத்தொழில் நகரும் விஞ்ஞான பண்பாட்டுக் கேந்திரமுகும் அதன் பரப்பளவு தொள்ளாயிரம் சதுரக் கிலோமீற்றர். என்பதுலட்சம் மக்கள். வாகனங்கள், கருவிகள், யந்திரங்கள், மருந்து, துணி, எலக்ட்ரோனிக் பொருட்கள் — இவை யாவையும் உற்பத்தியெய்யும் தொழிலகங்கள் மாஸ்கோவிலுள்ள கூடவே ஆளுக்கு இருபத்தாறு சதுர மீற்றர் என்ற கணக்கில் பசுமை நிலமும் இருக்கிறது. இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட பூங்காக்கள், நாலு எரிமாண நிலையங்கள், ஒன்பது ரயில் நிலையங்கள், ஏறத்தாழ ஆயிரம் வெளிநாட்டுறவு நிறுவனங்கள், எழுபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட உயர் கல்வி நிலையங்கள் - யாவும் மாஸ்கோவில் உள்ளன.

இந்நகரைப்பற்றிய எழுத்துப்பிரங்கள் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் தொடங்குவனவெனினும் அதன் இருப்பு இன்னமும் பழைமையானது. மாஸ்கோவைக் கைப்பற்றி ஹிட்லரும், அவனுக்கு முன் நெப்போலியனும், அவனுக்கும் முன் தாத்ராயர்களும் கண்டுகண்டும் அக்கனவுகள் கைகூடாமலே போயின.

மதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பீத்தர் புர்க் - பீற்றர்ஸ் பேர்க் — இப்போதைய லெனின் கிராத்-க்கு தலைநகர் மாற்றப்பட்டபோதும், மாஸ்கோ தன் அந்தஸ்தினை இழக்காது அறிவிமல் தலைநகராகத் தொடர்ந்து விளங்கியது. சோவியத் ஆட்சியின் கீழ் 1918-ல் மீண்டும் தலைநகராயிற்று.

— இவை யாவும் செர்கே பெருமையோடு சொன்ன தகவல்கள்

6

யூகோ ஸாப்பத்தனயா நிலையத்திலிருந்து மேலேறி வெளியே வந்த போது நாலரை மணி வெய்யில் பிரகாசமாக இருந்தது. செர்கே சொன்ன அடையாளங்கள் தெரிந்தன. சரியான பக்கத்தில் தான் மேலே வந்திருக்கிறேன். என்றாலும் மார்க்ஸ் வீதி மெத்ரோ நிலையத்திலிருந்து இந்தத் தென்மேற்கு நிலையத்திற்கு தனியே சுரங்கரயிலில் வந்துவிட்டதைப்பற்றித் திருப்திப்பட்டுக்கொள்ள முடியாது — நேர் யாதை. இடையில் சில ஸ்ரேஷ்க்கள் மட்டுமே. ஒன்றிரண்டு 'பிரி ஹோத்' எடுத்து - சயில் மாரி வந்தால்தான் கெட்டித்தனம்.

பஸ் நிறுத்தத்திலிருந்து இடப்புறம் திரும்பிப் பார்க்கையில் வளரிசு தேவாலயத்தை நனைவூட்டுகிற கோபுரங்கள் தெரிந்தன. எதிரே தெரிந்த பதாகையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்று பார்ப்பதற்கிடையில் பஸ் வந்து நின்றது. மஞ்சள் இரட்டை நீள பஸ் 226 தான். கதவுகள் திறந்து, சனம் இறங்கும்படும் காத்திருந்தவர்களுடன் நின்று ஏறினேன்; கதவுகள் தாமே மூடிக்கொண்டன. ஐந்து கப்பியெக்கை பெஷினில் போட்டுத் திருகியதும் ரிக்கந் வந்தது போடாமல் திருகினாலும் வந்திருக்குந்தான். ஆனால், அங்கு யாரும் அப்படிச் செய்வதில்லை. பஸ்க்கு ஐந்து, ட்ரொலிபஸ்க்கு நாலு, ட்ராமுக்கு மூன்று கப்பியெக்கட்டணம். எங்கே ஏறி எங்கே இறங்கினாலும் சரிதான்.

இந்த பள்ளியில் நிறைய வெளிநாட்டு இளைஞர்கள் தெரிந்தார்கள். லுமும்பா பல்கலைக் கழக மாணவர்களாகத்தான் விருக்கவேண்டும் இவர்கள் இறங்குகிற நிறுக்கத்தில் இறங்கினால் அநேகமாக சரியாயிருக்கும் என்று நினைத்தான். என் எதிர் இருக்கையில் ஒரு நீக்ரோ இளைஞனும் பக்கத்தில் ஒரு ரஷ்யரும் இருந்தார்கள். தேவையென்றால் கேட்டுக் கொள்ளலாம்.

தெருவின் இருபுறமும் மிசமி உயரமான தட்டுமணிகள் தெரிந்தன. அழகாக, புதிதாக, கட்டிடங்களுக்கிடையில் மரங்கள் சிணைத்திருந்தன.

சூரியன் பிடரியில் கட்டது. ராஜபாட்டையொன்று எங்கள் பாதைக்குக் கறுக்கே போனது. இதுதான் வெளின் நெடுஞ்சாலையாக இருக்கவேண்டும். இடப்புறத்தில் ஒலிம்பிக் ஹெட்டல் வானளாவி நின்றது. சரி, இறங்கவேண்டிய இடம் நெருங்குகிறது. தெருவின் பெயரை ஒருமுறை சொல்லிப் பார்த்துக்கொண்டேன் — மிஸ்ரஹர் மம்ளயா

பஸ் நின்றதும் நிறுத்தத்தின் நேரத்திரே பளிச்சென்று அந்தக் கட்டிடம் தெரிந்தது. அவ்வளவு உயரமில்லை. மூன்றே நாலு அடுக்குத் தான். ஆலை பரந்து, கம்பீரமாக நின்றது. தெருவிலிருந்து ஏறுகிற படிகள் முடிசிற இடத்தில் தொடங்கிய அந்தக் பெரு முற்றம் கட்டிட முகப்பு வரை பரந்திருந்தது. நடுவிலொரு சிறு தடாகம். கட்டிட முகப்புச் சுவர் உச்சியில் 'பத்ரிஸ் லுமும்பா நினைவு நட்புறவுப் பல்கலைக் கழகம்' என்று பெரிதாக எழுதியிருந்தது. எதிரே தெருவின் மறுபுறம் உட்தள்ளித் தெரிந்த மாடிக் கட்டிடங்கள்தான் விடுதிகளாக இருக்க வேண்டும்.

தெருவைத் தாண்டியதும் ஒரு பெட்டிக்கடையில் 'க்வாஸ்' என்ற மெழுதியிருந்தது. க்யூவில் நின்று ஒரு கிளாஸ் வாங்கினேன். கொக்கோ கோலா நிறத்தில் நுரைத்து வழிகிற பானம். நுரைமட்டுமில்லை, ருசியும் கிட்டத்தட்டக் கள்ளைப் போல்தான். தண்ணீர் விடாய்க்கு ஏற்ற சாமான். கறுத்தப் பாண் செய்கிற 'றை' தானியத்திலிருந்துதான் இதுவும் செய்கிறார்கள். விற்றமயின்கள் நிரம்பியதாம். க்வாஸ் கள்ளை நினைவூட்டியது போல, பிறகு கறுத்தப்பாண் எனக்கு அடிக்கடி இடவியை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது — ருசியில் லேசான சாயல்.

பையிலிருந்த விலாசத்தை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தேன். இளம் பிரிச் கூடல்களும், பூஞ்செடிகள் குழந்த விடுதிகளும் மாறிமாறி வந்தன. இந்த பிரிச் மரங்களுக்கிடையில் நின்று ஒரு ஃபோட்டோ எடுத்தால் நன்றாயிருக்கும் என்றுபட்டது. தெரு அகலிக்கிற வேலை நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இயந்திரங்களும் குழாய்களும் அகழி

யும் ஒரு பக்கத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. எதிரே வருகிற மாணவர்களைப் பார்க்கையில், இது ருஷ்யாவா ஆப்ரிக்காவா என்ற ஐயம் வந்தது.

அந்தக் கண்ணாடிக்கார இளைஞர் நிச்சயம் ஓலங்கை அல்லது இந்தியாவாகத்தான் இருக்கும். மறித்தேன்.

அந்தக் குறுந்தாடி இளைஞரின் பெயர் இப்போ மறந்துபோயிற்று. சொழும்புக்குக் கிட்ட ஏதோ ஊரும் சொன்ன ஞாபகம். அவருக்கு வலு சந்தோஷமாக இருந்தது. எப்போ வந்தீர்கள்? ஏன் வந்தீர்கள்? எங்கே நிற்கிறீர்கள்?

என்னிடமிருந்த முகவரியைக் காட்டினேன். எங்கே இந்த இடம்!

“அதற்கு அடுத்த புளொக்...” என்றவர் திடீரென்று, “...ஆ அந்தா...” என்றார்.

“...அவரும் யாழ்ப்பாணத்து ஆள் தான்.”

‘ஸ்ரீ’ கவர்ச்சியாக கம்பீரமாக இருந்தார். மருத்துவ மாணவர். “உங்களை முந்தி யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறன் அண்ணை...” என்றார். எனக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது.

“நீங்கள் தேடி வந்த பிள்ளை, அந்த ஹொஸ்டல்தான்...” ஸ்ரீ கூட்டினார்.

“அவவிட்டை இதைக் கொடுக்கச் சொல்லி ஊரிலே தந்தவை...” — கையிலிருந்த சிறிய பலகாரப் பார்சலைக் காட்டினேன்.

✱

ஸ்ரீயின் அறையில் இன்னும் இரண்டுபேர் இருந்தார்கள். ஒருவர் ருஷ்ய மாணவர். மற்றவர் ஆப்ரிக்கர். நான் போனபோது இருவரும் இருக்கவில்லை. அறை வசதியாக இருந்தது. விசாலம். வெளிச்சம். காற்றோட்டம். சுவர் ஷெல்ஃப்களில் புத்தகங்கள். மூன்று கட்டில்கள்

“இதெல்லாம்...?” — அங்கிருந்த ரி. வி. யையும், ஃபிறிஜ்ஜையும் காட்டிக் கேட்டேன்.

“ரி.வி. என்னுடையது... ஃபிறிஜ்ஜ் மற்ற ஆளுடையது.” மாதா மாதம் கிடைக்கிற உதவித் தொகையில் மீதம் பண்ணி வசங்கியவை.

மின்சாரக் கேத்தலில் நீர் சுட வைத்து தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டே ஸ்ரீ கேட்டார்; “இனி என்ன புரோகிராம் அண்ணை, உங்களுக்கு?” நேரம் ஆறு மணியாகிக் கொண்டிருந்தது.

“விசேஷமாக ஒண்டுமில்லை”

“அப்ப என்னோட வாங்கோவன்... ஒரு சின்ன பார்ட்டி இருக்கு... எங்கட சிநேகிதர் ஒருநர் இண்டைக்கு ‘டிஃபென்ட்’ பண்ணியிருக்கிறார்... பார்ட்டியிலை ாங்கட ஸ்ருடன்ஸ் கனபேரைச் சந்திக்கலாம்... அவைக்கும் உங்களைக் கண்டால் சந்தோஷமாயிருக்கும்...”

“அதென்ன ‘டிஃபென்ட்’ பன்றது”

“சுருக்கமாகச் சொல்லுறதெண்டால் ஒரு இன்ரவியூ மாதிரி ஆனா, இன்ரவியூ அல்ல... பட்டத்திற்கான ஆய்வுக் கட்டுரையைத் தற்காத்துக் கொள்கிறது. அதை முடிச்சாத்தான் எக்ஸாம் பாஸ் பண்ணினதுக்குச் சரி”

“பார்ட்டி எங்கே?”

“அது இன்னொரு இடம். உங்கட ஹோட்டேலைத் தாண்டித்தான் போக வேணும். வரேக்குள்ளே நீங்கள் வழியிலேயே இறங்கலாம்...”

✱

“இதுதானே உங்கட யூனிவெர்ஸி?” — பஸ்க்கு வரும்போது ஸ்ரீயிடம் கேட்டேன். “ஓ... ஆனா எல்லா ஃபக்கல்ரிசும் இங்கே இல்லை. இங்க சிலதுதான்... மற்றதுகள் வெவ்வேறு இடங்களிலே இருக்கு”

1960-ல் நிறுவப்பட்ட நட்புறவுப் பல்கலைக் கழகம், கொங்கோவின் காலஞ் சென்ற தலைவர் பத்ரிஸ் லுமும்பா பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆசிரிய, ஆப்ரிக்க, லத்தீன மெரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் இங்கு கல்வி பயிலுகிறார்கள். கணிதம், பொளதீகம், இயற்கை விஞ்ஞானம், மருத்துவம், பொறியியல், சட்டம், வரலாறு, தத்துவம், விவசாயம் ஆகிய பீடங்களையும், முதலாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்கு மொழி பயிற்றுவிப்பதற்காக தயாரிப்புப்பீடத்தையும் பல்கலைக்கழகம் கொண்டிருக்கிறது.

மாணவர்களுக்கு இலவச விடுதி வசதி, மாரிகால உடை, மருத்துவ வசதி போன்றவற்றுடன் அவரவர் நாட்டிலிருந்து பயிற்சி ஆரம்பத்தில் வரவும் பயிற்சி முடிந்து திரும்பவுமான இலவச விமானப் பயணச் சீட்டுக்களும் வழங்கப்படுகின்றன. விடுமுறைகளின்போது

ஆரோக்கிய ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று தங்கி வரவும் வசதிகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இவை தவிர மாதாந்தப் படியாக 90 றூபிள் களும் வழங்கப்படுகின்றன. மாணவரின் கலை கலாசார மற்றும் விளையாட்டுத்துறை ஈடுபாடுகள் வளர்க்கப்படுகின்றன.

இலங்கையைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் சிங்கள மாணவர்கள் அங்கே கல்வி பயிலுகிறார்கள். லுமும்பா பல்கலைக்கழகச் சூழல், பல மொழி பேசும் பல்வேறு உருவ உடை தோற்றங்களுடன் பலநூட்டு மாணவர் பவனிவரும் ஒரு வண்ணப் பூந்தோட்டமாகக் காட்சி தருகிறது.

ஸ்ரீயின் விடுதியையும் மிக்ளுஹா மச்சயாலிலுள்ள மற்ற விடுதி களையும் போலத்தான் நாங்கள் போன இந்தக் கட்டிடமும் இருந்தது. பசுமை, அமைதி, வசதி எல்லாம்.

அங்கு போலவே இங்கும் நுழைவாயிலில் கண்காணிப்புக் கடமை விரிந்த மூதாட்டி, 'தொக்குமியன்ட்' கேட்டார். ஸ்ரீ தன் மாணவ அடையாள அட்டையையும், நான் பாஸ்போர்ட்டையும் காட்டி விட்டுப் போனோம்.

ஸ்ரீக்கு நன்றி சொல்லத்தான் வேண்டும் — இலங்கை மாணவர் பல பேரை — தமிழர், சிங்களவர், ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோரையும் — இங்கு சந்தித்து மகிழ முடிந்தது. 'அண்ணை, அண்ணை என்று அவர்கள் காட்டிய அன்பும் அந்தச் சந்திப்புகளும் மறக்க முடியாதவை. வீருந்தும் நன்றாகத்தானிருந்தது. அவர்களே தயாரித்தது. அரிசி பக்கற்றுகளில் தாராளமாகக் கிடைக்கிறதென்றார்கள். காய்கறி, இறைச்சி, முட்டை எல்லாம் புதிதாயும் மலிவாயும் வாங்க முடிகிறதாம். விடுதிகளில் ஒவ்வொரு தளத்திலும் பொதுவான சமையலறை — மின்னடுப்புப் போன்ற வசதிகளுடன்.

“அண்ணை, உங்களுக்குச் சாந்தனைத் தெரியுமா?” — இரண்டு மாணவிகள் கேட்டார்கள்.

“சாந்தனா?...”

“ஓ... சுதுமலை...”

“அது நான்தான்...” என்றேன்.

“இல்லை, இன்னொருத்தர். இங்க படிக்கிறார். ...”

என்னடாது! என் பெயரில் ஒருவரை இலங்கையிலேயே இதுவரை சந்திக்கவில்லை. மாஸ்கோவில் சந்திக்கவேண்டி வந்திருக்கிறது! அதுவும் எங்களுநர்க்காரர் என்று வேறு சொல்கிறார்கள் ...

பிறகு, என் பேரனைச் சந்தித்தபோதுதான் வெளித்தது. அவரும் சாந்தன்தான். எங்களுநர்தான். அதாவது அவர் தகப்பன் எங்களுநர். இவர் பிறந்து வளர்ந்தது வேற்றுரில். மாஸ்கோவில் பொறியியல் மாணவர்.

அன்றுதான் ஆனந்தையும் சந்திக்க நேர்ந்தது, நோபாளத்தைச் சேர்ந்த, மைதிலி மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஆனந்த் - ஹிந்திப் பாடல்களையெல்லாம் லயித்து லயித்து, ஒரிஜினல்களையே தூக்கி அடித்துவிடுகிற மாதிரிப் பாடிப்பாடி மற்றவர்களையும் கிறங்க அடித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்த்.

“இப்படிப் பார்ட்டிகள் அடிக்கடி நடக்குமா?” — என்று கேட்டேன்.

“வடஷ்யே, ஆராவது டிஃபென்ட் பண்ணினால் கட்டாயம் நடக்கும்...”

இந்த வடஷ்யே — அநேகமாக — அங்குள்ள தமிழ், சிங்கள மாணவர்கள் பேச்சில் நன்றாக இடம் பிடித்திருப்பதாகத் தெரிந்தது.

நாங்கள் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டபோது பத்து மணி. இருட்டத் தொடங்கியிருந்தது.

ஸ்தலவாயாவில் வாங்கும் இடத்தருகில் ஒரு வரிசை நின்று: ஒழுங்கான, விரைந்து நள்கிற வரிசை. மேசை கண்ணுக்குத் தெரிந்ததுமே நோட்டம் விடத் தொடங்கினேன். பக்கத்திலிருந்து பெரிய ‘ட்ரே’ ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு, நிச்சயமாகத் தெரிந்தவற்றை மட்டுமே எடுத்து வைத்தேன்.

ஊழ்ப்புப் பாண் — இரண்டு தண்டு, பணில், பட்டர் துண்டு ... கோப்பை நிறைய அவித்த கோவா இருந்தது, சரி ... தக்காளி — வெள்ளரி ஸலட் — எடுக்கலாம்... சோறு கூட இருந்தன — கொஞ்சமாக, மேலே அசைவம்போற் தெரிந்த ஒரு குழம்போடு — வேண்டாம். என்னவென்று தெரிபாத இரண்டு மூன்று குப்புகள் — வேண்டாம்... தயிர், மஞ்சள் தோடம்பழம் துண்டு துண்டாகச் சிவி — சரி, ஐஸ்கிரீம், கடைசியாக கம்போதி — திராட்சை ஊறல் — ஒரு கிளாஸ், தட்டை நிறைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு முன்னால் வந்தேன்.

காசு மேசையின் முன்னிலிருந்து பெண் நிமிர்ந்து முறுவலித்தாள். ஒரு முயல் என்றும் சிவசமயம் நினைத்திருக்கலாம் — கோவா மட்டும் தின்னுகிற முயல்.

கணக்கிடும் சட்டத்தில் வரிசை வரிசையாயிருந்த கறுப்பு வெள்ளைக் காய்களை சுட்டு விரலால் கட கடவென்று அங்கு மிங்கும் நகர்த்தினாள். கணக்குப் பார்க்கிறாள். இதைன்ன வித்தை என்றிருந்தது.

“ஐம்பத்தேழு கப்பியெக...”

ஆக? இவ்வளவுமீ?

நூறு கப்பியெக ஒரு ரூபிள். கிட்டத்தட்ட முக்கால் ரூபிள் ஒரு டொலர். மாஸ்கோவிலிருக்கிற எங்கள் மாணவர்கள் ரூபிள், கப்பியெக என்று கஷ்டப்படாமல் ரூபா சதம் என்றே சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

சோவியத் யூனியனில் தற்போது சராசரி மாதாந்த வருமானம் 168 ரூபிள்சள். கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் இருமடங்காக உயர்ந்திருக்கிறதாம். அடுத்தாண்டில் 195 ஆகிவிடுமென எதிர்பார்க்கிறார்கள். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அத்தியாவசியப் பொருட்களில் விலை உயர்வே ஏற்படவில்லை என்ற பகைப்புலனில் இது பார்க்கப்படவேண்டியது.

ஊழியர்கட்கும், தொழிலாளர்கட்கும் ஆண்டில் சராசரி இருபது நாட்கள் சம்பளத்துடன் கூடிய விடுமுறை கொடுக்கப்படுகிறது. இவ்விடுமுறைகளின்போது ஒய்வெடுப்பதற்கும் சிகிச்சைகளுக்கும்மான நிலை யங்கட்கு அவர்கள் செல்லும்போது ஆகும் செலவில் கிட்டத்தட்டக் கால்வாசியையே அவர்கள் செலுத்த நேரிடும். மதியைத் தொழிற் சங்கங்களே பார்த்துக் கொள்கின்றன.

சோவியத் குடி மக்களுக்கு, உழைப்பு, ஓய்வு, ஆரோக்கியம் சமூக பாதுகாப்பு, கல்வி, பேச்சு, கலை பாடகட்கும் சுதந்திரம், மத வழிபாடு, சமத்துவம், இருப்பிடத்தேர்வு, சொத்து மற்றும் தன்மான உரிமை கள் யாவும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதபோல, சமூக நோக்கில் அவர்தம் கடமைகளும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

வேலை இல்லாப் பிரச்சினை இல்லை, எல்லோர்க்கும் வேலை செய்யும் உரிமையும், உணவு, குடியிருப்புக்கான உரிமையும் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மருத்துவ உதவி இலவசம். உலகிலேயே ஆகக் கூடிய விகிதாசாரத்தில் வைத்தியர்களும் வைத்தியசாலைகளும் உள்ளனவாம். கூடுதல் குழந்தைகள் உள்ள குடும்பங்கட்கு, மான்ய உதவிகள் வழங்கப்படுகின்றன. முதியோர் அங்கவீனர்க்கு உதவி ஊதியமுண்டு.

கல்வி, பல்வேறுகூழகம் வரை இலயசமாயும், நடுநில வரை கட்டாயமாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பயனை உலகின் விஞ்ஞானிகளில் காற்பங்கும், வைத்தியர்கள் ஆசிரியர்களில் அதற்கு மேற்பட்டோரும் சோவியத் ஒன்றியத்திலேயே உள்ளனர் என்பதைக் கேள்வியுறும்போது, சோவியத் நாட்டையிட்டு மகிழ்வதிலும், மீதி உலகிற்காகப் படுங்கூலையே கூடுதலாகவுள்ளது.

புரட்சிக்க முன்னர் 75 வீதம் பேர் கல்வியறிவற்றவராகவே இருந்த நஷ்ய நாட்டில், சோவியத் ஆட்சியின் முதற்சில தசாப்தங்களிலேயே அந்நில மாற்றப்பட்ட தெவ்வாறு?

‘தலாரைச் சமாளித்த உங்களுக்கு அரிச்சுவடியைச் சமாளிப்பது பெரிதல்ல...’ என்பது அப்போதைய கோஷமாக இருந்தது. கல்வி, ஜனநாயகமயப்படுத்தப்பட்டது. எல்லோருக்கும் சமவாய்ப்பு— தனிப்பட்ட திறமைகளை அபிவிருத்தி செய்து, அவற்றைப் பொதுநோக்கிற்குப் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு. தத்தம் திறமை, விருப்பிற்கேற்பத் துறைகளைத் தெரிவு செய்யும் உரிமை.

வெறும் பேச்சு வழக்கில் மட்டுமேயிருந்த மொழிகளைப் பேசும் இனங்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்கு இப்போது அவர்கள் பாஷையிலேயே பாடப்புத்தகங்கள் உள்ளன. குறைபாடுள்ள குழந்தைகள் பயில்வதற்கும் விஞ்ஞான பூர்வமான முறைகள் கைக்கொள்ளப்படுகின்றன.

சோவியத் நாட்டில், கல்வி என்பது தொழில் தேடுவதற்கான தன்ற அது ஒருகாத்திரமான கலாசார அடிப்படை, மனித நேயத்திற்கும் மனிதகுல முன்னேற்றத்திற்கும் இட்டுச் செல்வது சமாதானத்தின் திறவுகோல், ஆக்கபூர்வமாகச் சிந்திக்கும்— ஏட்டுச் கரைக்காயைக் கறிச் சரைக்காயாக்கும் திறனுள்ள அறிவாளிகளை உருவாக்குவது என்று வர்ணிக்கிறார்கள்.

கல்வியைப் போலவே முக்கியத்துவம் பெறும் துறைகளில் வீடமைப்பும் ஒன்றாகும். 1940களில், ஜெர்மானியரின் படையெடுப்பால் இருபதுகோடி சோவியத் மக்கள் வீடுகளை இழக்க நேரிட்டது. இன்று அங்கு இடம்பெறும் நிர்மாண வேலைகளுக்குச் சமமாக உலகில் வேறொரு இடமில்லை என்று கூறப்படுகிறது எனினும் எல்லோருக்கும் பிரத்தியேக இருப்பிடங்கள் கிடைத்துவிட்டன என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் தனித்தனியாக வசதிமிக்க கட்டுமானம் என்ற அரசின் இலட்சியத்தின் இறுதிக் கட்டத்தை அணுகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் 8 லட்சம் பேர் ‘சூடிபுகுதல்’ செய்கிறார்கள். கேவைகளின் அவசியத்தை ஒட்டி ஒதுக்கீடு நடைபெறுகிறது. வர்த்தக நோக்கமற்றதால் இது சாத்தியமாகிறது.

வீடுகள் இலவசமாக அல்லது மிகக் குறைந்த வாடகையில் வழங்கப்படுகின்றன என்று சொல்கிறார்கள் அது குடும்ப வருமானத்தின் மூன்று அல்லது நான்கு வீதத்திற்கு மேற்படாதது. வீடுகளில் ஆளுக்கு 13 சதுர மீற்றர் என்ற பிரமாணத்தில் இப்போதளப் பரப்பளவு உள்ளது. நான் சென்ற ஒரு நண்பர் வீடு, இரு படுக்கையறைகள், ஒரு சமையலறை, மால், குளியலறை, மலகூடம் என்று மொத்தமாக 40 ச மீ. பரப்புள்ளதாயிருந்தது. மூன்று பேர் கொண்ட குடும்பம் அது. இப்போது நிர்மாணிக்கப்படும் தட்டுமனைகள் குழாய்நீர், வெந்நீர், வடிகாலமைப்பு, வாயு மற்றும் மின்சார வெப்ப வசதிகள் அமைந்தவை - இவை எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து அந்த வீட்டிற்கு வாடகை 11 ரூபிகள் தானாகிறதாம்.

குடியிருப்புப் பிரதேசங்கள் சிறப்பான முறையில் திட்டமிடப்படுகின்றன. கட்டிடங்களுக்கிடையே பூங்காக்களும் தோட்டங்களும் அமைக்கப்படுகின்றன. நிர்மாணவேலைகளில் 85 வீதம் பொதுத் துறையிடமும், 7 வீதம் கூட்டுறவுத்துறையிடமுள்ளன. தனிப்பட்ட கட்டுவேலைகள் அதிகமாக சிறு நகர்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் இடம் பெறுகின்றன. எந்தவொரு பிரஜையும் இதைச் செய்யலாம். உள்ளூர் சோவியத்துக்கள் நிலத்தை இலவசமாக வழங்குகின்றன.

கட்டிடங்கள் எழுப்பும் வேகம் உண்மையிலேயே பிரமிப்புத் தருகிறது. அதனைப் பார்த்தபோது எனக்கொரு லேசிசித்திரம் நினைவு வந்தது. முந்திய எங்கள் ரஷ்யமொழிப் பாடப்புத்தகத்திலிருந்த சித்திரம் ஒரு பெண், கொலைபேசி பூத் ஒன்றுக்குள் போகிறாள் முன்னால். அத்திவாரமிடப்பட்ட கட்டிடம் - பேசி விட்டு அவள் வெளியே வரும் போது எட்டுப்பத்து மாடியுடன் அது பூர்த்தியாகி விட்டிருக்கிறது. எங்கள் நாட்டைப் போலவே பெண்கள் எங்கும் பெரிய பேச்சாளர்களே என்று அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அந்தக் கட்டுமான வேகத்தைப் பார்த்தபோது அந்தக் கார்ட்டனை இன்றொரு விதமாகவும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று பட்டது. மாஸ்கோவில் நாளுக்கு 300 வீடுகள் என்ற வேகத்தில் நிர்மாணம் நடைபெறுவதாகச் சொன்னார்கள்.

ஏற்கெனவே தொழிலகங்களில் வாரிக்கப்பட்ட பகுதிகளை நிர்மாணத் தலத்தில் இணைப்பதன் மூலம் இந்த அகரவேகம் சாத்தியமாகிறது. பொதுக்கட்டிடங்கள் யாவும் தராதரமாகிறி அமைப்பில் உருவாக்கப்படுகின்றன. ஆனால் 'ஒரே மாதிரியான தோற்றம்' என்பதை மாற்றுவதற்கும் கட்டடக்கலைஞர்கள் வழிகண்டுள்ளார்கள். கட்டிடங்களையல்லாமல் கட்டுமானப் பொருட்களைத் தரப்படுத்துவதன் மூலம் இதைச் சாதிக்கமுடியுமென அவர்கள் கருதுகிறார்கள். 'உருக்கலைப் படைப்புக்கள் யாவும் எளிமையானவை' என பிரெஞ்சுக் கட்டிடக்

கலைஞர் கொபலே குறிப்பிட்டார். சிக்ஷைத்தால் வரும் எளிமையை அவர் வலியுறுத்தினார். இந்தக் கட்டடக்களையும் இதைத்தான் பேணுகிறது சிக்ஷைத்தையும் அதனால் வரும் எளிமையையும் அழகுடன் அது ஒருங்கிணைக்கிறது. மனித வாழ்விடத்திற்கான சிறந்ததும் யதார்த்தமானதுமான கட்டடங்களை அது நிர்மாணிக்கிறது

★
கலாநிதி வித்தாலி ஃபர்னீகாவுக்கு ஃபோன் பண்ணினேன்.

கொவர்க்கு தெரு பொதுத் தொலைபேசிப் பெட்டிகள் உள்ளன. (எல்லாம் வேலிசெய்யும்) ஒரு உங்கூர் அழைப்புக்கு இரண்டுசதம் அகலவு கட்டியேய்க். இரண்டு நாணயங்களாகவும் போடலாம். ஒரே குற்றியாகவும் போடலாம்.

“சாந்தரோ? வணக்கம் வணக்கம் மாஸ்கோவுக்கு எப்போ வந்தீர்கள்?” -மகிழ்ச்சி ததும்பும் மழலைத்தமிழ்.

கொன்னேன்.

“இன்றைக்கு நாம் சந்திக்கலாமே? ...” என்றார்.

“உங்கள் வசதி ...”

“எங்கேயிருந்து பேசுகிறீர்கள்? ... அலுவலகம் முடிவடைந்ததும் அங்கே வருகிறேன் ...”

“இப்போது ‘ராதுசா’ வுக்கு அருகில்தானிருக்கிறோம்...”

“அப்படியானால் நீங்கள் எனது அலுவலகத்திற்கு வாருங்கள். அங்கிருந்து நம்முடைய வீட்டுக்குப் போலாம்...”

“சந்தோஷம் ...”

“ராதுசா’ வுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது முன்றேமுக்கால். வர வேற்பிடத்திலிருந்து தகவல் கொடுத்துவிட்டு உட்கார்ந்தோம்

முன்னர் ‘முன்னேற்றப்பதிப்பகம்’ என்ற பெயரிலிருந்த ஒரே ஸ்தாபனம், 82 ஏரலிலிருந்து ‘ராதுசா’ -வானலில் -என்ற ஒரு தனிப்பிரசாரையத்தையும் உண்டாக்கியுள்ளது. ருஷ்ய, மற்றும் சேவி யதி இலக்கியங்களைப் பல்வேறு உலக மொழிகளிலுந் தரும் பணியை முன்னேற்றப் பதிப்பகமும் ராதுசாவும் செய்து வருகின்றன. ராதுசாவில் தமிழ்ப்பிரிவிஷ ஆசிரியராக கலாநிதி ஃபர்னீகா பணியாற்றுகிறார்.

சமகாலத் தமிழிலக்கியங்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட எவருக்கும் அவரைப்பற்றிய அறிமுகம் அவசியமிராது. ‘தமிழகப் பித்தன்’ என்

பது அவருடைய புனை பெயர் என்பதைச் சொன்னால், மற்றவர் களுக்கும் அவரைப்பற்றிய அறிமுகம் ஓரளவுக்குக் கிட்டிவிடும் செய் பியன் என்கிற செய்யோன்றினை ஆந்திரிலேவ். இப்பா ஹிமாவ்—என் கிற ருஷ்யத் தமிழறிஞர் வரிசையில் வந்தவர். தமிழிலக்கியத்தைப் பற்றி ருஷ்ய மொழியில் இதுவரை 150 கட்டுரைகள் எழுதியிருக் கிறார். அதைவிடப் பல்வேறு கவிதை, கதை, நாவல்ளைத் தமிழிலி ருந்து ருஷ்யனுக்குப் பெயர்த்திருக்கிறார். இவற்றில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிரண்டும் அடங்கும், பாரதி பத்தன் கடந்த வரு டம் பாரதி நூற்றுண்டு மாஸ்கோவில் விரிவாகக் கொண்டாடப்பட்ட போது வீழாக்குமுசின் இணைச் செயலாளராக — திரு அக்பேட் சொபிலினுடன் — பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவர். பக்கேரிய, ஹங் தேரிய மொழிஎளிற் பாரதிபாடல்கள் வெளியாகக் காரணராயிருந் தவர்.

உக்ரேன் குடியரசின் துறைமுகநகரான ஒதெஸ்ஸாவுக்கு அருகி லுள்ள தொவ்ஷாண்கா என்ற ஊரில் 1940 ல் பிறந்த வித்தகாலி. தம்முடைய 25 வது வயதில் லெனின்பிராத் நகரில் நிர்மாணத்துறைக் தொழிலாளியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது தான் அவர் வாழ்வில் அந்தத் திருப்பம் ஏற்பட்டது ஒரு புத்தகக் கடையில் 'சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதைகள்' என்ற நூலைக் காணநின்றது. அதைப் படித்ததும் தமிழையும் தமிழிலக்கியத்தையும் பற்றி அறிய வேண்டுமென்ற அவர் உந்த, லெனின்பிராத் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியவியல் துறையில் போய் விசாரித்தார், அவர்கள் இவரை செய் பியனிடம் அனுப்பினார்கள் முழுநேர மாணவராக விருப்பமா என்று செய்பியன் கேட்டார். அதற்கு முதல் வருடத்தில் தான் திருமண வாழ்வில் புகுந்திருந்த இந்த இளைஞர் சம்மதித்து லெனின்பிராத் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார். 1965 விருந்து 1969 வரையிலான அக் கல்வி முடிந்ததும், அவர் சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கே இரண்டாண்டுகள் மு. வரதராசனாரிடம் பயிற்சி இதன் பிறகு நாடு திரும்பி, லெனின்பிராத் விவசாயக் கழகத்தில் ஆங்கில — ருஷ்ய மொழி பெயர்ப்பாளராகக் கடமைபாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது 75ம் ஆண்டில் முக்னேற்றப் பதிப்பகத்திலிருந்து அழைப்பு வந்தது.

ஸ்ரீ மெல்லக் கேட்டார்.

“ அவரா அண்ணை? ”

அவரேதான். புனைபெயர்எளிற் கண்டிருந்த அதேமுகம் ஃபர் லீகா விரைந்து வந்துகொண்டிருந்தார். மெல்லிய உயர்ந்த உருவம். அன்பு சுவமும் குழந்தை முகம். தழுவிக்கொண்டார் எப்போ வந் தீர்கள்? எவ்வளவு நாள் விஜயம்? தங்கியிருப்பது எங்கே? —தமிழும் ருஷ்யனும் ஆங்கிலமாய்க் கடிதம் பரிமாறிக் கொள்கிற அந்தத் தமிழகப் பித்திரை நேரிற் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்...

ஸ்ரீயை அறிமுகம் செய்துவைத்தேன்... "விட்டுக்குப் போகலாம், வாருங்கள்..."

மெத்ரோ நிலையம் அருகிற்றானிருந்தது. "எப்படியிருக்கிறது சோவியத் நாடு?" - நெருக்கடியில் விளகிப் போய் விடாமலிருக்கக் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார். "கவனம், கவனம்..." எஸ்.கே.வேட்டரில் ஏறும்போதும் ஓறும்போதும், சிறுவர்களைப் பார்த்துக்கொள்ளும் பரிவு மெத்ரோவிருந்து இறங்கி பஸ்ஸில் போனோம்.

அந்த அன்பை விளக்கத்தெரியவில்லை. இவ்வளவு காலமும் கடித்திட்டு தொடர்புடனிருந்த நண்பனை நேரிற் கண்டு விட்டோமென்பதா, ஒரு தமிழனை - தமிழிலக்கியகாரனைச் சந்தித்திருக்கிறோமென்பதா, நம் நாட்டுக்கு வந்தவனை அன்பாய் உபசரிக்க வேண்டுமென்பதா, இவையெல்லாம் சேர்ந்த கவலையா? - என அந்தக் குதூலம்?

மாஸ்கோவின் வட புறத்தில் - அந்த இடத்திற்கு வெளிக்கிராதி மேட்டை என்று பெயர் - அவரது வீடுருந்தது. அழகான உயர்ந்தெழுந்திருந்த அடுக்குமாடியில் மனைகளொன்றில் வசிக்கிறார் காலனிகளைக் கழற்றிவிட்டு விட்டுக்கொள் செல்கிற நல்ல பழக்கம் ருஷ்ய நாட்டிலுமுண்டு "கொந்த வீடு போல் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்..." ருஷ்யனில் சொன்னார். "உங்களுக்குத் தெரியுமா, எங்கள் பழமொழி ஒன்றிருக்கிறது - விட்டின் வீருந்தாளி, இதயத்தின் தெய்வம்..."

ஃப்ரீன்கா அவர்களின் மனைவியார் தத்யானா தொழிற்சாலையொன்றில் வேலை செய்து 14 வயதில் ஒரு மகன் - நாதியா - அப்போது பள்ளிப் பிள்ளைகளுள் வெளியூர் சென்றிருந்தான். நதீ என்றால் நம்பிக்கை என்று பொருள்.

தமிழ் வீடொன்றில் இருப்பதைப் போலவே இருந்தது. சுவர் அலுமாரிகளெல்லாம் தமிழ் நூல்கள். நடராஜர் சிலை. தமிழகத்துக் கலைப் பொருட்கள். ஒலிப்பதிவு நாடாவில் தமிழ்ப்பாடலொன்று பாடத்தொடங்கியது. எதிரேயிருந்த மேசை உணவு வகைகளால் நிரம்பியது.

"இதைச் சாராயம் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். - ருஷ்ய அமிர்தம்" - வொத்காவைக் காட்டிச் சிரித்தார் ஃப்ரீன்கா. உண்மையில் ருஷ்யர்களைப் பொறுத்தளவில் வொத்கா போதைக்குரிய பொருளோல்ல. அந்தச் சூழலில் அத்தியாவசியமான - அவர்கள் வாழ்வுடன் கலந்து விட்ட - ஒரு பானம். இதை நான் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தும், நண்பர் கண்ணிற்படும்படி தயக்கம் காட்டி விட்டுக் கொள்ளு என்று கவலையாயிருந்தது.

தம் இல்லத்தில் எம்மை வரவேற்பதாக முதல் வாழ்த்து இருந்தது. பின்னர் எங்கள் நட்பின் வளர்ச்சிக்காக, ஆரோக்கியத்திற்காக, உலக சமாதானத்திற்காக என்றெல்லாம் வாழ்த்துகள் தொடர்ந்தன.

“அது யார் தெரிந்ததா?” - எங்கள் முதுகுப்புறம் சுவரில் மாட்டியிருந்த பெரிய ஓவியமொன்றைக் காட்டிக் கேட்டார் ஜெயகாந்தன்.

“அவர் இங்கு வந்திருந்தபோது எங்கள் ஓவியர் மிஹயில் ஃபியோதரவ் வரைந்தபடம்”

“பாரதியாரை ஓவியமாக்கினாரே அவரா?”

“அவரேதான்.....”

நாடியுடன் கூடிய சுவர்ச்சிகரமான முகமுடைய சந்த ஓவியரை அவர் தீட்டிய பாரதியார் உருவத்துடன் புறகப்படமாய்ப் பார்த்திருக்கிறேன்.

பாரதியை வரைந்தமுதல் ஐரோப்பியக் கலைஞர் ஃபியோதரவ் வான். பாரதியாரின் 200க்கு மேற்பட்ட ஓவியங்களை அவர் தீட்டியிருக்கிறார். பாரதியாரும் ஜெயகாந்தனும் மட்டுமன்றி, வலேசு ஐயர், அரவிந்த கோஷ், வஉசி போன்ற தேசபக்தர்களும், கர்த்தார்சிங் துக்கல், கமல பிரசாத் பாண்டே, போன்ற பிற இந்திய மொழி எழுத்தாளர்களும் அவர் தூரிகையில் வடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் இந்த ஆண்டிலேயே மாஸ்கோவிலொன்றும் அவரது ஊரிலொன்றுமாக ஃபியோதரவ்வின் இரண்டு கண்காட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன 49ல் பிறந்த ஃபியோதரவ் லெனின் கிராத்திலிருந்து இரண்டு மணிநேரப் பயண தூரத்தில் வசிக்கிறார்.

இதெல்லாவற்றையும் சொன்ன பிறகு ஃபுர்னீகா கேட்டார்;

“நீங்கள் லெனின் கிராத்தி போகிறீர்கள் அல்லவா?”

“ஓம்.....”

“ஃபியோதரவ் உங்களைச் சந்திக்கவும் உங்கள் உருவப்படமொன்றை வரையவும் விரும்புவார்.....”

எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியாயிருந்தது.

“லெனின் கிராத்தில் எந்த ஹோட்டலில் தங்குவீர்களென்று தெரியுமா?”

எனக்கு அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை.

“அதை விசாரித்து எனக்கு அறிவியுங்கள். நான் ஃபோனில் ஃபியோதரவ்வுக்குச் சொல்வேன். அவர் வந்து சந்திப்பார்...”

எதற்கும் அவர் நம்பரையும் குறித்துக்கொள்ளுங்கள்...”

ஃபர்னீகா, உக்ரேனியன், ருஷ்யன், தமிழ், ஆங்கிலம் - இவற்றோடு சமஸ்கிருதம், மொல்தேவியன், பஸ்கேரியன், ஜெர்மன் ஆகிய மொழி களையும் அறிந்தவர். 1981-ல் இலங்கை வந்திருக்கிறார். கொழும்பில் இரண்டொரு நாட்கள் தங்கினார். யாழ்ப்பாணம் வர முடியாத போயிற்று சிலை அறிந்து அப்போது நாங்கள் மட்ட கவலைபோல் அவரும் பட்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

ஜெயகாந்தனின் ‘சந்தரகாண்ட’ திதை 1983ல் ஃபர்னீகா மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். உகேனின் தலைநகரான சிவில் இருந்து வெளியாகும் ‘சன்ஷி’ - பிரபஞ்சம் - என்ற சஞ்சிகையின் ஒரே இதழில் அது வெளியிடப்பட்டது. 38000 பிரதிகள்.

கலாநிக ஃபர்னீகாவுடன் கட்டுரையாசிரியர்

‘தள்ளீனோயார் தமிழிலக்கியமும்’ என்பது பற்றி தற்போது எழு திக்கொண்டிருக்கிறார். தமிழர் பண்பாடு வாழ்முறை இவற்றைப் பற்றி ருஷ்ய மொழியில் எழுதப்பட்ட ‘கொட்டிவிளிர்த்து கடுகாடு வரை’ என்ற நூல் 1985ல் வெளியாகவுள்ளது. 300 பக்கங்கள். 30,000 பிரதிகள் அச்சாகும்.

உலக மக்களிடையே பரஸ்பர நட்பணர்வுச் சமாதானம் ஏற்பட உழைக்க வேண்டும் என்பது ஃபர்னீகா அவர்களின் இலட்சியமாயுள்ளது. பஸ்நிலையர்வரை வசிக்கும் விடை கொடுக்கார். கண்ணாடிகுக் தெரி சிறுவரை வகையகச்சிது நின்ற அந்த அன்பு இன்னமும் கண்ணில் தெரிகிறது.

தேசபக்கி, தமிழ்க்காதல், அன்பு, சுறுசுறுப்பு, குழந்தை உள்ளம்- இவ்வளவையார் சேர்க்க வடிவமாக ஃபர்னீகா எனக்குத் தெரிந்தார்.

7

மாஸ்கோவிலும் அதன் சுற்றுப் புறங்களிலும் மரங்கள் நிறைய மாறிமாறி பிரச், பைன் நகரிலிருந்து 16 கி மீ தொலைவிலிருக்கிற 'அர்காங்கில்ஸ்கொயே' யும் மாஸ்கோவுக்குள்ளேயே பழையநகர் என்று சொல்லப்படுகிற 'கோலமன்ஸ் கொயே' யுங் கூட இதற்கு விதிவிலக்கு கனல். அர்காங்கில்ஸ்கொயேக்குச் செல்கிற பாதையுங்கூட.

அர்காங்கில்ஸ்கொயே, விமானநிலையத்துக்குக் கொஞ்சம் சமீபம். சராசரி ஐந்து நிமிஷத்திற்கொன்றாய், தலைக்கு மேலே வலுபதிவாகப் பறந்து மறைந்தன விமானங்கள். இடைவிடாமல் எங் ருந்தோ ஒரு ஜெம் இரைந்து கொண்டே இருந்தது. மாளிகை முற்றத்தில் நின்று கொஞ்சநேரம் இவற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். வரும் போது வழிவழியே தமிழ்த் தமழை மாறி வெய்யில் எறித்துக் கொண்டிருந்தது. வெக்கையில்லாத மஞ்சள் வெய்யில். அதில் போய் நின்று கொண்டேன் வெய்யிலின் அருமை நிழலிற் தெரியும்.

அர்காங்கில்ஸ்கொயே, 18ம் 19ம் நூற்றாண்டுகளின் ருஷ்யக் கட்டிடக் கலைச் சிறப்பைத் தன்னுள் கொண்டுள்ளது. மஸ்கோ நதிக்கரையோரத்து தோப்பொன்றுதான் இந்த இடம். இயற்கையின் கலை

யுடன் மனிதனின் கலை எவ்வாறு இயைபு கொள்ள முடியும் என்பதற்கு இந்தப் பயணத்தில் நான் கண்ட பல சான்றுகளிலொன்றாக இந்த இடமும்.

கட்டிடம் மேட்டில் இருந்தது. ஆற்றை நோக்கிய சரிவுகளில் தோப்பு, சரிவில் இறங்குகிற பாதை ஒன்றின் சந்திப்பில், உயிரோட்டமூலியை முகத்தோடு, புஷ்கினினை மார்பளவு சிலை ஒன்றிருந்தது.

இந்தப் பெரிய நடுமுற்றத்தைச் சுற்றி சிறுசாளாய் வளைத்து அணைத்துக் கொள்கிற உயரமான நடைகூடங்கள். மாளிகை, பாரம்பரிய ருஷ்யபாணியல் அமைக்கப்பட்டது. மண்டபங்கள், சிலைகளாலும் மற்றும் கலைப்பொருட்களாலும் நிரம்பியிருந்தன. கண்ணாடியிலும் பீங்காலை ஒடுகளிலும் கைவினைகள் விலைமதிப்பற்ற ஒவியங்கள் காட்சிக்கிருந்தன. வெளியே நிரம்பி வழிகிற சனக் கூட்டம்.

17ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோற்றம் பெற்ற இந்த இடம் 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நிறைவு பெற்றது யூகபோவ் என்ற இளவரசனின் ஆணையின் படி, வளிலி என்கிற கட்டிடக்கலைஞன் இதை நிர்மாணித்தான் வடிவமைப்பிற்கும் நிர்மாணத்திற்கும் மட்டும் 40 ஆண்டுகள் பிடித்ததாகச் சொன்னார்கள். ஆக்டோபர் புரட்சியின் பிறகு, தேசிய சொத்தாகத் திருத்தப்பட்ட அர்கான்கில்ஸ்கொயே ருஷ்ய கலாசார சின்னமாகப் பேணிக் காக்கப்படுகிறது.

கொலமன்ஸ்கொயேயுக்கு, சரித்திர -கலை முக்கியத்துவங்களுடன் சமய முக்கியத்துவமும் இருந்தது. முதலாம் பீற்றர் என்றும் மகாபீற்றர் என்றும் ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டிருந்த 'பியோத்தர் பியர்வி'யைப் பற்றி செம்மையாக இங்குதான் அறிய நேர்ந்தது.

சக்கரவர்த்தியின் உத்தியான வனம் இதுவாம். தோப்பில் ஆங்காங்கே கப்பல் சின்னங்களும் கப்பல் சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களும் தென்பட்டன.

"முதலாம் பீற்றருக்கு கப்பல்களில் ஆர்வம் அதிகம் போலிருக்கிறதே..." அங்கிருந்த இரண்டு பெரிய நங்கூரங்களைக் காட்டிக் கேட்டேன்.

"பியோத்தர் பியர்வி; ருஷ்ய கடற்படையின் தந்தை' என்தே வர்ணிக்கப்படுவன்..." என்றார் சேர்கே.

பிறகு பிற அறிய நேர்ந்தவற்றிலிருந்து, ருஷ்ய நாட்டின் சரித்திரத்தில் புரட்சிக்கு பிந்திய காலகட்டத்தில் வெளின் பெறுவது போல ஒரு முக்கியத்துவத்தை - அந்த அளவுக்கு இல்லா விட்டாலும்

புரட்சிக்கு முந்திய காலப்பகுதியில் பியோத்தர் பியர்வி பெறுவதாகப் படுகிறது.

தோப் ின் நடுவிலிருந்த வீட்டைப் பார்க்கப் போனோம். மரவிடு. ஒழுங்கான நீளநீளக் குற்றினால் சுவர். பாட்டத்தில் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டு, இடைக்கிடை அணைத்து, மிண்டு கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. நிலத்திலிருந்து ஆள் உயரத்தில் தளம். அதுவும் மரந்தான்.

“நீங்கள் இந்தியரா?.....” படிசுவரில் ஏறும் போது முன்னால் கடமையிலிருந்த மூதாட்டிகளில் ஒருவர் அன்பாகக் கேட்டார். இந்தியர்களில் இந்த மக்களுக்கு இருக்கிற வாரப்பாடு இந்தக் கேள்வியில் தெரிந்தது. என்னை நோக்கி இப்படியொரு கேள்வி கேட்கப்பட்டிருக்கிற முன்னால் தடவை இது.

சக்கரவர்த்தி தங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்டது இந்த வீடு. எளிமையாய் அடக்கமாய், உள்ளே அந்த மெல்லிய இருளை ஒரு கதகதப்பாய் ஒவ்வொரு அறையும் அந்தக் காலத்திலிருந்த மாதிரியே வைக்கப்பட்டிருந்தது. ருஷ்ய சாம்பர் ஜயத்திற்கு அதிபதியாயிருந்ததிலும் இந்தச் சோலையில் இந்த வீட்டிற்கு, அதிபதியாய் இருந்ததற்காக பியோத்தரில் பொருமைப்படலாம் போலிருந்தது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட பெரிய கிறிஸ்தவ தேவாலயமொன்றும் கொலம்பஸ் கொடியில் இருக்கிறது. அது இன்று ஒரு காட்சிச்சாலை.

ருஷ்யாவில், பல தேவாலயங்கள் காட்சிச்சாலைகளாக மாறியுள்ளன வேறு பல, வழிபாட்டுத் தலங்களாகவே இன்றும் விளங்குகின்றன. சோவியத் நாட்டில் மதவழிபாடு தடை செய்யப்பட்டுள்ளதென்பது தவறான எண்ணமாகும். மதத்தின் பெயரால் நடைபெற்ற அநீதிகள் தான் அங்கே நிறுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை - பகல் சாப்பாட்டிற்கு ஸூரியும் நண்பர்களும் அழைத்திருந்தார்கள். போகும் வழியில், அன்று 'பார்ட்டி' யில் சந்தித்த இலங்கைத் தமிழ் மாணவியரிருவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. 'சேர்ச்' சுக்குப் போய் வருவதாகச் சொன்னார்கள். ஒருவர் கிறிஸ்தவர், மற்றவர் ஹிந்து-சிறைகிதியுடன் போகிறவர். ஒழுங்காக, ஒவ்வொரு ஞாயிறும் காலை வழிபாட்டிற்குப் போய் வருவதாகச் சொன்னார்கள்.

“... எல்லாம் அங்க போல தான்”

“ எப்பிடிச் சனம் ? ”

“ நல்ல சனம்... கூடுதலா, வயது போன ஆட்கள். ஆனா, இளம் ஆட்களும் வாறவை...”

இந்த மாணவியர் சொன்னவற்றிலிருந்து அங்கே சமயம் வகிக்கிற இடத்தை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது

மதமென்பது அவரவர் சொந்த விஷயம். அதை சமுதாயத்தோடு கலக்கக் கூடாது என்பது அந்த நிலைப்பாடு. மக்களுக்கு மத உரிமை அளிக்கப்பட்டிருப்பது போல, மதத்தினின்று விலகும் உரிமையும் தரப்பட்டிருக்கிறது. பகிர்வாசிரமம் மதப்பிரசாரம் செய்வதற்கு அனுமதியில்லை; அதே போல விசுவாசிகளுக்கெதிராகப் பாரபட்சம் காட்டப் படுவதும் முடியாது. நாஸ்திகப் பிரசாரமென்பது சித்தாந்தவழி நின்ற அறிவுறுத்தலாக மட்டுமே அமைய முடியும். யாரும் தங்கள் வீட்டுக்குள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உண்மைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். ஆனால் பள்ளிக் கூடங்களில் போதனை கிடையாது.

“சோவியத் பிரஜைகளுக்கு மனச்சாட்சிச் சுதந்திரம்- எந்த ஒரு மதத்தைப் பின்பற்றிவா, நிராகரிக்கவோ; அன்றி மத வழிபாடுகளை நடத்துதல்வோ, நாஸ்திகப் பிரசாரம் செய்யவோ உரிமை உத்தரவாதப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. மதங்களின் பெயரால் விவிராதத்தை வெறுப்பைத் தூண்டுவது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது” என்று அரசியல் யாப்பில் சொல்லப்பட்டுள்ளது

சோவியத் யூனியனில் நஷ்ட வையதிக திருச்சபை, கத்தோலிக்க திருச்சபை இவாண்டலிக்கல் கிறிஸ்தவ திருச்சபை, பப்டிஸ்ட் திருச்சபை மற்றும் இஸ்லாம், யூதம், பெளத்தம் ஆகிய சமயங்கள் உள்ளன. எல்லா மதத்தினார்க்கும் உரித்தான தொழுதை ஸ்தலங்கள் மொத்தமாக இருபத்தியிரத்திற்கு மேல் இருப்பதாகக் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

இதேபோலத்தான் சொத்துரிமையின் கதையும். எதிர்காலம் பற்றிய ஸ்திரப்பாட்டை அரசும் சமுதாயமும் உறுதிப்படுத்தும் போது, தனிச்சொத்துடைமைக்கான அவசியம் இல்லாது போய் விடுகிறது. சோவியத் சமுதாயத்தின் நிலை தனிச்சொத்துடைமை என்பது சமுதாய நலனுக்கான உரிமையை மறுப்பதாக இருக்கக்கூடாது என்பது தான். தேவைக்கற்றிய சிறநிலம், ஒரு வீடு, ஒரு காரி மற்றும் சுயபாஷனைப் பொருட்கள் தவியுடைமைக்குள் அடங்குவன. இவற்றைத் தனக்குப் பிறகு தனக்கு வேண்டியவர்களுக்குக் கையளிக்கலாம் ஆனால் இவற்றை வாடகைக்கு விடுவதோ, வைத்து லாபமிட்ட முனைவதோ அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இதே போல சம்பளத்திற்கு ஆட்களை அமர்த்தி லாபமிட்டுகிற தனியார் துறையும் தடுக்கப்பட்டுள்ளது.

8

மத்தியகாலப் பகுதியிலிருந்து சமகாலம் வரை ருஷ்ய கலாசாரம் செழுமை மிக்கதாயே மிளிர்ந்து வருகிறது. தாத்தாரிய ஆக்கிரமிப்புக்கு முன் கீவில் செழித்த சமயக் கலைகள், பிறற் சக்ரவர்த்தியின் 'மேற்கு மயமாக்க'வின் கீழ் புது உத்வேகம் பெற்றிருந்த கலை இலக்கியங்கள், பிறகு அதற்கடுத்த நூற்றாண்டில் புஷ்கின், தஸ்தியவ்ஸ்கி, டூர்கனேவ், தல்ஸ் தோய், சோகோல், சேகவ் - இவர்களால் மறுமலர்ச்சி பெற்ற இலக்கியம், சைக்கோவ்ஸ்கி, ஷஷ்தகோவிச், ரக்மானினோவ் ஆகியோரின் இசைக்கலை. பிறகு தற்காலம். சோஷலிஸ யதார்த்த வாத்தத்தைத் தொடக்கி வைத்த கோர்க்கி பரம்பரை. 'சோவியத் இலக்கியம்' என்பது கோர்க்கியுடன் ஆரம்பமாகிறது அது. ஒஸ்திரோவ்ஸ்கி, ஃபெதிஸ், யெவ்துஷென்ஸ்கோ என்று ஷோலகோவ், சம்ஸதோவ், ஐத்மாத்தவ் வரை நீள்கிறது. இதே போல நுண்கலைகளிலும் ரு்லேவ், ப்ருயலோவ், நெப்பிஸ் என்றொரு பரம்பரை. சோஷலிஸ யதார்த்த வாத்தத்திற்கும் அப்ச்ட்ராக்ஷனிஸத் திற்குமிடையில் போட்டியொன்று இருப்பதாகவும் படுகிறது.

ருஷ்யா, கலைஞர் எழுத்தாளர்களைக் கணம்பண்ணி வந்திருக்கிறது அதிலும், சோவியத் அமைப்பின் பிறகு இச் செயற்பாடு முனைப்புக் கொண்டுள்ளது. தற்காலக் கலை இலக்கிய முயற்சிகள் அரசினதும் மக்களினதும் பூரண ஆதரவைப் பெற்று வளர்கின்றன.

சோவியத் மக்ளில் எழுபது வீதமானோர் தம் ஓய்வு நேரங்களை வாசிப்பதிலேயே செலவிடுகின்றனர் என்கிறார்கள். மெத்ரோக்களில் புத்தகமும் கையுமாய்த் தென்படுகிற பிரயாணிகள் இதை நிரூபணம் செய்கிறார்கள். சோவியத் நாட்டில் எண்ணயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் எழுத்தாளர் சங்க அங்கத்துவம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தவிர்ந்த ஏனையோரும் ஆயிரக்கணக்கான நூல்களை ஆண்டுதேறும் எழுதுகிறார்கள். இவையாவும் எழுபது கோடி பிரதிபலனாக வெளியிடப்படுகின்றன. நாட்டின் 200 க்கும் மேற்பட்ட பதிப்பகங்களிலிருந்து நாளொன்றுக்கு ஐம்பது லட்சத்திற்கும் கூடுதலான நூல்கள் வெளியாகின்றன என்று கணக்கு. உலகில் நூல்வெளியீட்டில் சோவியத்நாடே முன்னணியில் நிற்கிறது.

எண்பதுக்கு மேற்பட்ட சோவியத் மொழிகளிலும், அறுபதுக்கு மேற்பட்ட ஆசிய ஆபிரிக்க மொழிகளிலும் சோவியத் பதிப்பகங்கள் நூல்களை வெளியிடுகின்றன. ஆண்டொன்றுக்கு எண்ணிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வெளிநாட்டு ஆசிரியர்களின் நூல்களும் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன.

உடெசெ, யுகாகிர், இவெங், கொர்யாக், சக்ஷ ஆகிய சோவியத் மொழிகளுக்கு ஐம்பதாண்டுக்கு முன் எழுத்துகள் கூட இருந்ததில்லை. ஆனால் இன்று, அம்மொழிகளின் எழுத்தாளர்கள் சோவியத் வாசகர் கட்சி அறிமுகமானவர்கள். இரண்டாயிரம் பேர் மட்டுமே பேசும் சாமி மொழி, ஆயிரக்கணக்கான நூல்களும் குறைவானோர் பேசும் இத்தல் மண்-இவற்றிற்கூட, மூன்றுண்டுகட்கு முன்னிருந்து நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கின்றன.

இருபது லட்சம் கிரீஸியருடைய சிங்கில் ஐதம்தோவும், அதில் கால்வாசி தொகையுடைய அவர்களின் ரகசிய லைபிரேரியையும் சோவியத் நாட்டில் மட்டுமே சர்வதேச ரீதியிலும் அறிமுகமான இலக்கிய காரர்கள். இனத்தின் அளவில் திறமை தங்கியிருக்கவில்லை என்ற கோரிக்கையின் கூற்றை சூவர்கள் மெய்ப்பிக்கின்றனர்.

மறைந்த கலை இலக்கிய மேதைகள் பல்வேறு வழிகளிலும் கௌரவிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் படைப்புக்களைப் பேணுதல், மக்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்தல், அவரவர் சம்பந்தப்பட்ட இடங்களில் அரும் பொருட்காட்சிச்சாலைகளை நடத்திவருதல், மொது இடங்களுக்கு அவர்கள் பெயரைச் சூட்டுதல் போன்ற கருமங்கள் ஆங்கு இடம்பெறுகின்றன.

மாஸ்கோவில் மட்டும் புஷ்கின், கோர்க்கி, ஷெவ்சென்சோ, தல் தயேவ்ஸ்கி, மயகோவ்ஸ்கி, தூர்கனேவ் போன்றோர் பெயர்களால் வீதிகளும், சதுக்கங்களும், மெத்ரோ நிலையங்களும், பூங்காக்களும், அழைக்கப்படுகின்றன.

புஷ்கின் சதுக்கம், மயகோவ்ஸ்கி சதுக்கம் இரண்டையும் இணைப்பது கோர்க்கி வீதி. சதுக்கங்களில் கவிஞர்களின் சிலைகள் நிற்கின்றன. பெலோறுஸ்கி ரயில்நிலைய முன்பாக கோர்க்கியின் சிலை இருக்கிறது.

இவை தவிர நாடெங்கிலும் பல்வேறு நிலைபங்களில் இலக்கியவாதிகள் பெயரால் நாமகரணஞ் செய்யப்பட்டுள்ளன கோர்க்கி பெயரால் நகரொன்றும், மயகோவ்ஸ்கி பெயரால் ஊரொன்றுமுள்ளன.

மாஸ்கோவில் இருந்து தெற்கே, கிட்டத்தட்ட 200 கி மீ தொலைவில் தூலா நகருக்கண்மையில் தல்ஸ்தோயின் யாஸ்னயா போல்யாபை பண்ணை இருக்கிறது அப்பிள், பிர்ச், ஒக், மரங்களடர்ந்த தோப்பில் அழகிய பூஞ்செடிகள் அணிவகுத்திருந்த பாதைகள் அவருடைய வெண்ணிற வீட்டைநோக்கிச் சென்றன. பறவைக் குரல்கள் மட்டும் இருந்திருந்து விட்டு ஒலிக்கும் அமைதி இங்கு இடத்தை தல்ஸ்தோய் சேசிந்ததில் ஆச்சரியமில்லை இது அவரை ஆக்கியதா அல்லது அவர் இதனை ஆக்கினாரா என்ற எண்ணம் வந்தது. தல்ஸ்தோயின் வாழ்விற்கு பிரிக்க முடியாத அங்கமாக, அவர் தம்வாழ்விற்கு பெரும்பகுதியைக் கழித்த இடமாக இவ்வணம் விளங்கியிருக்கிறது.

தல்ஸ்தோயின் அறைக்குள் அவரது எழுத்துமேசை, இலக்கியத் தலம் புரிந்த பீடம், எழுதும் மட்டையும், பேனையும், கடதாசிகளும், 'எழுதிக்கொண்டிருந்துவிட்டு இப்போதான் எழுந்தெங்கோ போனார்' என்ற பாவனையில் கொல்கொண்டுள்ளன. 'ருஷ்ய இன திசு வாழ்வு' என்கிற புத்தகம், மெழுகுவர்த்தி, மைக்கூடு, பேப்பர்வெயிட்...

சாப்பாட்டுக் கூடத்தில் நீளமான மேசையும், அந்தக்காலக் கதிரைகளும், அவரது நண்பர் உறவினர் மட்டுமன்றி, தல்ஸ்தோயின் சமூகாலத்தவரான, துர்கனேவ் சேகவ் போன்ற இலக்கிய மேதைகளும் இம்மேசையில் விருந்துண்டிருக்கிறார்கள். எழுத்தாளர்களோடு, ஓவியர்கள் இசைவாணர்களும் தல்ஸ்தோயின் விருந்தினராக அமைந்த இடமும் அதுதான்.

"தல்ஸ்தோய் சைவ உணவுக்காரராக இருந்தார் ..." என்று வழிசாட்டிப் பெண்மணி சொன்னபோது, செர்கே என்னைப் பார்த்து முறுவலித்தார்.

வரவேற்பறையில் தல்ஸ்தோய் குடும்பத்தவர் படங்களிருந்தன. எங்கும் - ஒவ்வொரு இடத்திலும் - அழகும் அமைதியும் கலையும் பெருமிதமும் இழையிட்டிருந்தன.

அஞ்சலி செலுத்துவதுபோல் நெடிதுயர்ந்த ஓக் மரங்கள் வரிசையிட்டிருந்த பாதையின் தொங்கலில் தல்ஸ்தோயின் சமதி இருந்தது. சிலுவையோ, சின்னங்களோ வேறெந்தக் கல்வெட்டோ, சூறியுடனோ இன்றி, காற்றும் புற்களும் அமைதியும் எளிமையும் மட்டுமே இனங்காட்ட அச்சமதி இருந்தது.

'என்னை லெனினிடம் இட்டுச் சென்றவர் தல்ஸ்தோய்' என்ற அமெரிக்க எழுத்தாளரான மைக்தாவிதாவிஷ்வாச்சியங்கள் நினைவு வந்தன.

செரீகே ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்: ஹிட்லரின் படைகள் மாஸ்கோவை தோக்கி வருகையில் யாஸ்யா போல்யானாவைக் கடக்க நேரிட்டதாம். இந்த இடத்தையே முடிந்தளவு அலங்கோலம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அடக்க ஸ்தலத்தை அவமானம் பண்ணி அவ சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களை பலவையும் நாசஞ்செய்தார்கள்.

இதேபோல நாவிப்படைகள் திளின் நூரில் இசைமதை சயீக் கோவ்ஸ்கி வாழ்ந்த வீட்டை நாசம் பண்ணிய போது, அங்கேயிருந்த ஜெர்மனிய இசைமதை பீத்தோவனின் உருவப்படத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை. கிழித்தெறிந்தார்கள்.

சேவல் வாழ்ந்த வீட்டொன்றும், துக்கேனிலுவடைய வீடுங்கூட, இந்த அக்ரமக்காரர் கையில் சிண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சேகவ் மியூசியங்களிலொன்று மாஸ்கோவிலிருக்கிறது. ஸ்தாலினோ குதரின்ஸ்யா வீதியிலுள்ள ஒடுங்கிய மாடி வீடு. அங்கேதான் அந்தோன் பால்லோவிச் சேவல் முழுமையாக எழுத்தாளனெனப் பரிணாமம் கொண்டார். அந்த மேதையின் பல படைப்புக்கள் உருப்பெற்றதும் இந்த வீட்டில்தான். தமது வெளிநாட்டு சுற்றுப் பயணங்கள்- அப்போது இலங்கைக்கும் அவர் வந்திருந்தார்- முடிவடைந்த பின், மாஸ்கோவிலிருந்து 75 கி. மீ. தொலைவிலுள்ள இன்ஹோரிடத்தில் அவர் குடியேறினார்.

புரட்சியின் கவிஞரென்றும், சோஷலிஸ்ட் கலாசாரத்தை ஆரம்பித்தவரென்றும் அழைக்கப்படுகிற விளதிரர் மாய்கோவ்ஸ்கி, பத்தாண்டு காலம் வாழ்ந்த வீட்டொன்று செரோவ் வீதியிலுள்ளது. அது இன்று காட்சிச்சாலை அகப்பட்டிருள்ளது. கவிஞரின் வாழ்வைப்பற்றிச் சொல்லும்- வாழ்வுடன் சம்பந்தப்பட்ட- பொருட்கள் இங்கே உள்ளன.

மாஸ்கோவில் இன்னும் கோர்க்கி மியூசியம், தல்ஸ்தோய் மியூசியம், தல்ஸ்தோய் வசித்த இல்லம், புஷ்கின் மியூசியம், தஸ்தயேவ்ஸ்கி மியூசியம், ஒஸ்திரோவ்ஸ்கி மியூசியம்- எல்லாம் இருக்கின்றன.

இந்த மியூசியங்களிலொன்றைப் பார்க்கப்போன ஒரு நாளில், மாலை திரைப்படம் பார்க்கும் புரோகிராமமாக இருந்தது. சமகாலத்தில் மக்களிடையே பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றவரான வளிலி ஷல்கிஷினின் 'பேச்சிலாவச்சி' என்ற படம்; தாம் முதலில் எழுத்தாளன் என்று கூறிக்கொண்ட ஷல்கிஷின் பல்லாற்றல் வாய்ந்த கலைஞர்; இந்தப் படத்தை நெறியாளனை செய்து நடித்துமிருந்தார். அவர் மனைவி விதியாவும் நடிக்கிறார். மிக இயல்பாக எடுக்கப்பட்டிருந்தது, பத்திராண்டு கட்டு முன் தம் நாற்பத்தைந்தாவது வயதில் மாறடைப்பால் காலமான ஷல்கிஷின், கிராம மக்களைப் பற்றிய கதைகள், நாடகங்கள், திரைப்படச்சுவடிகளை எழுதியவர். இவற்றையொட்டித் தயாரிக்கப்பட்ட படங்களில் பிரதான வேடங்களில் நடித்தவர். அவரது எல்லா எழுத்துக்களும் நூலுருப்பெற்றுள்ளன. இலக்கிய உலகில் அவர் பெயர் அடிக்கடி பேசப்படுகிறது. 'வாழ விருப்பம்' என்ற கதைத் தொகுதி மூலம் தமிழ் வாசகர்கள் அவருடன் அறிமுகம் கொண்டிருப்பார்கள்.

9

எங்கிருந்தென்று தெரியாமல், என்னவென்றும் புரியாமல் கேட்ட ஒரு வெடியாசை எனக்கு ஊரை ஞாபகப்படுத்தியது. அடிக்கடி வருகிற வீட்டு நினைவுதான் எனினும் இம்முறை வந்தது என் உற்சாகத்தைக் குறைப்பதாக இருந்தது.

இப்போது கேட்டது ஏதாவது பட்டாசாயிருக்கலாம். அல்லது எங்காவது ரயர் போல ஒன்று வெடித்திருக்கலாம். என்றாலும் இந்த மண்ணில் கேட்டிராத வெடிகளா? ருஷ்ய மக்கள் எவ்வளவு கொடுமையான பாதைகளைத்தாண்டி வந்திருக்கிறார்களென்பதை நினைத்துப் பார்த்தேன். புரட்சிவரைக்கும் உள்நாட்டு ஆட்க்கு முறைகள். அதற்கு முன்பும் பிறரும் வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பு முயற்சிகள். எவ்வளவு இழப்புகளைப் போர் அவர்களுக்குத் தந்திருக்கிறது..... இந்த மக்கள் அமைதியை சமாதானத்தை நாடுவதில் வியப்பென்ன? சோவியத் மக்களெல்லோருமே கடவுள் விசுவாசிகளில்லாதிருக்கலாம் என்றாலும் அவர்களெல்லோரும் உழைப்பை விசுவசிக்கிறார்கள். சமாதானத்திடம் பக்தி செலுத்துகிறார்கள்- என்பதை உணர முடிகிறது ஆங்காங்கு காண்கிற 'மிரு மிர்' 'மிஸ மிர்' போன்ற சுலோகங்கள் பலவும் என் நினைவுக்கு வந்தன. இந்த 'மிர்' என்பதற்கு ருஷ்ய மொழியில் மூன்று முக்கிய அர்த்தங்கள்: உலகம், பிரபஞ்சம், சமாதானம்.

லெனின் குன்றுகள் பகுதியில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். இங்கிருந்து மாஸ்கோ அழகாயிருந்தது. முன்பு நகரின் ஒரு ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த இந்த இடம், இப்போ மாஸ்கோ அரசுப் பல்கலைக்கழக வளாகத்தைத் தன்னில் கொண்டுள்ளது. அதைப்பற்றிய தகவல்களை செர்கே சொன்னார். 16 பீடங்கள், நாலு ஆராய்ச்சி நிறுவனங்கள், தாவரவியல் பூங்கா, வான ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் நாளுக்கு, அரும்பொருட்காட்சிச்சாலைகள், விஞ்ஞான நூலகம், 350க்கு மேற்பட்ட ஆய்வு கூடங்கள் இவ்வளவையும் தன்னுள்ளே கொண்டுள்ளது. அண்மையில் தன் 225 ஆவது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடிற்று. பேரறிஞர் லொமனசோவ் முயற்சியால் நிறுவப்பட்டது.

லொமனசேவ், பிற்பட்ட குடும்பமொன்றிற் பிறக்க, தம்முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்தவர். இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் பல கலைகளிலும் புலமைபெற்றிருந்தவர். கனிஞர், ஓயியர், இலக்கண ஆசாள், சரித்திரவியலாளர். ருஷ்ய நாடு அறிவிற் சிறந்தோங்கவேண்டும் என்றும், அதற்காசப் பல்கலைக்கழகமொன்று அமைய வேண்டுமென்றும், அவரெடுத்த முயற்சிகளால் உருவான இந்த 'எம்செய்' இன்று அவர் பெயராலேயே அழைக்கப்படுகிறது.

லெனின் குன்றுகள் மாஸ்கோவாசிகளுக்குப் பிடித்த இடமாக இருக்க வேண்டும். குன்றுகள் என்றதும் மலைப்பாங்கான இடத்தைக் கற்பனைபண்ணலாகாது. நகரில் மேட்டுப்புறமான- உயரமான இடம். சோவியத் நாட்டின் பல்வேறு இன மக்களையும் இங்கு காணமுடிந்தது. மத்திய ஆசியக் குடியரசுகளின் மக்கள்- முத்தியமாக உள்பெக்கியர்தம் வர்ண ஆடை அலகாரங்களுடன் தனித்துத் தெரிநகரார்கள். சேவியத் யூனியன்தான், உலகில் மிக அதிகமான இனங்களைக் கொண்ட மிக அதிக மொழிகள் பேசும் மக்களைக் கொண்ட- நாடு. கிட்டத்தட்ட 130 மொழிகள். எல்லாம் சட்டப்படி சமம்.

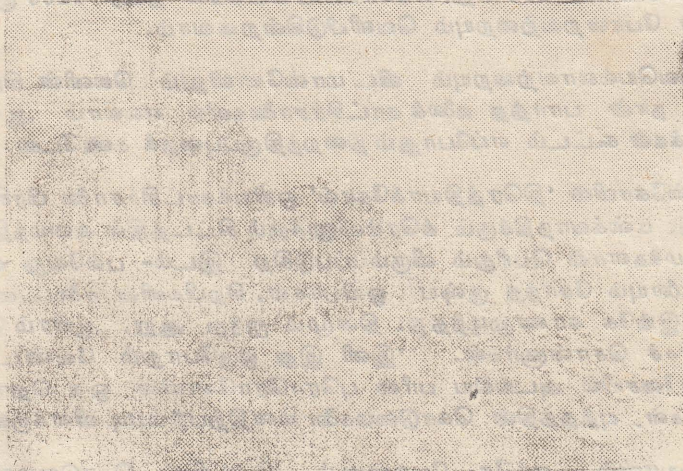
வேறெந்த நாட்டிலுங் காணப்படாத அளவிற்குப் பிரமாண்டமான அளவு தேசிய இனங்களைக் கொண்ட சோவியத் நாட்டில் தேசியப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டிருப்பது மகத்தான விஷயமாகும். 'நாங்கள் தேசங்களின் இஷ்டபூர்வமான ஒன்றியத்தை- ஒரு தேசம் இன்றொரு தேசத்தின் மீது எவ்விதப் பணவந்தமும் பாவிக்காத ஒன்றியத்தை- சம உரிமையையும் யரிபூணவிகலாசகீதையும், சீகாதாக்குவ ஒருமைப் பாட்டையும், முற்றுமுழுதான இஷ்டபூர்வமான விருப்பத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு ஒன்றியத்தையே- விரும்புகிறோம்' என்றார் லெனின். அதுதான் நடந்திருக்கிறது.

மாஸ்கோவிலேயே இந்தப் பல்தேசிய இனக்கன்மையை இன்ன முந்தெளிவாக, 'விதினஹா' என்றழைக்கப்படும் சோவியத் பொரு

ளாதாரக் கண்காட்சிக்குப் போனபோது காணக் கூடியதாக இருந்தது. சோவியத் நாட்டின் பொருளாதாரம் எந்தெந்தத் துறைகளில் எப்படியெல்லாம் முன்னேறியிருக்கிறது என்பது மட்டுமன்றி, இன்னும் பல விஷயங்களையும் இங்கே கண்டு கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது.

நகரின் வடபுறத்தில் ஒரு சிறிய அழகான தனி நகராகவே அமைந்துள்ள காட்சி ஸ்தலத்தின் கட்டடங்களில் எல்லா சோவியத் குடியரசுகளினதும் கட்டடப்பாணிகள் பிரதிபலிக்கின்றன. உள்ளே தேசத்தின் செல்வமும் கலைவளமுந் தெரிகின்றன. போய்த் திரும்பும் போது, எல்லா சோவியத் குடியரசுகளுக்கும் விஜயம் செய்த உணர்வு உண்டாகிறது. வெறும் கண்காட்சியாக மட்டுமல்ல, மாஸ்கோ வாசிகள் தம் ஓய்வு நேரங்களை உல்லாசமாகக் கழிக்க வரும் ஓரிடமாகவும் 'விதினஹா' திகழ்கிறது.

சோவியத் மக்களுக்கு உழைப்பு மட்டுமன்றி, ஓய்வும் உதிரவாதப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. சாதாரண அலுவலக வேலை நேரம் 9 - 4. மாலை நேரங்களை மாஸ்கோ வாசிகள் பல்வேறு விதங்களிற் கழிக்கிறார்கள் - வகுப்புகள், கலாசார மன்றங்கள், நூலகங்கள், விளையாட்டரங்குகள், பூங்காக்கள், நாட்டி அரங்குகள், சினிமாக்கள், என்று.

மாஸ்கோ தெருக்களில் ஒன்று

நாட்டின் மிகப் பெரியதொருவழி உலகமேயே கௌரவம் பெற்ற நாட்டிய அரங்கொருவழி மாஸ்கோவின் பல்ஷோய் தியேட்டர் திகழ்

கிறது. இதை வெளியில் நின்று பார்க்கவே என்னால் முடிந்தது. பயணத்தேதிலேயில் ஏற்பட்ட இழுபறியை போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் ரிக்கெற் பெறமுடிபாத துரதிருஷ்டம். பல்ஷய் தியேட்டரில் ஆசனங்களைப் பதிவு செய்வது மாதங்களுக்கு முன்னரே வெளிக்கப்பட்டவேண்டும். இரண்டாயிரம் பேருக்கு மேல் அமரக்கூடிய பஸ்களினுள்ள - மண்டபமென்றும், மண்டபத்தின் நீளத்திலும் மேடையின் நீளம் கூடுதலென்றும் சொன்னார்கள் பல்ஷய் தியேட்டருக்கு சரித்திர முக்கியத்துவமுண்டு. 1922ல் இங்கு தான் முதலாவது அகில சோவியத் மகாநாடு நடைபெற்றது. அதில் தான் சோவியத் ஒன்றியம் தோற்றம் பெற்றது.

சோவியத் நாட்டில் சினிமாவும் மக்கள் கலையாகவே திகழ்கிறது. அதன் தோற்றம் ருஷ்ய புரட்சியுடன் இணைந்தது அப்போது எடுக்கப்பட்ட டொக்கு மெண்டரிகளே. சோவியத் சினிமாக்களின் முளைகளாகும். இந்த வளர்ச்சி, சேர்கே ஐஸன்ஸ்தீன், ஷுல்க்ஷின் என்று நீடிக்கிறது. கிட்டத்தட்ட வீட்டுக்கொரு ரெலிஷஷன் என்ற நிலை வந்தது. கூட சினிமா தன் இடத்தை தழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. நாடெங்கிலும் திசைரி திரையரங்குக்குச் செல்வோர் தொகை ஒரு கோடிக்கும் மேலாகும் என்று கணக்கிட்டுள்ளார்கள். ஒன்றியத்தின் 39 திரைப்பட ஸ்ருடியோக்களும் சரஸ்ரியாக ஆண்டொன்றுக்கு 150 கதைப் படங்கள், 100 தொலைக்காட்சிப் படங்கள் தவிர 1400 குறும் படங்கள் போன்றவற்றையும் வெளியிடுகின்றனவாம்.

இவையெல்லாவற்றையும் விட மாஸ்கோவிலும் வெளின் கிராத்திலும் நான் பார்த்த கலைக்காட்சிச்சாலைகளில் எல்லாம் ஆர்வமிக்க மக்கள் கூட்டம் எப்போதும் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டேன்.

மாஸ்கோவின் 'திரெத்தியாக்கோவ்' ஓவியக்காட்சிச்சாலை பிரசித்திபற்றது. பஸ்க்வாநதிக்கும் க்ரெம்ளினுக்கும் கிட்டத்தில் அமைந்திருக்கிறது. மக்களாகி பெரிதும் விரும்பப்படுகிற இடம்- பல்வேறு காலகட்டங்களையும் சேர்ந்த ருஷ்ய ஓவியர்கள், சிற்பிகளின் கலைப்படைப்புக்களை இங்கே காணமுடிந்தது. தினமும் ஐந்த, ஆறு, ஆயிரம் பேர் வருவதாகச் சொன்னார்கள். 'இனி இது ஒருபோதும் வேண்டாம்' என்ற வரிசையில் அடங்கிய பரிஸ் புரொரொகோவின் ஒரு தொகுதி சித்திரங்கள், யுத்தத்தின் கொடுமைகளை மனதிற்படுத்தும்படி விளக்குவன.

ருஷ்யாவில் எங்கே போனாலும், போரின கொடுமைகளைக் கூறும் மாதாணத்தை வலியுறுத்தும் முனைப்பு சென்படுகிறது என்பதை மீண்டும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மாஸ்கோ சேர்க்கஸ் நிகழ்ச்சிகளின் தொனிப் பொருளுக்கூட அதுவாகத்தானிருந்தது.

10

மாஸ்கோவில் ஒரு சடவை நான் தொலைத்து போனேன். பசல் பதினொரு மணக்கு 'ரேடியோ மாஸ்கோ'வில் டீபட்டி இருந்தது. காணையில் வேறு வேலைகள் இல்லாததால் ஆறுதலாகப் புறப்பட்டேன். இதுவரை கனியாகச் செய்த மெக்ரோப் பயணங்கள் துணிவு தந்திருந்தன. எனவே இது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை என்றுபட்டது. நண்பர்களிடம் மெக்ரோ வழி விசாரித்து வைத்துக்கொண்டேன். நேரே போனால் போயிடுக்கலாம். ஆனால் இடையில் ஒரு யோசனை வந்தது. நேரமிருக்கிறதே. இனி பஸ்ஸில் போய்ப் பார்த்தலாம் என்று பாதி வழியில் மேல் உலகம் வந்தேன். அவ்வளவுதான். அரைமணி சுற்றிவினன். மணி பதினொன்றாகும் மேலாகிவிட்டது. பேட்டியை ஒத்தவைக்கலாமா என்றும் யோசனை வந்தது. நிலையத் திற்கி ஓடுபவன் பண்ணி திருமதி ஒக்கா மிரானவாவை விசாரித்தேன். நான் யார் என்று தெரிந்து கொண்டதும்-

“உங்களை எதிர்பார்த்துக் கீழே வரவேற்பறைக்குப் போயிருக்கிறார்...” என்றார் அங்கிருந்தவர்.

விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

“சுவலைப்படாதீர்கள்...” என்று சொல்லுர்.

அவர் சொன்ன விபரப்படி, பத்தே நிமிஷத்தில் அங்கே போய் விடமுடிந்தது. என்றாலும் சொன்ன நேரத்திற்குப் போக முடியாத கூச்சம்.

“நிச்சிவோ...” என்று, திருமதி மிரோனவா.

“இவரைத்தான் இவ்வளவு நேரமும் பார்த்திருந்தேன்...” என்று வரவேற்புப் பெண்மணியிடஞ் சொல்லுர்.

‘ரேடியோ மாஸ்கோ’ ஊட்டம், பல அடுக்குகள் கொண்ட பிரமாண்டமான ஊட்டம். தமிழ்ப்பிரிவு பத்தாவதோ பன்னிரண்டாவதோ மாடியில் இருந்தது.

உள்ளே போனதும், கேள்விகளை எழுதப்பட்ட தாள் ஒன்றைத் தந்தாரி ஒல்கா. இலக்கியம் மற்றும் சோவியத் நாட்டு அநுபவங்கள் பற்றிக் கேள்விகள், எழுத்து ஒக்கிகை ஒன்றும் தேவைப்படவில்லை; ஸ்ரடியோ, குரல் யரிசீலனை, நேரேபதில்கள், பத்து நிமிஷப்பேட்டி.

வெளியே வந்ததும், “நன்றாக இருக்கிறது...” என்று, ஒல்கா. அவருக்குத் தமிழ் நன்றாகப் பேச முடிந்தது குரல், ரேடியோ மாஸ்கோ தமிழ் நேயர்களுக்குப் பரிச்சயமானதுதான்.

“எப்படி இருக்கிறது என்று கேட்கப் போகிறீர்கள்?”

போட்டுக் காட்டினார். திருப்தியாகத்தானிருந்தது.

எல்லாம் முடிந்த. அரை மணி நேரத்திலே வெளியே வந்தாயிற்று. இவ்வளவு சுருக்கில், இவ்வளவு கலையமாக ஒரு நிகழ்ச்சியை ஒளிப்பதிவு செய்து விட முடியுமா என்று வியப்பாயிருந்தது.

✱

“இலங்கை நண்பரே, மேலே வாருங்கள். யடி ஏறி, வலப்புறம் திரும்பி, அறை எண்...” —என்ற அங்கிலக் குறிப்பு கண்ணிறப்பட்டது. வரவேற்பு- விசாரணைப் பீடத்திலிருந்தவரிடங் கேட்க அவசியமில்லாத போய்விட்டது.

“அது எனக்குத்தான்...” என்று சொன்னேன்.

“போய் வருங்கள்...”

‘கேழத்தேயசியல் ஆய்வு நிலைய’த்தின் திருமதி. லூபோவ் பிச்சிக்கினு பணி புரிகிறார். சலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர். தமிழாய்வி-

முக்கியமாகத் தற்காலத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஆய்வில் - ஈடுபட்டுள்ளவரி:

கலாநிதி துபியான்ஸ்கியும் அவரும் இணைந்து எழுதிய 'தமிழிலக்கியத்தின் சுருக்கமான வரலாறு' என்கிற நூல் 1985 ல் வெளிவரவுள்ளது. அலெக்சாந்தர் துபியான்ஸ்கி மரபுத் தமிழிலக்கியங்களில் பரண்படுத்தியம் பெற்றவர். 17 ம் நூற்றாண்டு வரையான சரித்திரத்தை அவரும், அதன் பிறகு தற்காலம் வரையிலானதை திருமதி. பிச்சிக்கிளைவுமாக எழுதியிருக்கிறார்கள்; தமிழிலக்கியத்தின் உயிரோட்டத்தையும் கூர்ப்பினையும் விளக்கும் நூலாக இது அமையும்.

இதைத்தவிர, கலாநிதி ஃபூர்ணிக்காவுடன் சேர்ந்து எழுதுகிற 'சுப்ரமணிய பாரதி- வாழ்வும் எழுத்தும்' என்கிற நூல் 'நெளசர்' பதிப்பகத்தின் 'திருமான ஆசிரியர்கள்' வரிசையில் வரவுள்ளது.

"லாபா என்றால் அரித்தமென்ன தெரியுமா!..." - திருமதி. பிச்சிக்கிளை டேட்டுச் சிரித்தார்.

"...ஆன்பு."

திருமதி. லாபானி முக்கிய களம் தமிழகமாய்த் தானுள்ளது* தமிழில் நாவலும் சிறுகதையும் மேற்கத்திய தாக்கத்தால் மட்டுமே உருவாகின என்ற கருத்தை அவர் நிராகரிக்கிறார். தமிழிலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில்— மேலத்தேசத் தொடர்பிற்கு முன்னமேயே— இவற்றுக்கான வித்துக்கள் காணப்பட்டன; வினைநிலமுந் தயாராயிருந்தது என்கிறார் அவர்.

தற்காலத் தமிழிலக்கியம் சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கொண்டதாயுள்ளது. சரிபான நடத்தில் செல்கிறது என்பது அவர் கருத்தாயிருக்கிறது. இருவகைப் போக்குகள் தூக்கலாகத் தென்படுகின்றன. யதார்த்தமான மூற்போக்கு எழுத்துகள் ஒருவகை, உளவியல் பாங்கு எழுத்துக்கள் மற்றவகை; இரண்டுமே அவசியந்தான். பிரச்சினைகளைப் பற்றி மட்டும் எழுதிக்கொண்டு உணர்ச்சிகளைப் புறக்கணிக்க முடியாது. இரண்டும் இணைகிற போது முழுமை கிடைக்கும்.

இலங்கையிலிருந்து தமிழ்நூல்கள் கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறதென்று, கலாநிதி ஃபூர்ணிக்கா போலவே, கலாநிதி லாபாவும் சொல்கிறார்.

*

மாணிகோ அரசுப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களான கலாநிதி அலெக்சாந்தர் துபியான்ஸ்கி, கலாநிதி விளதிமீர் மகரெக்கோ

ஆகியோரும் சமகால ருஷ்யதீ தமிழறிஞர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள்.

என்னோருக்கும் முன்னோடியாகிய ருதின். நம் முதற்பெயரான 'செம்யோன்' என்பதையே தமிழிற் 'செம்பியன்' என்று வைத்துக் கொண்டாரென இவ்வளவு நாளும் நினைக்கிறுந்தேன். ஆனால் ஃபூர் ணிக்கார்தான் உண்மைக் காரணத்தை விளக்கினார். ருஷ்யனில் 'ருதின்' என்றால் 'செம்பு' என்று அர்த்தம். எனவே செம்பியனானது ருதின்தான்.

11

மாஸ்கோவில் நான் எதிர் கொண்ட ஆனந்தமான ஆச்சரியங்கள் லொன்று பாலா—சொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த லொநிதி பாலசுந்தரம். ஏற்கெனவே சொழும்பில் நன்கு அறிமுகமானவர்.

'புஷ்கின் சமூகம்' ருஷ்ய மொழியை உலக மக்களுக்குப் பரிச்சயப் படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. பல்வேறு மட்டங்களில் அதன் பணி நிழுகிறது. இங்கே, தம் ஓராண்டுகாலப் பயிற்சி நெறியின் முடிவுச்சட்டத்தில் பாலா இருந்தார். இருவாரகாலத்திற்கு அபரது சகவாசம் எனக்குக் கிட்டிற்று. அடிபு, உபசரணை, முன் அநுபவ அறிவுரைகள் இவைபெல்லாம் அறிந்ததோடு, ஒய்வு நேரங்களில் கருத்துப் பரிமாறல்கள், உரைபாடல்களுக்கேற்றதொரு சகவாசமும் அவர் ஆமைந்தார். 'புஷ்கின்' சமூகத்து விடுதியில்—நணர்களிடமான விஜயங்கனையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு—இரவு பன்னிரண்டு ஒரு மணிக் கெல்லாம் பரலா தயாரிக்கிற தேநீரைச் சுவைத்தபடி ஜன்னலாற் தெரிகின்ற மாஸ்கோ விளக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டு, நேரம் போவதே தெரியாமல் பேசிக்கொண்டிருக்க முடிந்தது.

புஷ்கின்கழகத்து, விடுதி இந்த உலகத்தின் ஒரு சிறுமாதிரி, உண்மையில், "நானைய உலகின் மாதிரி" என்று சொல்ல வேண்டும், சகல

நாடுகளை யுள் சேர்ந்த சகல இனமக்களும் இந்த விடுதியில் ஒரே குடும்பம் போல வகிக்கிற குதூசலம். பெரியவன்—சின்னவன், கறுப்பு—வெள்ளை, இரவு—பகல், எந்தப் பேதமுமே காட்டாத உலகம்.

சேர்வியத் மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம், நட்புணர்வு ஆரேசக்கியம், சமுதாயப் பொறுப்புணர்ச்சி—இவையாவும் தம்மைக் கவர்ந்ததற்குப் பாலா குறிப்பிடுவார். என் குறுகியகால அனுபவங்களுடனே கூட, இக்கருத்துக்களுடன் நானும் உடன்பாடு கொள்ளமுடிந்தது பாலா அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதில், என் மனதிற்பதிந்த இன்னொரு விஷயம்—சேர்வியத் நாட்டில் உணவுநீர்ப்பதிக் குக் கொடுக்கப்படுகிற அதே அளவு முக்கியத்துவம், கலாசார வளர்ச்சிக்கும் அளிக்கப்படுகிறது என்பதற்கும்.

குஷ்பு நாட்டிலிருந்த ஒரு மாதத்திலும்—நான் பயந்தது போல்—தவிமை எட்டியே பரர்க்கவில்லை. அங்கேயும் என் சுற்றம் விரிவடைந்திருந்தது. அந்நியர்களிடம் கூட அன்பும் இனிமுகமும் காட்டுகிற மக்களிடையில் இருந்தேன் என்பதோடு இவிய அறிமுகங்களுக்கும் ஆளாகியிருந்தேன்.

ஏற்கனவே உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் 'பெரிய' ஸ்டீயைவிட இன்னொரு 'சின்ன' ஸ்டீ—இவர் தற்போது படிப்பை முடித்துக் கொண்டு திரும்பியாழ்ப்பாணத்தில் உத்தியோகம் பாரிக்கிறார்—'தொண்டர்' துரை நாயகம், சாந்தன், குமாரலிங்கம், சபதீரா, குமுதினி, நந்தினி, பத்மநாதன், பட் ஹீஷியா வசந்தி, சந்திரமோகன், நண்பர்கள் கருணதிலக்கினி மகன் சமன், எழுத்தரளர் கரவலூர் ராசதுரை அவர்களின் மகன் நவீனன், திருமதி அமிதா பெரேரா, தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த எஸ்தாரி, ராஜா ஆந்திரப் பிரதேசத்து ராஜேஷ்வரராஜா, யெதிபதிராஜா சகோதரர்கள், உ. பி. யைச் சேர்ந்த அஞ்ஜலு இவ்ளும் ஜொலிங், துனீஷியசின் மெஹம்மட், காலைவச் சேர்ந்த அச்சிம் பொங், லுத்மிலா செர்கேயவ்ள அம்மையார் லுத்மிலா இவானவ்ள அம்மையார்.

மனிதன் என்ற ஒரு அடையாளத்தை மட்டுமே அணிந்து கொண்டு, மற்ற எல்லைகளை யெல்லாம் மறந்துவிட வைக்கிற மனிதர்களும், குழுவும்.

✱

மரஸ்கோவை விட்டு வெளியீடு கிராத்த புறப்படுகிற நான் நெருங்கியதால், நகரின் கடைகண்ணிகளைப் பார்த்து வரலாமெனப் புறப்பட்டேன். 'டிபார்ட்மென்டுக் ஸ்ரெயர்ஸ்' எனப்படும் பேரங்காடிகள் பல

மாண்கோவிலுள்ளன. புத்தகங்களுக்கான 'தொம் க்ளீசா', குழந்தைகளின் பொருள்களுக்கான 'தியர்ஸ்கிய் மிர', குண்டுசியிலிருந்து ரி. வி. எல்லாவற்றையுமே வாங்கக்கூடிய 'கும்' - அரசு பேரங்காடி என்ற வரை ரூப்யப் பெயரின் சுருக்கம்-இங்கு நானாந்தம் வருவோர் தொகை 3½ லட்சம் - இன்னும் 'மஸ்க்வா' போன்ற பல பேரங்காடிகளை வலம் வந்தோம். மக்களின் வரழக்கைந்தரம், வாங்கும் சக்தி எவ்வளவற்றை எடுத்துக்கொட்டும் இடங்களாகவும் இவை திகழ்கின்றன.

சோவியத் நூல்களை வேண்டியளவு இணக்கையிலேயே வாங்கிக் கொள்ளலாம். அதோடு புத்தகங்கள் விமானப் பயணத்தின் எடைக் கட்டுப்பாட்டிற்குச் சவாலாகக் கூடியவை. இக்காரணங்களால் என் வேட்டை கலைப்பொருட்கள் பற்றியதாகவே இருந்தது. அங்கும் ஒரு பிரச்சினை-எதை எவ்வறு தான் தெரிவு செய்வது?

சோவியத் கைவினைப்பொருட்கள் 200க்கும் மேற்பட்ட விதத்தின அழகும் கலை நுணுக்கமும், பிரசித்தியும் பெற்றவை. எனாமல் வேலைப் பாடுகள், மரவேலைப்பாடுகள், கைக்குட்டைகள் என்று கண்ணைப் பறித்தன.

குஷ்ய மதீரயோஷ்கா சிறப்பானது. இந்நாட்டிற்கே உரித்தான கைவினைப் பொருள். மதீரயோஷ என்ற பெண்பாற் பெயரின் செல்ல வடிவம் மதீரயோஷ்கா. பாரம்பரிய குஷ்ய பாணியில் உடையணித்துள்ள பெண்ணைப்போல் வண்ணந்திட்டப் பட்டுள்ள மரப்பொம்மை. உள்சேகோதியிருக்கும். திறந்த பார்த்தால் இன்னொன்றிருக்கும். அதனுள் வேறொன்று. எல்லாமே மதீரயோஷ்காக்கள்தாம் ஆனால் உடையலங்காரம் வித்தியாசம். இப்படி சிலவற்றில் 30 கூட இறக்கும் 90 ஆண்டு கட்டு முன் தோற்றம் பெற்ற இப்பொம்மைகள் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை.

மாண்கோவுக்கு ஓரளவு அண்மையில் கிவாஜெவா நகரையொட்டி அமைந்திருக்கிற பாலெஹ் என்கிற ஊர் அதன் கைவினைக் கலைப் பொருட்களுக்குப் பெயர் பெற்றது. பேழைகள், கிழிழ்கள், பீங்கான், மரப்பொருட்களில் இவர்கள் தீட்டும் ஓவியங்கள் தனித் தனிமை வாய்ந்தன. அழகிற் கிறந்தவை. நுட்ப வேலைப்பாடுகளும் வண்ணமாய்க்களும் கொண்டவை. வாங்குகிற மகிழ்ச்சியிலும் அவற்றைப் பார்ப்பதே பெரிதாயிருந்தது.

கடைகள் பார்த்த கைப்போடு ஒரு புலோச்சனயாவுக்குச் போனோம். வரிசையில் நின்று விசாரித்து வாங்கினோம்.

"மிட நன்றாக ரூப்யன் பேசுகிறீர்களே..." என்று எல்லாவிடிருந்த பபுஷ்கா.

“நன்றி”

“எவ்வளவு காலம் மாஸ்கோவிவிருக்கிறீர்கள்?... ”

“இரண்டு வாரமாகிவிட்டது...”

“என்னது?...”—அம்முதாட்டியின் கண்கள் அகலத் திறந்தன. வியப்பும் மகிழ்வுமாய் கடகடவென்று சொல்லிக் கொண்டே போனார். கடவுளே, யாதிகூட விளங்கவில்லை.....

எனக்கு அங்கே கேள்விப்பட்டிருந்த கதைபொன்று நினைவு வந்தது. பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் ஒருவர் — மோ? — ருஷ்யாவுக்கு வந்திருந்தாராம். ஒருதடவை உணவுச்சாலையொன்றுக்குப் போனபோது காளானு சூப் குடிக்க வேண்டுமென்று ஆசை வந்தது. பாஷை தெரியாது. ஆளைக்கூப்பிட்டு, காளான் ஒன்றைக் கீறிக்காட்டி விட்டுக் காத்திருந்தார். கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் ஒரு சூடையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தானாம்.

—அவரிலும் நான் பரவாயில்லை என்று யட்டது.

12

மாஸ்கோவிலிருந்து எங்கள்ரயில் பகல் ஒன்றரைக்குப் புறப்பட்டது. வெக்சையில்தான் நல்ல வெய்யில். இந்த மாஸ்கோ-லெனின்கிராத் சேவையின் பெயர் 'யூனெஸ்த்'. சத்தியில்லாமல் வழிகிட்டுகொண்டு போகிற மிகையின் இருக்கைகள் எல்லாம் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. புழுதியை நெரிசில் சந்தத்ததை எல்லாம் சந்திக்காத வித்தியாசமான ரயில் அனுபவம். இடைக்கிடை கொழுப்பு-யாழ் பயணத்தை நினைவுட்டினாலும் தூரம் அதிகம். 650 கி. மீ.

லெனின்கிராத் பூங்காவின்கண் வடதுருவத்திற்கண்மையிலுள்ள பெரியநகரம். சோவியத்யூனியனில் அளவிலும் முக்கியத்துவத்திலும் மாஸ்கோவுக்கு அடுத்தபடியாக வைத்தெண்ணப்படுவது. எனினும், மாஸ்கோவுக்கில்லாத சில தனிச்சிறப்புக்களையுங் கொண்டது.

பியோத்தர் பியர்ஸியால், 1703ல் நிர்மாணிக்கப்பட்டு 1918வரை குஷ்யாவின், தலைநகராய் மினிர்ந்த லெனின்கிராத், முதலாளித்துவ உலகிற்கும் சோஷலிஸ உலகிற்கும் இடையேயுள்ள எல்லையை முதன் முதலாகத் தாண்டிய நகரெனச் சரித்திரத்தில் இடம் பெறுவது. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில் ஜெர்மனியின் முற்றுகையைத் 900 நாட்கள் தீர்த்துடன்து எதிர்த்துநிற்கு முறியடித்ததன் மூலம், வீரத்திருநகர் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

இவற்றோடு, லெனின்கிராதி 'கலைநகர்' என்ற பெருமைக்கும் உரியதாகும். புஷ்கின், தஸ்தயேவ்ஸ்கி, ஆலெக்சாந்தர் புளொக் போன்ற இலக்கியவாணர்களின் தொடர்புபட்டது அது. கலைஞர் களையும் எழுத்தாளர்களையும் எப்போதும் ஈர்த்து வந்திருக்கிறது.

உலகின் அழகிய நகர்களிலொன்று, திறந்த கலைக்காட்சிச்சாலை, ருஷ்ய சரித்திரத்தின் சின்னம்-என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்படுகிற லெனின்கிராதி, எல்லாவித ரசனையுள்ளவர்களும் ரசிக்கத்தக்க நகர் என்று அறிந்திருந்தமை வேறு, இந்தப் பயணத்தின் பாலி மிக்க ஆர்வத்தையும் ஆவலையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது:

வழியில் இருபது முப்பது வீடுகள் கொண்ட குடியிருப்புகள் இடைக்கிடை வந்தன. இந்தவீடுகள் ஏற்கெனவே ஆர்காங்கிலிஸ் கொயே சென்றபோது அடர்ந்த மரக்கூடல்களினால் சந்திக்க நேர்ந்த அழகிய மரவீடுகளை நினைவுபடுத்தின. பழைய ருஷ்யபாணி வீடுகள், பல வண்ணங்கள், கலை வேலைப்பாடுகள் உயரங்குறைந்தனவாயிருந்தன. இருந்திருந்துவிட்டு அதற்குள்ளேயே ஒரு மாடிவேறு தெரிந்தது: ஜன்னல்கள், முக்தள்விய சிறு மாடங்கள்; ஆனால் இவையெல்லாவற்றிலும் டி. வி. ஏரியல்களும் தெரிந்தன. வீடுகளைச் சுற்றி தோட்டங்களும் வயல்களும், அவ்வப்போது தெரிகிற காரர்கள் டர்சுக்குகள், தோட்டங்களில் வேலைசெய்கிற ஆண் பெண்கள், விளையாடும் குழந்தைகள்... இடைக்கிடை வந்துபோகிற நீர்சாடைகள், பசும்புல்வெளிகள், பற்றைக்காடுகள்...

இந்தப் பிரயாணத்தில் எனக்குப் பல நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்து கலாசார சுற்றுப் பயணங்களை மேற்கொள்கிற பலர் லெனின்கிராதிக்குள்ளான இந்தப் பயணத்தில் இருந்தார்கள். மம்பாயிலிருந்து வந்திருந்த திரு. நாராயண், கேரளாவிலிருந்து வந்திருந்த திருமதி கிதாமேனன் ஆகியோரை இங்கு சந்தித்தேன். நாராயணுக்கு அறுபது வயதுக்குக் குறையாது. நன்றாக ஆங்கிலம் பேசினார். லெனின்கிராத்தில் சைவ உணவு தேடுவதில் பின்னர் எனக்குப் பெரிய துணையாய் ஆமைந்தவர். எல்லோரும் 'சலி யதீஸ்காயா' என்ற ஹோட்டலிலேயே தங்கவும் நேர்ந்தது.

"இங்கே பாரும, இந்த ஊரெல்லாந் தேடினோமே, இந்த ஹோட்டலுக்கு முன்னாலிருக்கிற புலோச்சனயாவிலேயே நல்ல கோப்பி கிடைக்கிறது... போய்ப்பாரும" - என்றார். ஒருநாள் காலையில் என் அறைக்கு வந்து.

-நல்ல கோப்பி என்று நாராயண் சொன்னது பால்சேர்ப்பியை சாதாரணமாகக் கறப்புகி கோப்பிதான் அங்கு கிடைக்கும்: "நல்ல

கோப்பியைக் கண்டடைந்துவிட்ட திருப்பியும், அதை நானும் அது பசித்த விடவேண்டும் என்ற அவசரமும் அதில் தெரிந்தன.

குஷ்யாவிலிருந்த நாட்களில் தேநீரைப் பொறுத்தனவில் என குக்கூட இந்தத் 'தவண்டை' இருந்தது. சாப்பாட்டைப் பற்றியெல் லாம் அவ்வளவு சுவைப்படுகிற ஆனிலினை. சைவமாகக் கிடைத்ததை யெல்லாம் போட்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டேன். "நல்லகாலம், குளிர்சகலத்தில் அரசமல் போலீர்..." என்றெல்லாரும் சொல் ளுகின்ற தேநீர்தான் அநேகமாக வெறுந்தேநீராகக் கிடைத்தது. பாலை வாங்கிக் கலக்கிற பொறுமையெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது. நாராயணன் நட்புக்குப் பிறகு நானும் கோப்பி தேடத் தொடங்கி னேன். இருந்திருந்துவிட்டு வெற்றிலைச் சோட்டையும் வந்தது. இந்த ஊர்மக்கள் மாதிரி நானும் மரேஷியாக்கு மசற்றிக் கொண்டேன். மரேஷியா - மரேஷியாவே - ஐஸ்கிரீம், ஆன்-பென், குழந்தை-பிழ வர், தெரு- வீடு என்றெல்லாம் வேறுபாடு பாரிக்காமல் மக்கள் கவலித்து மகிழ்கிற பண்டம்.

இந்தப் பயணத்தில் எங்கள் வழிகாட்டியாயமைந்தவரும் ஒரு செரிகேதான். செரிகே பாவலோவிச். முகையவர் செரிகே இவானிச். இந்த இடத்தில் குஷ்யப் பெயர்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல லாம். ஒவ்வொரு குஷ்யப் குக்கும் - ஆனென்றெனின, பெனென்றெனின - முன்று பெயர்கள்: தனியார், தந்தை வழிப்பெயர், குடும்பப்பெயர் என்று. செரிகே என்பது தனியார், பாவலோவிச் அல்லது இவானிச் என்பவை தந்தை வழிப் பெயர்கள். இவற்றை விடக் குடும்பப் பெயர்களுமிகுக்கும். உதாரணமாக, திக்கல யேன் மகன் அன்னு என்பவர் நொலிகேரவ் குடும்பத்தில் மணமுடித் தாரென்குல், அவர்பெயர் அன்னு திக்கலயேவ் நொலிகேரவா என்று ஆகும், இவாநேவ், குலெந்த்சோவ் - என்ற பெயர்கள் மாண்கோ கில் அதிகமாம். நலா ஒவ்வொரு லட்சம் பேர்கள் உண்டென்றார்கள்.

செரிகே பாவலோவிச்சுக்கும் முகையவர் வயதுதான். மெய்ந்து உபரமாய், கண்ணுடி போட்டுக் கொண்டிருந்தார். நித்தியவரம் பெற்றுவந்த சிரிப்பு சொண்டுக்குள் எப்படியிருந்தது:

ரயில் பத்துமணிக்கத்தான் லெனின் கிரகதிபோய்ச் செருமென்று. சொன்னார்கள். பரவாயில்லை பொழுது படமுன் போய்விடலாம். குஷ்யாவிலிருந்த காலத்தில் கோடையின் இந்த இரவு - பகல் நீள வித்தியாசம் தன்மைபாய்த் தானிருந்தது. நீண்ட பகல்களால் அதிக நேரத்தைப் பிரயோசனப்படுத்த முடிந்தது, மாண்கோவினெல்லாம் பத்துமணிக் குளிரின் மறைந்து பதினென்றாக்கு இருட்டுகிறது - ஊரில் மாலை ஏழு மணிக்கிறுக்கிற மரேஷியை அப்போதிரும்பும். நண்பர்கள்

டின் கதைத்துச் சிரித்த, பிறகு எழுதி, வாசித்து இன்னொரு தரம் சாப்பிட்டு - எல்லாம் முடித்துப் படுக்க எப்படியும் இரண்டுமணி.

ஆனால் பிரச்சினை அடுத்தநாள் எழும்பும்போதுதான் வருகிறது. திசைரி புரோகிராம்கள் அநேகமாக எட்டரைக்கே இருக்கும். ஏழு மணிக்கு எலாம் வைத்துப் படுக்கவேல், அடிக்கிறதும் தெரியாது, தெரிந்தாலும் எழுப்ப மனம் வராது. அநேகமாக மூன்று மூன்றரைக்கே வெளித்திருக்கும். கண்விழிக்கிற ஏழரை எட்டமணிப் போதக்கு, வெய்யிக் ஜின்னலுக்குள்ளால் அறைக்கே வந்திருக்கும். வேலைகளை அரை குறையாய் முடித்துக்கொண்டு விழுந்தடித்து ஆயத்தமாக வேண்டி வரும். உணவுச்சாலைகள் நிறந்திருக்கிற நேரமும் என் நேரமும் ஒத்து வராது. போதாக்குறைக்கு அவதிவேறு. இரண்டொரு நாள் இப்படிக்காலை உணவையுங் கைவிட நேர்ந்தது.

பிறகு, வெனிஸ் கிராத்தில் இன்னும் நன்றாயிருந்தது. குரியன் வடக்கே உதித்து வடக்கே மறைகிறகாலம். அங்கு நாள்வளிருந்த நாட்களில் இருட்டவேயில்லை. பொழுது மங்கி மைம்மல் சூழும். அந்த மைம்மலே மீண்டும் விடியும் வரை இருக்கும். எங்கிருந்தென்றில்லாத வெளிநிய ஒளி எங்கும் பரந்திருக்கும். முழு வெண்ணிரவுகளின் காலம் ஜூன் 21 விருந்து 29 வரையாகும். நேவாநதியின் திறந்து மூடும் பாலத்தைப் பார்த்துப் பேசுபோது, இரவு மணி ஒன்றே என்னவோ, இருட்டுகிறொடிரி அப்போதுதான் வந்தது. ஆனால் வெனிச்சத் தொடங்கியிருந்தது. வெனிஸ் கிராத்திலிருந்து லண்டனுக்கும் போகிற ஸ்டீமர்களுக்காக நேவாவில் பாலங்களைத் திறந்து வழி விடுகிறார்கள். கப்பல்களின் உயரம் சுதும் பாலம் குறுக்கே நின்று தடுக்காமல் நடுவில் இரண்டாய்ப் பிளந்து செங்குத்தாய் நிமிர்ந்து வழி விடுகிறது. பாரிக்க வேண்டிய காட்சி.

என்னதான் கோடை, வெண்ணிரவு என்று சொன்னாலும் குவீர் குவீர் தான். அந்த வெனிச்சமும் இந்தக் குவீரும் நன்றாய் ஒத்துப்போயின. நேவாப் பயணம் நல்லதொரு கனவு பேசல் மனதிற்பதிந்து போயிருக்கிறது.

முதல் நாட் காலையில் நகரைச் சுற்றிப் பார்த்துப் புறப்பட்டோம். வெனிஸ்கிராத்தை ஒரு பெருநகர் என்பதற்குப் பதில் பாலங்களாற் பிணைக்கப்பட்ட பற்பல தீவுகளின் கூட்டம் என்று சொல்லலாம். பேசலிருந்தது. ஓரளவுக்கு திருகோணமலையை நினைவு படுத்தியது. நேவாநதியும் அதன் கிளைகளும், மொய்காவும் நிலப்பரப்போடு பின்னிப்பிணைந்து கிடந்தன.

1914 வரை 'பீத்தர்புரீக்' - பீற்றர்ஸு பேரீக் - எனவும், பிறகு பத் தாண்டுள் 'பெத்ரோகிராத்' எனவும் பெயர் பெற்றிருந்த நகர், லெனி னினி மறைவுக்குப் பிறகு- 1924ல் - லெனினி கிராத் எனப் பெயரிடப்பட்டது. இந் நகரில் லெனினின் காலடி யடாத இடமே இறக்க முடியாதது என்கிறார்கள். பியோத்தர் பியர்விக்கும் பல இடங்களில் சிலைகள் இருக்கின்றன.

லெனினிகிராத்தில் பல இடங்களை புரட்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டவை. முன்னால் பூஞ்செடியெனும் லெனினி சிஷ்யமாகத் திசுமும் அழகிய வெண்ணிறக் கட்டிடமான 'ஸ்டொக்னி' முடியாட்சிக் காலத்தில் பிரபுக் குடும்பப் பிள்ளைகளைப் பள்ளியாயிருந்தது பிறகு, லெனினி புரட்சியின் வெற்றியைப் பிரகடனப் படுத்தியதும் இங்கிருந்துதான்.

1917 ஆக்டோபர் 25ந் தேதியன்று தன் பிரதிக்ஷை முழக்கி, இடைக்கால அரசின் கடைசி ஆரணை மாநிலரல் அரண்மனை மீது தாக்குதலுக்கு சமீக்கினை கொடுத்த போரீக் கப்பல் 'ஆவ்ரோரா'. உலக யுத்தங்களிலும், ருஷ்ய-ஜப்பான் போரிலும் பங்கு கொண்டது. இப் போது நேவா நதியில் நிரந்தரமாக நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கிறது நல்லவேளை, நாம் பார்த்ததற்கு அடுத்த நாளிலிருந்து பராமரிப்பு வேலைகள் நிமித்தம் அது தற்காலிகமாகச் சில நாட்களுக்கு முடப்பட்டிருந்தது.

நகரில் எங்கிருந்து பார்த்தாலும் பழைய கப்பற்படை அலுவலகக் கட்டிடத்தின் உச்சியிலிருக்கும் 'ஊசி' தெரிகிறது. அந்திரியன் ஸ்கீக் ரோவ் என்ற கலைஞனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட இக் கட்டிடம், ருஷ்ய கட்டிடக் கலையின் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது. நகரின் மூன்று பெரும் வீதிகள் இக் கட்டிடத்தை மையமாக வைத்துத் தொடங்குகின்றன.

லெனினிகிராத்தில் சனக்கில்லாத காட்சிச் சாலைகள் உள்ளன. சரித்திர, இலக்கிய, நாடக, இசை, கட்டிடக் கலை மியூசியங்கள் என்று பல. வீதிகளில், பாலங்களில் நீர்ச்சிகளைகளில், சிலைகளில், பூங்காக்களில் புரசதன சினைங்களில் எல்லாம் சரித்திரம் மட்டுமிகலை, கலையுமிக்கினதையும் கலந்து தெரிகின்றன. கவிஞர்களை பலர் லெனினி கிராத்தைப் பாடினார்களென்று சொல்கிறார்கள். அதிலென்ன ஆதிசயமிருக்கிறது?

13

“ராம், ராம், ராம், ராம்...” என்று நாராயண். இதிரே கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் அந்த ஒற்றைகை இருந்தன. ஒவ்வொரு தரலிலும் குழந்தை எழுத்துக்கள்.

“1941 டிசம்பர் 28, இரவு 12:30க்கு ஷேன்யா இறந்து விட்டார்.”

“1942 ஜனவரி 25, பிற்பகல் 3க்கு பாட்டி மரித்தார்.”

“ல்யோக்ஸா, 1942 மார்ச் 17, காலை 5மணிக்கு”

“வசல்யா மரமா, 1942 ஏப்ரல் 13, காலை 2மணிக்கு”

“ல்யோஷா மாமா இறந்தது 1942 மே 10, பி: ப. 4மணிக்கு”

“1942 மே 18 காலை 7.30க்கு அம்மா”

கடைசியில் இப்படி இருந்தது:

“சவிச்சேவகன் எல்லோருமே இறந்துவிட்டார்கள்; தான்யா மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறான்.”

கண்ணாடியைக் கழற்றிக் கண்ணை மெல்லக் கைக்குட்டையால்

ஒற்றியபடியே, “தாண்டிவாவுக்கு, பிறகு என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார் நாராயணன்.

“அவள் லெனின் கிராத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டாள். ஆனால், பாவம், ஏற்கெனவே மிகவும் பலவீனப்பட்டிருந்தமையால் 1943ல் அவளும் இறந்துவிட்டாள்” - என்றார், செர்கே பாவ்லோவிச்.

“ரசம், ரசம்...”

என்னும் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை.

லெனின் கிராத்தில் பிஸ்கரேவ்ஸ்கியே இருகாட்டின் மீயூசியத்தில் தரல்கள் நிக்ரிகுந்தேரம் இரண்டாம் உகைப்போரில் லெனின்கிராத் 900நாட்கள் முற்றுக்கையிடப்பட்டிருந்தது- செப்டம்பர் 41லிருந்து ஜனவரி 44வரை. சூண்டுவிச்சாலும், போர்முனையிலும் இறந்தோரைவிடப்பட்டினி யாக்இறந்தோரும் ஆயிரக்கணக்கிலிருந்தார்கள். கூட்டங்கூட்டமரக இறந்தவர்களைப் புதைக்க தனிஇடமே தேவைப்பட்டது. பெரிய பெரிய கூட்டுப் புதைகுழிகளில் ஆயிரக்கணக்கான மனித உடல்களைப் போட்டு முடிஞ்சென்று இந்த இடந்தான் பிஸ்கரேவ்ஸ்கியே.

இருகாட்டின் வாசலில் கிணையாத தீபமொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அநிலிருந்து தூரத்தெரிசிற ‘தாயகம்’ சிலைவரைக்கும் நேரே போகிற பாதை. இருமருங்கிலும் பெரிய பெரிய மேடைகளாய் முடிவற்ற வரிசைகளில் புதைவிடங்கள். ஆண்டுகள் மட்டுமே அங்கு குறிக்கப்பட்டிருந்தன. யார் எவர் என்று எப்படிக் குறிப்பிடுவது? இந்த வரிசைகளைப் பார்த்தபடி நெடிதுயர்ந்த தாயகத்தின் சிலை நிற்கிறது; கீழே நடுகல்லில் இந்தக் கவிதை வரிகள் பேரறிக்கப்பட்டிருந்தன:

இங்கே கிடப்பவர் உன் மக்கள்

ஆண்கள் பெண்கள் அறியாக் குழந்தைகள்

அவர்கள் கூட செஞ்செனை வீரர்கள்

புரட்சியின் தொட்டிலிலே லெனின் கிராத்தே

இவர்கள் யாவரும் தம் இன்னுயிர் தந்து

இயன்றளவுகளைக் காத்திட முயன்றனர்

எல்லோர் பெயரையும் எழுதிடல் இங்கு

எப்படிச் சாத்தியம்?

என்னுமிந்தக் கல்லினை நோக்குவோர்

ஒன்றினை நன்றாயுணர்ந்திடுவார்கள்:

எதையுமிக்கே மறந்திட வில்லை.

எனரையுமிக்கே மறந்திட வில்லை.

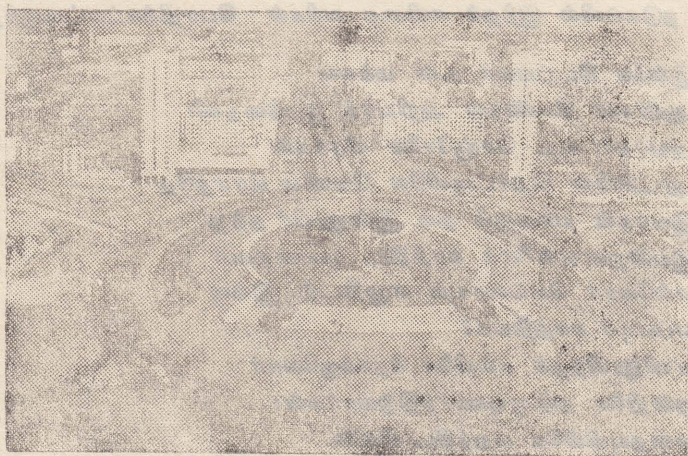
—இக் கவிதையை எழுதியவர் திருமதி. ஒல்கா பெர்ஸோல்ட்ஸ். முற்றுக்கையிடப்பட்டிருந்த நகரில் தீர்த்துடன் நின்றழைத்தவரான இந்தப் பிரபல கவிஞர் இன்னர் ஒரு முறை இப்படிக் குறிப்பிட்டிருந்தார்: “இத்திரவதைக்குட்படுத்தப்பட்ட லெனின்கிராத் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்ளும் எனியது ஹிட்லரின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. ஆனால், மக்கள் அந்த நம்பிக்கையை நிர்மூலமாக்கிவிட்டனர்.”

செர்கே பிறகு சொன்னார்: “அந்தக் காலத்தில் மக்கள் தம் மனிதத்தன்மையை இழக்கவில்லை. மாறாக அப்பன்பு மேலும் உறுதியும் உரமும் பெற்றுத்தீர்ந்தது. லெனின்கிராத்தின் திண்மை, ருஷ்ய மண்ணின் ஆத்மபலத்தை கட்டுமென்றி சோவியத் ஆத்மாவின் தன்மையையும் உலகிற்கு எடுத்தியம்பியது.”

திருமும்பேபோதுதான் கவனித்தீர்கள் - இடுகாட்டின் நுழைவாய்க்கால ருகில் ஒரு சிறுதடாகம். தெளிந்த நீரினடியில் சூரிய ஒளியில் நாணயங்கள் மின்னிக்கொண்டிருந்தன. திருமும்பேபோது சில பேர் வீசினிட்டுச் செல்கிறார்கள். மீண்டும் இங்கே வருவதும் என்று நம்பிக்கை, வரவேண்டும் என்ற விருப்பின் அடையாளம்.

பிஸ்கரேவ்ஸ்கியே ரூபகார்த்த இடுகாட்டிலிருந்து ‘வீரர்கள் நினைவாலயம்’ த்தை பார்வையிடப் போனோம்.

‘வீரர்கள் நினைவாலயம்’ புவ்கோவ்ஸ்கயா ஹோட்டல் எதிரிலுள்ள வெற்றிச் சதுக்கத்தில் அமைந்திருக்கிறது. 30வது வெற்றி விழாவின் போது நிறுவப்பட்டதாம். அதுவே ஒரு சட்ட சிற்பக் கலை உச்சம். அதைவிட உள்ளிருந்த ஆத்மர வேறு. சதுக்கத்தின் இருபுறத்து எல்லைப் பிட்டுள்ளும் வீரமிகு மாந்தரின் உருவங்கள், சற்றுத் தன்னி அணையாத்திபமும் அந்நெதிரில் காட்சிச்சரையும்.

வீரர்கள் நினைவாலயம்

முற்றுகையால் நகரைப் பஞ்சம் பீடித்தபோது பாண்டி மாந்திரமே உணவாகியிருந்தது. அதுவும் ரோஷன்முறையில் விநியோகிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர், தொழில்நுட்பவியலாளர், பொறியியலாளர், போலீஸ்க்கு, நாளுக்கு 250 கிராமும் ஏனையோருக்கு 125 கிராமும் வழங்கப்பட்டன. இப்படிக்கொடுக்கப்பட்ட ஒரு துண்டை அங்கே காட்சிக்காலையில் கண்ணாடிப் பெட்டியில் பார்த்தோம். இதிலும், அப்போதைய வாழ்வின் நிஷ்டரத்தையும் அதைத்தாக்குப் பிடித்த தீரத்தையும் காட்டுகின்ற பல்வேறு பொருட்கள், துப்பாக்கிகள், தொப்பிகள், சுடிதல்கள்... இடையில் ஒரு வயலிலும்..

செரல்லொண்டு கண்டங்களுக்கு மத்தியிலும் வெளிக்கிராதி வாசிகள் உருக்கை வார்த்தார்கள், ஆயுதம் வடித்தார்கள், உணவற்றபத்தி செய்தார்கள் அதோடு கவிதை எழுதினார்கள் இசை அமைத்தார்கள், அரங்கேற்றவும் செய்தார்கள். விசம்பெரிய நூலகமான சல்திகோவ்ஷ்செட்டிலின் நூலகம் திறந்திருந்தது. நாடகங்கள் அரங்கேறின. இசை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. ஷஷ்தரோவிச்சின் "ஏழாவது விற்ப்பனி" அரங்கேறியதும் அப்போதுதான். வெளின் கிராதி இசைக்குழுவின் கலைஞர்கள் பட்டினியால் மறைந்து கொண்டிருந்தார்கள். படையினரின் இசைக்குழுவ்களிலிருந்தோர் பங்குடன் "ஏழாவது விற்ப்பனி" மேடையேற்றப்பட்டது.

பாருக்கிறீளிடையூத்தமலரென் வாழ்வை அப்போது விசிக்கச்செய்த வீரத்தின் சின்னங்களாய்த்கான் அந்த வயலிலும் இந்த "ஏழாவது விற்ப்பனி" நிகழ்ச்சி நிரலும் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வெளின் கிராதிதில் போர் விளைந்த அழிவின் அடையாளங்களை இப்போது எங்குமே தெரியவில்லை.

சுற்றவட்டாரத்திலுள்ள கட்டடங்களிடையில் கம்பீரமாகத் தலை தாக்கி நிற்கிறது. 'ஸோசியலெஸ்கிய் ஸ்போர்' என்கிற சாந்திய ஐஸாக்க தேவாலயம். இப்போது கலைக்காட்சிச் சாலையாக இருக்கிற இந்தக் கருஞ்சாம்பல் நிறகட்டடத்திற்கு, யுக்த காலத்தில் கருநிறம் பூசி ஜெர்மனிய விமானத்தாக்குதலிலிருந்து காப்பாற்றியுள்ளார்கள்.

இந்தப் பிரமாண்டமான கட்டடத்தைக் கட்டுவதற்கு 40 ஆண்டுகளாயினவாம். சாரமரங்கள் எவ்வாறு பொருத்தப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகிறே மாரிகரி ஒன்று உள்ளே உள்ளது சமய சம்பந்தமான ஓவியங்கள் விசுவாசங்களையும் சுவர்களையும் அலங்கரிக்கின்றன. உலகம் உருவாகிறது என்பதை விளக்கும் ஊசல் ஒன்று, ஆயைக் கோபுரக் கோளத்தின் கீழ்ப் புறத்திலிருந்து தொங்கி ஆடிக்கொண்டுள்ளது.

தேவாலயத்திற்கு முன்னே உட்கொண்டிருந்திருந்த 'டிசம்பரின்குள் சதுக்கம்' என்று பெயர் செவ்வழி புகழும் மிக்கிருந்தும் நாட்டிற் காக- தீவாருக்கிசைநாக- 1825 ல் கிளர்ந்த வீரர்கள் நினைவாக இடப் பட்ட பெயர். மத்தியக் பியோத்தர் சக்சரவர்த்தியின் நினைவுச்சினை. யுத்தகாலத்தில் இச்சதுக்கத்தில் மக்கள் கோவா பயிரிட்டார்கள்;

இலாக்கிய வெண்கிள்ஸ்போரைப்போல இன்னுமொரு பிரம் மாண்டமான தேவாலயம் இருக்கிறது- கலாண்டிஸ் ஸ்போர். முன் புறம் உள்வளைந்த அரைவட்ட வடிவில் முற்றம். நடுவில் நீருற்றைச் சூழப் பூங்கா மாதிரி இருக்கிறது. அங்கிருந்த வாங்குகளில் உட்கார்ந் திருந்தோம். நல்ல வெய்யில். மழை ஐந்து நிமிஷத்திற்கு முந்தித் தாடி ஒய்ந்திருந்தது. இனியும் எப்போதென்றாலும் வரலாம்; எந்த நிமிஷத்திலும் வரும் ஒட ஒடப் பெய்யும்; ஒதுங்குவதற்குள் ஒய்ந்தும் விடும்; இதுதான் வெண்கிளிராதி காலநிலை. பெண்ணைப் போல என்று யாரோ சொன்னார்கள்.

கட்டிடத்தின் முன் பகுதியில் பிரமாண்டமான தூண்கள் நெருங்கியுள்ளன. கம்பீரமான கட்டிடம். இதை நிர்மாணித்தவர் வெரொனி ஹின் என்கிற கலைஞர். நெப்போலியனைத் தோற்கடித்த குஷ்ய தளபதி குத்தாஸல் இங்கேதான் அடக்கம் செய்யப்பட்டாராம்.

"அரே பாபா, எவ்வளவு பெரிய தூண்கள்..." என்று நகரா யன்.

"எந்தனை தூண்கள் பாகுங்கள்..." என்றேன்;

"இவற்றைப் பார்ப்பதும்போது குஷ்யாவில் புரட்சி வந்ததைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது..."

"ஏனப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?"

"இவ்வளவையும் கட்டி முடிக்க அந்தக் காலத்தில் எத்தனை பேர் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டிருப்பார்கள்?"

எனக்கு நண்பர் விதரனயின் நினைவு வந்தது - அவரது தாஜ்ம ஹல் பற்றிய கவிதை. கவிதை நினைவினை, கருத்து மட்டும் நினைவி ருந்தது. சொன்னேன்;

"ஷாஜஹான் மன்னனே, உமது கனவு மாணிகையை நிர்மாணித்த உழைப்பாளிகளைப் பாட என்னை அருமதியும்..."

"அச்சா, அச்சா, அருமையான கவிதை..." என்று நாராயன்.

"இந்த வெரொனிஹின் கூட ஒரு காலத்தில் அடிமையாயிருந்த வர்தான்" என்று சொர்கே.

14

லெனின்கிராத்நிலிருந்து 34 கி. மீ. தொலைவிலுள்ள 'பெத்ரோத் வரெத்ஸ்' பெயரற்ற ஏத்தனையோ திறமை வாய்ந்த கட்டடக் கலைஞர்கள், பொறியியலாளர்கள், சிற்பிகள் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான ஊழியர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட அழகாபுரி. இதன் வளப்பும் வடிவும் இன்றும் மக்களிடம் கவர்ந்திழுக்கின்றன. உலகின் பல்வேறு இடங்களுடன் ஒப்பிட்டாலும் கூட பெத்ரோத்வரெத்ஸ் ஒரு வடி மேலேநிற்கும் எஃதே கூறப்படுகிறது.

இங்கே பியோத்தர் பியர் சியினதும், அவர் சந்திவினாரும் ஆடம்பர புறநகர் வசிக்கிறார் முன்னர் விளங்கிய மாளிகையை ரஸ்த்ரெல்லி என்ற கலைஞன் படைத்தான். இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜெர்மானியர்கள் இம்மாளிகையைத் தகர்த்தார்கள், தீயிட்டார்கள், கொள்ளைடித்தார்கள். பெத்ரோத்வரெத்ஸ் மீட்கப்பட்டபோது கற்குவியல்களையும், கருகிய கட்டடங்களுக்கும் கண்ணாடிநகரது வெளிநாட்டிலிருந்து அழைக்கப்பட்ட நிபுணர்கள், பழைய நிலைக்கு இக்கலையைத் தைக்க கொண்டு வர முடியாது என்று கைவிரித்தார்கள்.

ஆனால், சோவியத் நிபுணர்களும், லெனின்கிராத் மக்களும் அதை ஏற்கவில்லை. வெற்றித்திருநாளுக்கடுத்த நாளே புனரமைப்பும் பணிகள் தொடங்கப்பட்டன. நிர்மாணத்திற்கே தேவைப்பட்டிருக்க முடியாத அவளுக்கு, திறமையும் முயற்சியையும் புனர்நிர்மாணம்

வேண்டி நிற்கிறது. பெற்றோர் தவிரெதல் இன்னும் பழைய முழுமை பெறவில்லை. இப்போது புனர்மைப்பில் 90 வீதம் வேலைகளைத் தாமி முடிவடைந்துள்ளனவாம் என்றாலும் எவ்வளவு அழகு.

ஒவ்வொரு கோடை ஸீஸனிலும் புதிதாகத் திருத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு பகுதியைக் காட்சிக்குத் தயாராக்குவதை புனர்மைப்புக் குழுக்கள் தம் வருஷாந்த வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. திறமையும் கடும் உழைப்பும் இம்மாளிகைக்கும் தோட்டத்திற்கும் மறு பிறவி கொடுத்துள்ளன.

அப்பினும் ஒக்கும் அடர்ந்த காவிலை செல்லும் பாதைகள். அடர்ந்த புற்றரை. சிவப்பட்ட இடமெல்லாம் நீருற்றுக்கள். பெற்றோர் தவிரெதல், நீருற்றுக்களில் நகரம் என்றே பெயர் கொண்டுள்ளது. அதைப்பற்றிய அந்தனை வர்ணனைகளும் உண்மையென்றே பட்டன. சிற்பங்கள் அணிவகுத்த படி வழி இறங்கி, எதிரே உள்ள நீண்ட பாதைகளில் நடக்கும்போது முன்னால் ஓடும்படி வளைகுடாக் கடல் பரந்து கிடக்கிறது. இந்தத்திறையிலிருந்து, நாளுக்குப் படகுச் சேவை நடத்துகிறார்கள். ஒருமணிநேரப் பயணமாம். மாலை ஏழரை மணிப்பின் மஞ்சள் வெயிலில் அந்தப் படகுப் பயணம் வாங்கிக் கையில்—பித்திவிட்டோம்.

பெற்றோர் தவிரெதல் ஸ்கூல் போய் வந்த அடுத்தநாள், ஒரு இனம் கையரையும், பங்களை தேடி பிரஜையான அவரது கணவரையும் வெளியே கிராத்திக் சந்திக்க நேரிந்தது. திரும்பி சாந்தரவுக்கு. கொழும்பு சொந்த உயர். ஏழாண்டு களாக சேவையத் யூனியனில் இருக்கிறார். 'சிங்கை நாட்டார் இசை' பற்றி வெளியே கிராத்தி பல்சீலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்கிறார். கணவர், ஷா ஜலாகி. 'வங்ககை தேசத்தில் கலாசார நடவடிக்கைகள்' என்கிற விஷயம் பற்றி ஆய்வு செய்து, அதே பல்சீலைக் கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்ட வேட்பாளராகியிருக்கிறார். காதல் திருமணம். மாணவர் விடுதியிலேயே இவர்களுக்கு அறை இருக்கிறது. அழைப்பின் பேரில் ஒருநாள் அங்கு போனேன்.

தமிழ்க் கலை கலாசாரம் பற்றியெல்லாம் திரு. ஜலால் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். தென்கிழக்காகியப் பண்பாடு பற்றி அவர்கள் நிறையப் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. "ரவீந்திரநாத் தாகூர், நல்லுக் இஸ்லாம், பங்கிம் சந்திரர், சரத் சந்திரர், ஈஸ்வர சந்திரர், மதுசூதன் தத் — இவர்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டு ஒரு வங்கக் கலாசாரத்தை நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது" — என்று ஒரு இடத்தில் குறிப்பிட்டார்.

புஷ்கின், நேரடிச் சமரில் மரணமடைந்த இடம், இவர்கள் விடுதிக்கு வலு சமீபத்தில் தானிருந்தது; அங்கே அழைத்துப் போனார்கள் —

இரவு பத்து மணிக்கு எங்கை நாட்டில் ஐந்து ஐந்தரைக்கு இருக்கிற மாதிரி இருந்தது. அமைதி சூழ்ந்த அடர்ந்த தோப்பொன்றில் தனி பரசு கிதாபியொன்று.

எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானதென்னவென்றால், இந்தத் தம்பதிகள் அற்புதமான இசைக்கலைஞர்களாக இருக்கிறார்கள். சாந்தர அருமையாகப் பியானோ வாசிக்கிறார்; அவரது முதற் பட்டத்திற்கு அதிலும் தேர்ச்சி வேண்டியிருந்தது. ஜலாலுக்கு கவர்ச்சிசுரமான கம்பீர மரண குரல் வளம் இருக்கிறது. குஷ்ய மொழிப் பாடலொன்றை கால் பாடினார். ரகுல் சம்ஸ்தோவின் 'நாரைகள்'.

பெருங்கொடும் போர்களில் உயிர்களை நீத்தவர்
புறமுதுகி டாப் பெருவீரர்
புகை குழிசளிலே மறைவதில்லை.

வெண்ணிறச் சிறகுடன் நாரைகளாய்
விண்ணிலே பறப்பவர் அவர்கள் தாம்
—இப்படி அடிக்கடி எண்ணம் வரும்.

மாலை மங்கிய போதுகளில்
கூடிக்க கொண்டவர் பறக்கின்றார்
— குதிரைகளின் மேலே முன் பெல்லாம்
கூட்டமாய்ச் சேர்ந்தே விசைநீத்து போல்.

தொடுவான் தொணியில் மறையுணிகரல்
ஆரோ ஒருவரை அவரழைப்பார்
அதையே நானிகள் 'அவார்' மொழியில்
அகவும் நாரைகள் அழைப்பென்போம்.

இனத்தவர் நண்பர் பேரவை அவர்
விவறுவாள் வெளியில் விசைகையிலே
இடையிற தெரியும் அந்த இடம்
எனக்காய் ஆங்கே இருக்கிறதோ?

நாரையசய் நானும் மாறுகிற
நான் வரும்போது சிறகடிப்பேன்
மண்மீதிருக்கும் மரந்தரெல்லாம்
அண்ணாந் தெனையும் பார்ப்பீர்கள்
அகவும் குரலைக் கேட்பீர்கள்!

—அந்த லயத்தையும் மூலத்தின் கம்பீரத்தையும் கொண்டு வர முடியாதிருக்கிறது.

ரகுல் சர்ஸதோல் சர்வதேச அறிமுகம் பெற்ற சோனியத் — தாகெஸ்தானைச் சேர்ந்த அவர் மொழிக் கவிஞர். — வெனிஸ் யரிசு போன்றவற்றையும், உழைப்பு வீர விருதையும் பெற்றவர். 50 மொழி களில் இவர் படைப்புகள் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆன்மையில் பேட்டி யொகிறில் அவர் சொல்லியிருந்த கருத்து இப்போது நினைவு வந்தது.

கே: விவசாயி தானியத்தை மற்றவர்களுக்காக உற்பத்தி செய்கிறான். சுரங்கத் தொழிலாளி கரி கொண்டு வருகிறான். ஒரு கவிஞனின் வேலை என்ன?

ப: இப்படி ஒரு கேள்வியைத் தண்ணீர்தான் கேட்கத் தொடக்கி னால், எந்தக் கவிஞனும் எதையாவது எழுத முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அவன் மனதில் குறிப்பாக ஒரு இலட்சியமென்று தனிபாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் இலட்சியங்களால்தான் அவனே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறான். அதுதான் அவனைப் பாடச் செய்கிறது. அவன் கேள்வி கேட்பவனையெழிய பதில் தருவானல் லன். சமுதாயம் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அவன் பிரச்சனை யைக் காட்டுகிறான்.

ஜனாள் தம்புகள், வங்காள, சிங்களமொழிப் பாடல்களையும் பாடி விருந்தவீர்தாரர்கள். மனையில் பிபானேவும் கணவரின் குர ளும் என்ன அற்புதமாய் இசைவு கொள்கிறன! அந்த மாலைப் பொழுது, இந்த இசை, இதில் கிறங்கிப் போய் நிற்கிற மற்ற மாணவர்கள்...

வெனிஸ் கிராதி பல்கலைக் கழகம் பற்றிய பேச்சு அதனோடு சம்பந் தப்பட்ட தமிழரய்ய பற்றிய சில நினைவுகளைத் தந்தது.

பல்கலைக்கழகத் தென்னுசிய மொழியியல் துறையின் கீழ்த்தேயப் பகுதியில் தமிழ் போதிக்கப்படுகிறது. இது 40 ஆண்டுகட்கும் மேலாக நடைபெறுகிறது. 1929ல் அலெக்சாந்தர் மெர்வாத் எழுதிய 'தமிழ்ப் பேச்சு மொழி இலக்கணம்' என்ற நூலை வெளியிட்டார்கள். செம் யோன் குதினும் இங்குதான் பணியாற்றினார். ஆழ்ந்த தமிழறிவும் கவிதை புணையும் ஆற்றலும் பெற்றவர் இந்நிதச் செம்பியன். தமிழினி ருந்த பல மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்தவர். தமிழ்-ருஷ்ய அகராதி தொகுத்தவர். '72ல், 'தமிழ் மொழியின் சொல் வடிவ ஆமைப்பு' என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது. '50 களின் பிற்பகுதியில் இங்கு பணி புரிந்தவரும் 'தமிழ்-ருஷ்ய சொற்றொடர் அகராதி' யை ஆக்கியவரு மான சென்னை- ஆதிவட்டையி அவர்களின் மாணவரான நிகிந்தா குரேவ் இப்போது போதகசிரியராக இருக்கிறார். மனிதனியல் இனப் பரம்பலியல் மியூசியத்தில் குதினின் மாணவியான மார்கரித்தா திரு

வாசகத்தை மொழிபெயர்ப்பதிலும் அதன் வரலாற்று கலாசார ஆய்வினும் ஈடுபட்டுள்ளார். இதே நிலைபத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர் யூரி நொரோஸவ் தலைமையிலான குழுவினர் ஆகி இந்திய நாகரிகத்தை ஆராய்ந்து, அது திராவிட மூதாதையரின் நாகரிகமே என்கிறதை நிறு விட்டிருக்கிறார்கள்.

51

15

லெனின் கிராத் ஒரு 'கலைநகர்' என்றழைக்கப்படுவது கண்ணிரும் புகிற இடமெல்லாம் சிற்ப, கட்டட, சித்திரக்கலை உள்ளதெனினே படுகின்றன. இப்படியான நாளிலேயே 'கலைச்சதுக்கம்' என ஒன்று வேறு இருக்கிறது. சதுக்கத்தின் மத்தியில் புஷ்கின் சிலை. நவீனமான — வாழ்வை நேசிப்பிற — புஷ்கின். அலது கையை உயர்த்தி கம்பீரமாக நிற்கிற மாதிரி, கலைஞர் அனிகுஷ்கின் வடித்த சிலை.

நெவ்ஸ்கி வீதியிலிருந்து இடப்புறம் திரும்பினால் அரை கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் கலைச்சதுக்கம் இருந்தது. இச்சதுக்கத்திற்கு இப்பெயர் வரக்காரணமான ருஷ்ய மியூசியம், ருஷ்ய ஒவியக் கலைகள் இருபெரும் காட்சிச்சாலைகளிலொன்று. (மற்றது மாஸ்கோவின் திரெத்தியாக்கோவ் காட்சிச்சாலை) புஷ்கின் சிலைக்குப் பின்னால் தெரு வைத்தாண்டி, பசுமைப்பிணியுடனான தன்னைக் கம்பீரமாகப் பொருத்திக் கொண்டு நிற்கிற கட்டிடம் இந்த மியூசியத்தின் கட்டடம். இதன் முந்திய பெயர் மிகயிலோவ்ஸ்கி மாணிக்கம். 1825-ல் பிரபல கட்டிடக் கலைஞரான காண்ட்ரூஸி இதை நிர்மாணித்தார். ரூஸி பிரற்பால் இத்தாலியர், இதயத்தால் ருஷ்யர் எனப்படுபவர்.

நாடிகளை போல நோம் கலை. துஷ்கின் அரபுமொழிக் கவிஞரான யூஃப் எகினுடனிருந்தார். திரு. நாராயணும் வேறு சில

நண்பர்களும் வரவேண்டியிருந்தது சதுக்கத்திலிருந்து வரங்குகளிலொன்றி-
 றிக் வெயிலெய்ய உட்காரித்தோம் நினைவான வெயிலில், எதிரே புறக்
 களும் கிடங்கு குருவிகளும் சிறகடித்துப் பறந்தன.

“அந்தப் பாட்டைப் பாடுங்களேன்- நத்தாடீயா...”

புஷ்கினின் நத்தாடீயா பற்றிய கவிதையை நண்பர் அரபியில்
 பெயர்த்திருந்தார். ஏற்கெனவே சேட்டிருக்கிறேன்: அந்த வயத்திற்
 கும் யூசுப்ப் பாடுகிற அழகிற்கும் எத்தனை தரமும் வேண்டாம். மொழி
 புரியாவிட்டாலும் கருத்து தெரிந்திருந்தது: வயித்துப் பாடுகிற கவி
 குள். போதாதா?

யூசுப்ப் மெக்சுப்ப் பாடினார்: “கொடியுடல் கரங்களில் துவண்டி
 டும் போது...”

புஷ்கின், ரஷ்ய மக்களின் ஆன்மா, அவர்கள் மனோவியலின்
 பிரிக்கமுடியாத பகுதி- என வர்ணிக்கப்படுபவர், பல இன மக்கள்
 வாழும் சோவியத் நாட்டில் மிக அதிகமாக நேசிக்கப்படும், மிகப்
 பிரபலமான, கௌரவத்துக்குரிய கவிஞர். சோவியத் கலை இலக்கியக்
 களினதும் கலாசாரத்தினதும் ஜீவனுள்ள மகத்தான உந்துசக்தியாகக்
 கணிக்கப்படுபவர்.

“கனநேசம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்களா?” என்றபடி நசராய
 னும் நண்பர்களும் வந்தார்கள்.

சதுக்கத்தைத் தாண்டி, தங்கநிறப் பூவேலைப்பாட்டு வேலிக்குள்
 நுழைந்தேசம்: அழகிய பூஞ்செடிகள் மரங்களைத் தாண்டி, பருத்துயர்
 ந்த மாளிகைத் தூண்கள், கட்டடத்தின் வெளித்தோற்றமும் உள்
 ளமைப்புக்களும் ஒன்றியைந்து முழுமை சேர்த்தன.

நீண்டதொரு வரிசை நின்றது: விருந்தாளிகள் என்ற மதிப்பு தரப்
 படவே, கீளை கொடாது உள்ளே போனோம். 1900ம் ஆண்டளவில்
 கலைக் கரட்கிச்சாலை ஆக்கப்பட்ட இம்மாளிகையின் இரு மண்டபங்கள்
 அன்றிருந்த மாதிரியே இன்னமுயிருப்பதாகக் சொல்லுகிறார்கள். கவரோ
 வியங்கள், விதான ஒவியங்கள், சிற்பங்கள் இயையெல்லாவற்றுடனும்
 இசைவு கொள்கிற தளம், தளபாடங்கள், ஒவிய, சிற்ப, சொருபந்
 கள், கைவினைப் பொருட்கள் — எல்லாமாக மூன்று கட்டத்திற்கும்
 மேற்பட்ட கலைப்பொருட்கள் இங்கிருக்கின்றனவாம். உலகிலேயே ரஷ்
 யக் கலைகளின் மிகப் பெரிய கூடங்களிலொன்றாக இது விளங்குகிறது.
 18ம் நூற்றாண்டின் சமய ஒவியங்களிலிருந்து சமகாலக் கலைஞர்களின்
 கவரோவியங்கள் வரை பேணப்பட்டு வருகின்றன. புராண நிழல்கள்,
 சரித்திர சம்பவங்கள், இயற்கைக் காட்சிகள், மனிதர்கள்... ஒவ்வொரு

ஒவியமும் தன் தன் கால, சமூக, ஒழுக்க, அழகியல், நினைப்பாடுகளைப் பிதியளிப்பனவாய் விளங்குகின்றன. காலம், மற்றும் பாணி — இவற்றின் ஒழுக்கில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பிரிவுகளில் அவை அமைக்கப் பட்டிருந்தன.

கான் பரியலோவ் திட்டிய 'பொம்பியின் கடைசிறான்' என்ற புரூப்பெற்ற ஒவியத்தையும் இங்கு கண்டேன். நினைவில் நின்று சில பெயர்கள்: நெப்பிசு, ருப்பெல், செர்னி, இவாடுவல், விஷ்ணயாக் கோவ், குஸ்கெந்திரோவ், ஒவ்ஸேயாவ்ஸ்கி,...

✱

மத்தியான நேரம். நெவ்ஸ்கி வீதியிலிருந்து அந்த உணவுச்சாலை நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. நான்கு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த மேசையில் இன்னுமிரண்டுபேர் உலகப்பரம்பை பேசியபடி உணவருத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். என் வயது தானிருக்கும். ஒருவருக்குத்தொடி. பாரித்தால் கைரூர் போல் தானிருந்தது. சாப்பிட்டு முடித்ததும் கேட்டேன்.

'மகிஷிஷவும் நீங்கள் ஒவியர்தர்னே?'

'ஆம்... எகரூர். மகிழ்வுடன்.'

'இங்கே ஒவியர்கள் சங்கம் எங்கிருக்கிறது?... உண்மையைச் சொல்லப் போனால், எனக்கு ஒவியர் ஒருவரைச் சந்திக்க வேண்டும்...' — திரு. பியோதரவ் பற்றிய விபரத்தைச் சொன்னேன்.

'இதற்கு நீங்கள் விசாரணை அலுவலகத்திற்குத்தான் போக வேண்டும். அவர்கள் உதவுவார்கள்...'

'அது எங்கே இருக்கிறது?'

'இங்கேதான், பக்கத்தில்... வாரும்பன், தாங்கனும் வருகிறோம்...'

'நீங்கள் ஒவியரா?' — வழியில் இவாடுவல் கேட்டார்.

'இல்லை, எழுத்தாளன்...'

'எப்படியோ — கைரூர்தான்...' சிரித்தார்.

ஸ்பரவச்ட்ரெயெ பியூரோவிலிருந்து பென்மணியையும் கொஞ்ச நேரம் கஷ்டப் படுத்த வேண்டியிருந்தது ம்ஹீம். இவாடுவல் நன்கு பகும் கவலைகளைத் தெரிவித்து விடை பெற்றார்கள்.

என் துரதிருஷ்டம்? துரதிருஷ்டமா? கவலையின்மெகிறு சொல்ல வேண்டும். கலாநிதி ஃபூரினிக்சா தந்திருந்த ஒவியர் ஃபியோதரவ்

அவர்களின் தொகைபேசி எண்ணில் எந்தப் பரிவர்த்தனைப் பிரதேசகை
என்பதை எங்கோ தவற விட்டு விட்டேன்; வெறும் நம்பரை மாதி
திரம் வைத்துக் கொண்டு அந்த மாபெரும் நகரிக் யாருக்கென்று
டபல் செய்வது? வெனின் கிராத்திலிருந்த எக்லா நாட்டினிலும் முயன்
றத்தான் மிச்சம். ஏமாற்றத்தினால் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. ஃபூர்
ணிக்லா அவர்கள் சொன்னபடி, மாஸ்கோவை விட்டுப் புறப்படமுன்,
வெனின் கிராத்தில் எங்கே தங்குவேன் என்பதையும் அவருக்கு ஒலவே
அறிவிக்க முடியாது போய் விட்டிருந்தது.

‘தாம் தீட்டிய பாரதியாருடன் ஒவியர்
மிஹயில் ஃபியோதரவ்’

வெனின் கிராத்திலிருந்து திரும்பிய பிறகு, கரைநிதி பிச்சிக்கிடு
வைச் சந்தித்துப் பேசிய போதுதான், ஒவியர் மிஹயில் ஃபியோதரவ்
ிருப்பது எந்த இடம் என்று பிறகு ஞாபகம் வந்தது: விபோர்க்!
கொழுக்கட்டைக்கப்பன் மசுதிரி ‘விபோர்க், விபோர்க்’ என்று பிறகு
கத்தி என்ன பிரயோசனம்?

16

நெவ்ஸ்கி நெடுஞ்சாணியினிருந்து திரும்பி நடக்க அரசன்மனைச் சதுக்கம் வருகிறது. நடுவில் உபரமாய் நிிற்கிறது அனெக்காந்திரவல்ல்கிங் தூண். இந்நச் சதுக்கத்தில்தான் 1905ம் ஆண்டில் — 'இரத்த குாயிறு' என்று பின்னர் பெயர் பெற்ற ஓர் நரவில் — சக்கரவர்த்திக்கு விண்ணப்பம் எடுத்து வந்த அப்பாவிக்குடிமக்கள் அவன் படைகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அதற்கு 12 ஆண்டுகளின் பின்னர், புரட்சிக்காரர்களின் வெற்றித்தாக்குதல் நடைபெற்ற இடமும் இதுவே.

சதுக்கத்திற்கும், பின்னால் நேரே நதிக்கும் இடையில் உள்கை கம் பிரமான கட்டடத்தாண் தீஸாரின் மாரிகால அரசன்மனை. இப்போதைய 'எரிமீத்தாஷ்' கலைக்கூடம், கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டு கட்டு முன். சக்கரவர்த்தினி 2ம் எக்கத்தறிவு வரங்கிய இருநூற்றுச் சொச்ச ஒவியங்களை இந்நக் கலைக்கூடத்தை முன்னொகைச் செய்தன. எரிமீத்தாஷ் இன்று உலகின் மிகப் பெரிய மியூசியங்களிலொன்று.

'எரிமீத்தாஷ்' என்றால் 'தனித்த வாழ்விடம்' என்று ஆர்த்தம் 150 ஆண்டுகளாக, இந்நக் கலைக்கூடத்தில் பொதுமக்களுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டே வந்தது. புஷ்கின் கூட, அரசனின் அனுமதி பெற்றே பார்வையிட்டாராம். படங்களைப் பிரதியெடுக்க விரும்பும் ஒவியர் எனும், தம் அரச விசுவாசத்தை நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால், இன்று, ஆண்டுதோறும் பல இலட்சக்கணக்கான பார்வையாளர்கள்

வருகிறார்கள். இவர்கள், பொதுமக்கள், மாணவர், கலைஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் எனப் பல்வேறு நிறத்தவர்.

மொத்தக் காட்சிச்சாலைகள் ஏறத்தாழ 325, காட்சிப்பொருட்கள் 27 லட்சம். பார்வையிடப் பழைக்கின்ற தேவைப்படும். நாங்கள் இரண்டே நாட்கள் தான் பார்த்தோம்.

புராதன கலாசாரம், கிரேக்க - ரோமனிய கலாசாரம், கிழக்கு சீனக் கலைகள், ரஷ்யக் கலைகள், மேற்கு ஐரோப்பியக் கலைகள், நண்பங்களின் - என்ற ஆறு பெரும் பிரிவுகளில் காட்சிப் பொருட்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தாலிய, ஸ்பானிய, ஜெர்மானிய, ஆங்கில, ஒல்லாந்து, ஃபிரெஞ்சுப் பாணி ஓவியங்கள் காட்சிக்குள்ளன. ஏஃப்பெல், வியனாடோ டாவிஸ்சி, ரெம்பிரண்ட், பிக்கரலோ போன்ற உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியமேதைகளின் படைப்புக்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

பிரசித்தி பெற்ற ரஷ்ய ஓவியர் அலெக்சாந்தர் இவானோவின் 'மக்கள் முன் கிறிஸ்து தோன்றுகிறார்' என்ற புகழ்மிக்க ஓவியத்தையும் பார்த்தேன். இதைத் தீட்ட அவர் 25 ஆண்டுகள் உழைத்தாரெனவும், 6000க்கு மேற்பட்ட உருவரைகளை ஆக்கிப் பார்த்தாரெனவும் சொன்னார்கள். விவிலியக் கருத்தொன்றை வைத்துத் தீட்டப்பட்டது. இந்நி ஓவியம். ஓவியநாயகர் மக்கள், மக்கள் சத்தியத்தைச் சந்திப்பது. சிலர் மகிழ்ச்சியாகப் பெய்குகிறார்கள். சிலருக்கு அவநம்பிக்கை, சிலருக்கு வெறுப்பு. அடிமைகள் எழுந்தார்கள், பிரபுக்கள் திடுக்குறுகிறார்கள்... இவானோவ், கலைக்காரைத் தம்மையே - தம் சந்தநிரத்தை, காலை, ஆிராக்கியத்தை, வாழ்வை - அர்ப்பணித்தவர் எனப் பேசுறப்படுகிறார். மாஸ்கோவில் திரெத்யாக்கோவ் காட்சிச்சாலையில் இவருக்கெனத் தனிப்பகுதி ஒன்றுண்டு.

எர்மித்தாஷின் கிழைத்தேசப் பிரிவில் புராதன இந்திய, சீன, ஜப்பானிய, அரபிய, பாரசீக, எகிப்திய மற்றும் மத்திய ஆசிய நாடுகளின் 136 ஆயிரம் கலைச்சின்னங்கள் உள்ளன என்றார்கள்.

வெளிநாட்டுப் பார்வையாளர்களை இங்கு பெருமளவில் வருகிறார்கள். எர்மித்தாஷும், சர்வதேசக் கலைக்காட்சிகளுக்குத் தன் சேகரங்களை அனுப்ப வைத்துப் பங்கு கொள்கிறது. பிறதேசப் பொருட்களும் இங்கு பார்வைக்கு வைக்கப்படுகின்றன. தன் ஆராய்ச்சியாளர்களைப் பணிகளின் பெறுபெறுகளை எர்மித்தாஷ், நூற்றுக்கணக்கான நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளது. அதன் நிபுணர்கள் கைநிறுவனங்கட்கும், தனிப்பட்ட கலை ஆர்வலர்கட்கும் தம் ஆலோசனைகளை வழங்குகிறார்கள். 'கலை மக்களுக்கானது' என்பது எர்மித்தாஷின் சுலோகம்.

செவின்சிராதி நினைவுகளில் இனிக்கிற இக்கொரு இடம் புஷ்கின் பூங்கா. நவீனிருந்து 27 கி. மீ. தூரம்.

முன்னர் 'தலாநிள் சிராமம்' என்ற பெயருடன் அரச குடும்பத்தின் கோடை வாசஸ்தலமாகத் திகழ்ந்த இடம்; புஷ்கின் இக்கிருந்த கிசியத்தின் கற்றூர். இவ்விடத்தின் தெய்வீக சமூக கவிஞர் வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் மனநிலை அழியா இடம் பெற்றிருந்ததாகக் கூறுகிறார் என்பது நகரிலிருந்து உலவுவதற்காக புஷ்கின் அடிக்கடி இங்கே வருகிறார்.

யோதனைப் பூங்காவை நினைவு படுத்துகிற இடம். ஆனால் இக்கொரு விஷயமும் அதிகப்படியாகப்பட்ட, சிற்ப, ஓவியக் கலைகளும் இங்கு வாசம்.

பாதித புற்றரை, இடைக்கிடை நீர்நிலைகள், அடர்ந்த தோப்புக்கள் அப்பின், ஓக், கீபிரி, செர்ரி, பிர்ச், கரிஇலை மேப்பின், வட்ட இலை விண்டுகள்... ரஷ்யாவின் அணிலையும் இங்கு கண்டோம். எங்கள் நாட்டு வகைகளிலும் கொஞ்சம் பெரிது. செம்பழுப்பு நிறம். மற்றும் படி, சாகம் ஏற்கெனவே மாஸ்கோவில் அறிமுகமானதாகதான் — இலங்கைக் சாகம் அளவு. ஆனால் இந்த வரோணரின் உடம்பிடு பாதி வெள்ளை. கத்துவதும் வித்தியாசம்.

இங்கேயுள்ள மானிகை, 18ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் தலை சிறந்த குஷ்ய சிற்பிகளால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது.

நடந்த களைப்பில் ஓரிடத்திலிருந்த கனவில் குந்தினோம். "கல்லி விடுக்கக் கூடாது. இங்கு யாரும் இருப்பதில்லை..." என்று சொல்லுக.

இங்கும் இப்படி ஒரு நம்பிக்கையா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவர் சொல்கிறார்:

"... குளிர் தேசமகிவர, கற்கள் எப்போதும் குளிராகவே இருக்கும். அது உடம்புக்குக் கூடாது. முக்கியமாகப் பெண்களுக்குக் கூடாது..."

17

வெணிக் கிரகத்திலிருந்து புறப்பட்டதும் பகல் ரயில்தான். செர்சே, நாரசயன், திருமதி மெனன், கவிஞர் யூசூப், ஓவாண்டாவின்கு வாகனம், பாக்கிரதையர் சேரித்த சலாம், கண்களை மூடிக் கண்கள் குழியச் சிரிக்கும் அந்த ஜப்பானிய இளைஞன்.

சத்தமில்லாமல், புழுதி புணையில்லாமல், நெரிசலில்லாமல் ரயில் ஓடியது அடுத்த பக்கத்தில் யாரோ பாடினார்கள்: “தனித்தனிய, வெணிக் கிரகி... தனித்தனிய...”

“பேரய் வருகிறேன் வெணிக் கிரகி
உன் ஆறுகள், பாண்கள், அழகிய வீதிகள்
கா நிசர் சேனைகள், கண்கள் கூடிகள்...
போகிறேன் இன்றே எனினும்
பிறதொரு நாளில் வருவேன்...”

பிறகு, கீதா பாடிய பாட்டும் கிட்டத்தட்ட இதே மாதிரித்தான் ருத்தது.

“முத்து கொண்டென்கெட குறம் நிறஞ்ஞ
யவளகி கொண்டென்கெட பற நிறஞ்ஞ

நிற நிற நிறஞ்சூட்டும் நிறயாததொரு பாதிரம்
மனசு மாதிரம் -- என்டெ மனசு மாதிரம்...''

திங்கள் அதிசயத்தில் பிளேன். சனிக்கிழமை கடைகளுக்கும், ஞாயிறு நண்பர்களிடம் விடைபெறுவதுமாய்க் கழிந்தது. செரிகே இவரணவீச், ஸ்ரீ, மற்றும் நண்பர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு. சலாநிதி ஃபூரணிக்கா அப்பேரது மாஸ்கோவில் இல்லை. விடுமுறையில் வெளியூர் போயிருந்தார்.

ஞாயிறிரவு பதினொரு மணிகளே நளிரிருந்து விமானநிலையம் புறப்பட்டோம்; இன்னும் இருட்டவில்லை, எங்குலும் வானில் நிறைந்த தெரிந்தது.

கெனிக்ருகிறுசை ரக்ஸிதாண்டியபோது, விடைபெறுவது போல மாஸ்கோ முழுதாய்க் காட்சிதந்தது. கெனிக்ரொத் ரயிலில் கேட்ட பாட்டு, கொஞ்சம் வித்தியாசமாய் மனதில் வந்தது:

''தல்விதானிய மல்க்வர தல்விதானிய.....''
ஷெர்மெத்தியேவோ செல்லும் சானையில் மரவரிசைகளும் மேலே செவ்வானாரும் இன்னும் மேலே நிலவுநெரிந்தன; அவ்வளவு குளி ராயிருக்கவில்லை.

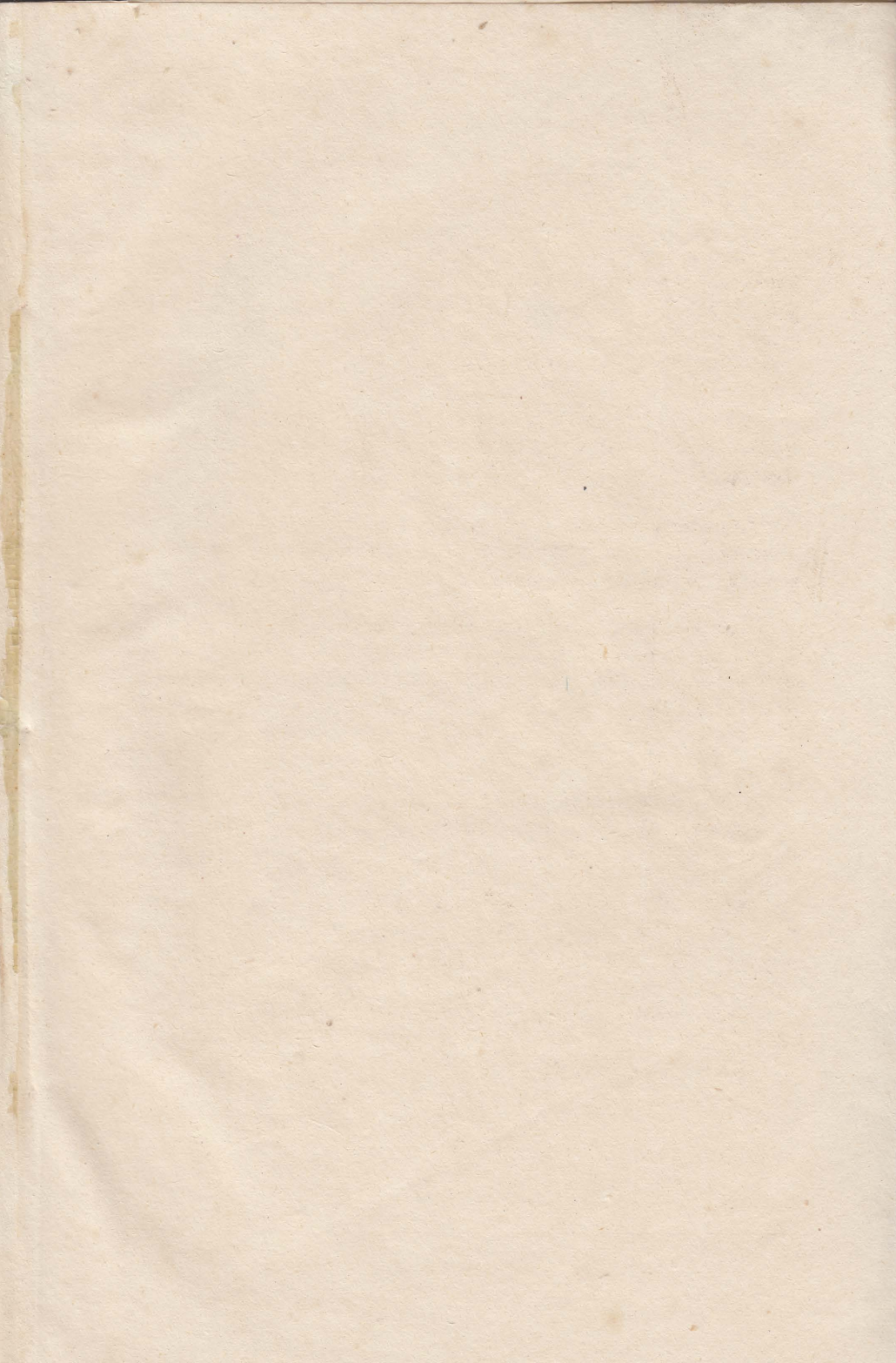
நாலுமணிக் கு விடிந்திருந்தது. விமானம் மேலெழுந்ததும், அடிவானத்திலே செவ்வருண்டையான சூரியன், இன்னும் கொஞ்சம் போனதும், வெள்ளியாய்க் கீழே மின்னுகிற யூரல் தொடர்.

இந்த விமானத்திலும் நிறைய இலங்கை இளைஞர்கள் வந்தார்கள். சேரவியத் நாட்டின் பக்கவேறு பக்கலைக்கழகங்களிற் படிக்கிற, விடுமுறைக்கு வீடு செல்கிற தெலிவிஸ்கை மாணவர்கள்.

நாலுமணிக் கு கொழும்பிற்குப் போய்விட்டவரென்று சொசுஞ்சுர்கள்

இலங்கை எப்படியிருக்கும்?

செஞ்சதுக்கத்தில் ஆசிரியர்

சாந்தனின் பிற நூல்கள்

- 1 பார்வை
(கதைத்தொகுதி)
- 2 கடுகு
(கதைத்தொகுதி)
- 3 ஒரே ஒரு ஊரிலே
(கதைத்தொகுதி — சாதிய மண்டலப் பரிசில் பெற்றது)
- 4 ஒட்டுமா
(நாவல் — வரதர் வெளியீடு)
- 5 முன்கள்
(கதைத் தொகுதி — சென்னை NCBH வெளியீடு)
- 6 கிருஷ்ணன் தூது
(கதைத்தொகுதி — பாளையங்கோட்டை 'இலக்கியத் தேடல்' வெளியீடு)
- 7 ஆரகள்
(இரு நெடுங்கதைகள் — ரஜனி பிரசுரம்)